

Ngọc Hà (biên soạn)

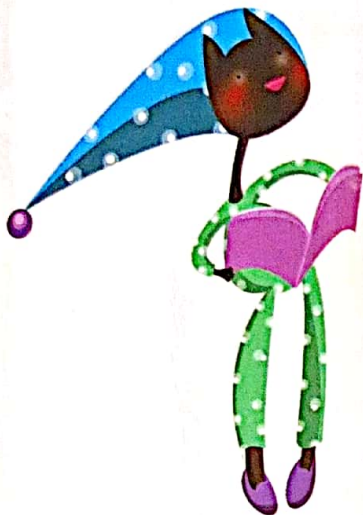

HUYHOANG

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

101
TRUYỆN CỔ TÍCH
hay nhất
về loài vật

101 Truyện cổ tích hay nhất
về loài vật

Ngọc Hà (biên soạn)

VD17
NG449 T1

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

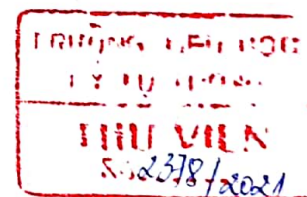
Ngọc Hà

101 truyện cổ tích hay nhất về loài vật / Ngọc Hà b.s. - Tái bản lần thứ 1. - H. : Dân trí ; Công ty Văn hoá Huy Hoàng, 2015. - 223tr. ; 21cm

ISBN 9786048808167

1. Văn học dân gian 2. Động vật 3. Truyện cổ tích 4. Thế giới 5. Sách thiếu nhi
398.245 - dc23

DTF0015p-CIP

 NXB DÂN TRÍ

Một lời khuyên hữu ích

Một con chim nhỏ xây tổ trên bờ biển. Lúc thủy triều hạ nó bắt đầu làm việc, mang lên bờ cành nhánh nhỏ, những chiếc lông, lá khô. Nhưng khi vừa dồn lại để kết thành tổ thì nước biển bắt đầu lên. Chẳng mấy chốc thủy triều dâng cao, sóng cuốn đi những gì con chim khó nhọc thu thập. Nó tức giận lắm, kêu lên: "Ta sẽ trả thù biển!" Và nó làm ngay.

Ngậm trong mỏ một giọt nước, nó bay lên thả trên đất liền rồi ngậm một ít cát đem bỏ xuống biển; cứ tiếp tục bay đi bay lại như thế cho đến lúc trăng lên. Làm việc luôn mấy ngày, con Chim nhỏ kiệt sức.

Nó nghỉ trên bờ, nhìn những đợt sóng và nóng lòng chờ lại sức để tiếp tục công việc trả thù. Một con chim khác bay lại đậu bên cạnh nó, nói:

- Tôi thấy anh đã rất mệt nhọc và thực lòng ái ngại cho anh. Anh muốn trả thù nhưng nên nhớ cơn giận là cố vấn xấu. Dù anh có cố gắng hết sức lực anh cũng không bao giờ trả thù được biển. Ngược lại nếu anh làm việc với ý đồ tốt, dù gắng sức một ít thôi anh cũng được bù đắp lại.

Rút ra bài học từ những lời nói ấy, con Chim bay sâu vào đất liền và xây được một cái tổ rất đẹp.

Cáo và những con cá

Một hôm con Cáo đi trên bờ sông, nhìn xuống nước thấy những con cá sợ hãi bơi lội mọi phía.

- Sao chúng mày không ở yên một chỗ? Cáo hỏi. chúng mày sợ gì?

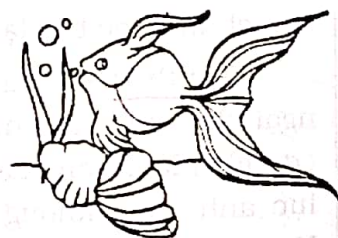
- Ông không có mắt sao? Những con Cá trả lời. Xung quanh chúng tôi chẳng đầy lưới. Chúng tôi phải chú ý bơi tránh đi không thì toi mạng.

Con Cáo đói bụng, nghĩ ra một mưu mẹo, bảo:

- Những con vật nhỏ bé khốn khổ, chúng mày chỉ biết sợ hãi và nguy hiểm. Chúng mày hãy lên đất liền không có lưới đánh cá. Chúng ta sống cùng nhau như tổ tiên sống trước kia.

Những con Cá biết thói ranh mãnh của Cáo, không để bị lừa, chúng trả lời:

- Ông nói ngây thơ thế, ông nghĩ chúng tôi là những kẻ ngốc à? Ở dưới nước môi trường quen

thuộc của chúng tôi mà chúng tôi còn bị đe dọa thì trên đất liền, không phải chỗ ở của mình, chúng tôi còn gặp tai họa khôn lường. Thấy những con Cá không mắc bẫy của mình con Cáo thất vọng bỏ đi.

Con cáo và vườn nho

Một con Cáo đến một vườn nho. Nghĩ đến những quả nho chín mọng, nó thèm rỏ dãi nhưng vườn nho có tường cao bao quanh, cố gắng mấy nó cũng không vào được. Không xoay xở gì được, nó đành đi vòng quanh bỗng thấy có một lỗ nhỏ ở bức tường. Nó cố gắng chui vào nhưng chật quá. Nó tự nhủ:

"Vội nhào vào ăn cũng chẳng được. Mình đợi cho người gầy bớt, khi vào được trong vườn tha hồ ăn".

Con Cáo không ăn uống suốt ba ngày liền, khi đã gầy nhom người, nó dễ dàng chui qua lỗ. Vào trong vườn nho, Cáo hái quả ngón ngấu hết quả này đến quả khác cho đến lúc bụng muốn vỡ ra, lúc đó lại muốn ra ngoài. Nhưng nó đã tính sai: lỗ ở tường vẫn thế còn người nó thì đã to ra. Không có gì lạ vì vậy mà Cáo bị hãm không thoát được.

Nó làm thế nào? Suốt ba ngày nó lại nhìn đói không ăn một quả cho đến lúc gầy rộc nó mới lại chui ra khỏi vườn nho được.

- Nho, nho, Cáo thở dài cay đắng, nho thật hấp dẫn và quả thật ngọt! Nhưng chẳng được lợi lộc gì. Ta đói bụng chui vào với nho thì trả ra cũng vẫn đói.

Chó Sói và các loài vật

Chó Sói bị tố giác về tính hung dữ. Các loài vật đến kiện với Sư Tử:

- Tâu Chúa thượng, chúng tôi không thể sống với Chó Sói được nữa. Nó đi qua đâu cũng để lại tai họa, chết chóc, đau buồn. Tính khát máu của nó làm cho vợ chúng tôi goá bụa, các con mồ côi. Chúng tôi kêu van Người giúp đỡ.

Sư Tử nổi giận điên người, gầm lên với Chó Sói:

- Không trừng phạt nào xứng đáng với tính tham lam của người nhưng dù người phải chịu đau khổ đến mức nào cũng không trả lại được cuộc sống cho những người đã chết. Tương lai người phải giữ gìn không được độc ác nữa. Trong hai năm tới, người không được cắn chết một sinh

vật nào. Người phải sám hối tội lỗi của mình và chỉ được ăn những con vật đã chết.

Chó Sói thề thốt với Sư Tử trong hai năm không giết một con vật nào và đi ra. Bỗng nó thấy một con Cừu non hiền lành gặm cỏ và trong lòng lại bùng lên sự khát khao dòng máu nóng. Nó nghĩ: "Làm thế nào đây? Ta thực sự không có thịt tươi ăn trong hai năm chẳng? Nhưng ta cũng chẳng dễ dàng xoá bỏ lời thề". Nó sốt ruột đi đi lại lại và nảy ra một ý: "Một năm là gì? - Ba trăm sáu mươi lăm ngày. Và một ngày là gì? Ngày là lúc ta trông thấy. Khi không thấy được là đêm. Khi ta nhắm mắt không thấy gì vậy là đêm. Nếu ta mở mắt, thấy được thì là ngày".

Chó Sói bắt đầu mở và nhắm mắt lia lịa vừa cẩn thận đếm: "Mở, nhắm - một ngày; mở, nhắm - hai ngày".

Cứ thế nó đếm đến bảy trăm ba mươi ngày, vậy là hai năm. Nó kêu lên: "Ta đã giữ lời hứa với Sư Tử! Hai năm qua rồi, ta không hề giết một con sinh vật sống".

Và rồi Chó Sói nhảy vào cắn chết và xé tan xác con Cừu.

Đừng tin vào những kẻ vô lại. Chúng luôn luôn tìm cách chối bỏ những lời chúng đã hứa.

Ai hơn ai?

Một hôm cây cối trong rừng chế nhạo cây ăn quả:

- Các anh khôn khổ thật! Các anh nhỏ bé, co ro dưới đồng bằng và khi gió thổi, khó mà nghe được các anh thì thầm. Cứ nhìn chúng tôi đây này, cao vút tận bầu trời và cành lá vi vu hay biết mấy!

Những cây ăn quả trả lời:

- Các anh khoe khoang vô ích thôi. Dĩ nhiên chúng tôi mọc khiêm tốn dưới đồng bằng, cành lá không thể sánh với các anh được, nhưng người ta ham thích chúng tôi hơn các anh. Họ chăm sóc chúng tôi, bảo vệ chúng tôi vì chúng tôi cho họ những quả ngon ngọt. Các anh thì chỉ biết vươn lên cao phô trương vẻ đẹp của mình. Nhưng đẹp mà làm gì khi chẳng ai muốn lấy quả của các anh.

Chiếc bàn ma quái

Ngày xưa, có một ông thợ đóng thùng gỗ cảm thấy kiệt sức vì đã từ lâu ông không còn một thứ gì để ăn cả. Một hôm, có người bạn của ông ở tận

nơi xa của khu rừng chợt nhớ tới ông. Ông bạn đặt ông đóng một chiếc thùng nhào bột thật to và thật đẹp để đổi lấy bánh mì và một ít tiền.

Ông thợ đóng thùng bắt tay ngay vào công việc của mình một cách hào hứng và chẳng bao lâu sau, chiếc vành đai cuối cùng của chiếc thùng, đã được hoàn thành.

"Như vậy là mình vẫn chưa hoàn toàn là người bỏ đi" - Ông gật gù tỏ vẻ hài lòng khi kết thúc công việc của mình. Nhưng rồi mặt ông bỗng trở nên ỉu xiu với ý nghĩ: "Làm sao mà mình có thể vác được cái thùng này sang tận đầu bên kia của khu rừng được cơ chứ? Nó nặng quá... làm sao mình có thể nâng nó lên được bây giờ?"

Ông đã suy nghĩ suốt cả ngày hôm đó mà không tài nào tìm ra một giải pháp nào để có thể chuyển được chiếc thùng này đến nhà ông bạn trả được.

Sáng hôm sau, ông dậy sớm, vác chiếc thùng trên lưng và đi vào trong rừng. Lúc đầu, công việc tưởng chừng không khó khăn lắm nhưng đến khi ông mặt trời dần dần lên cao, ông thợ đóng thùng cảm thấy không thể tiếp tục cất bước được nữa, ông đành hạ chiếc thùng xuống, chui vào bên trong nằm và ngủ thiếp đi.

Thật vô tình, ông dừng chân đứng dưới gốc cây sồi già ở chỗ ngã ba đường, nơi tất cả các loài thú trong rừng vẫn thường gặp nhau. Chỉ một lát

sau, một chú Thỏ đã nhảy nhót đi qua chỗ đó. Ngay khi nhìn thấy chiếc thùng, chú ta nghĩ:

"Cái gì thế kia? Một chiếc bàn tiệc, nhưng trống không... không sao cả, mình sẽ đợi vậy. Chiếc bàn này được đặt ở đây có nghĩa là chắc chắn sẽ có một bữa tiệc vui vẻ".

Một lát sau, Sói xuất hiện và hướng về phía cây sồi già. Nhìn thấy Thỏ đang chễm chệ ngồi trên một chiếc bàn, Sói hỏi:

- Cậu đang làm gì ở trên đó đấy? Cái này là của cậu đấy à?

- Điều đó có thể lắm chứ! - Thỏ ta gật đầu. - Nhưng điều đó không quan trọng mà cái quan trọng là ở đâu có chiếc bàn này, ở đó người ta đang chuẩn bị cho một bữa tiệc lớn.

Và Thỏ hỏi xem Sói có muốn có một chỗ bên chiếc bàn này không.

- Cậu nói có lý lắm! - Sói thừa nhận và chiếm lấy một chỗ ngồi rồi chờ đợi bữa tiệc.

Cả hai đang ngồi ngắm nhìn vu vơ thì Cáo từ đâu mò tới.

- Hai bạn đang làm gì thế? - Cáo vội hỏi. - Các bạn đã kiếm được chiếc bàn thật đẹp đấy!

Sói trả lời:

- Chúng tôi đang chờ một bữa tiệc đây, cậu không thấy sao? Tóm lại chiếc bàn này là để dùng cho bữa tiệc đó đấy.

Cáo thực sự không tin vào điều đó.

- Tôi cũng không biết, không biết nữa... - Cáo vừa gãi tai vừa nói. - Chắc chắn là trong chiếc bàn này có ma quỷ gì đó...

Cáo ta biết rằng ban đêm lũ ma quỷ thường hay dạo chơi xung quanh cây sồi già này.

- Một con vật ma mãnh như cậu mà lại có thể tin vào những câu chuyện tầm phào đấy ư? - Thỏ ta cười chế nhạo.

Cáo không trả lời vì không muốn tỏ tiếp tục chế nhạo mình nữa. Nó kiếm một chỗ cạnh chiếc bàn và tò mò ngồi đợi diễn biến tiếp theo của sự việc.

Lần này cả ba không phải chờ đợi lâu, những tiếng bước chân nặng nề đã vang lên trên đường và bác Gấu béo ị xuất hiện.

- Các người đang làm gì ở đó thế? Nói chuyện đông dài và canh chừng nhau à? - Bác ta bắt đầu câu nhàu khi nhìn thấy những con vật nhỏ bé kia.

Thỏ đột nhiên trở nên can đảm khác thường, chú cãi lại:

- Chúng cháu ngồi đợi một bữa tiệc sắp diễn ra ở đây. Bác không nhìn thấy chiếc bàn tuyệt đẹp này sao? Người ta đã mang chiếc bàn đến đây rồi thì chắc chắn người ta cũng sẽ đem thức ăn tới!

Cũng như Cáo lúc này, bác Gấu không hoàn toàn đồng ý với câu nói đó. Và vì bác là người nhiều

tuổi nhất, lại mạnh nhất và lại còn có quyền áp đặt những luật lệ đối với tất cả các loài thú trong rừng, bác ta giận dữ quát lại thỏ:

- Nhà ngươi nói toàn những điều ngu ngốc. Sẽ không có ai mang thức ăn đến cho chúng ta cả. Nhưng hiện tại thì chiếc bàn đang nằm ở đây, chúng ta sẽ tự tổ chức lấy một bữa tiệc cho chính chúng ta! Mỗi người sẽ mang đến đây món ăn yêu thích của mình. Nhưng chú ý là không được lè mề làm mất thời gian đâu đấy!

Thỏ ta không dám cãi lại nữa. Tất cả những con vật khác cũng đều ngoan ngoãn vâng lời đi kiếm đồ ăn cho mình. Chỉ còn một mình Cáo là vẫn còn càu nhàu về chiếc bàn quý quái và những con quỳ mà thôi...

Một lát sau, tất cả lại tập trung quanh chiếc bàn dưới gốc cây sồi già. Nhưng lời nói của bác Gấu già thực sự rất có hiệu lực, điều đó thể hiện ở chỗ bây giờ tất cả những đồ ăn đã được bày sẵn lên bàn rồi: Sói mang đến một chú cừu non mũm mĩm, Cáo thì một con Ngỗng béo quay, bác Gấu thì một hũ mật ngọt lịm. Thế còn Thỏ? À, thì ra một cây bắp cải to hơn cả người chú ta.

Tất cả đang chuẩn bị khai mạc bữa tiệc của mình thì bỗng một tiếng động kì lạ từ bên trong chiếc thùng bỗng vang lên. Chú Cáo tỉnh ranh là người đầu tiên phát hiện ra điều đó, chú ta bắt đầu lên tiếng.

- Các người đã nghe thấy cái gì chưa? - Cáo ta hét lên. - Chắc chắn là lũ quỳ đang từ dưới đất chui lên gầm của chiếc bàn này. Tôi đã bảo, đã bảo rồi mà!

Bác Gấu không tỏ vẻ phản đối Cáo bởi bác ta chẳng nghe thấy gì cả, nhưng đến khi chiếc bàn bắt đầu chuyển động thì...

Không chỉ một mình chú Thỏ nhút nhát mà tất cả những con vật có mặt tại đó đều ba chân bốn cẳng cuống cuống chạy trốn.

Ông thợ đóng thùng đã chui ra được. Ông ngáp một cái thật dài và nhìn xung quanh, thật không thể tin nổi: vô vàn đồ ăn ngon đã được để sẵn trên chiếc thùng.

"Ồ đây chắc chắn phải có ma quỳ hay thần thánh gì đây!" - Ông chủ trầm nghĩ và nhanh chóng mang tất cả số đồ ăn đó về nhà.

Mấy ngày sau, sau khi đã được ăn uống no nê thỏa chí và lấy lại được sức khỏe ông mới quyết định mang chiếc thùng sang trả cho ông bạn mình.

Chúng ta không bàn đến những gì người ta trả công cho ông hay những gì xảy ra với ông sau này, chỉ biết rằng kể từ hôm đó, không một con thú nào dám bén mảng tới gần cây sồi già đó nữa. Ngược lại, ông thợ đóng thùng lại thường lui đến gốc cây sồi mong sao điều kỳ diệu đó một lần nữa

lại xảy ra với ông nhưng không bao giờ ông còn tìm được một thứ gì ở đó cả, dù chỉ là một cây nấm nhỏ mà thôi...

Dùng mưu mắc mọ

Có một con Sói đi tìm mồi. Nó đi suốt từ sáng tới chiều mà vẫn không tìm được cái gì cho vào bụng. Chợt nó nhìn thấy một chú Ngựa non đang ăn cỏ bên sườn đồi. Chú Ngựa béo tròn, phởn phơ, chẳng có ai trông, không có Ngựa mẹ, không có dây buộc, không có dây cương: loại hoàn toàn tự do.

Sói thèm chảy cả nước dãi. Nó nghĩ bụng: loại Ngựa non này mà ăn thì thịt ngọt và thơm lắm đây. Không có người trông, không có Ngựa mẹ thì tốt rồi. Nhưng không có dây buộc, liệu hắn có chạy mất không. Nó mà chạy nước kiệu thì mình làm sao đuổi kịp. Nó tuy còn non nhưng khỏe là cái chắc, liệu vật nhau mình có thắng không. Ta phải nghĩ cách đánh lừa nó, nắm chắc phần thắng mới được.

Sói liền nghĩ ra một kế, nó cười tỏ vẻ đắc ý và chắc mẫm phần thắng trong tay.

Nó lấy cái gọng kính đeo lên mắt, choàng ra ngoài cái áo blu trắng, khoác vào cổ chiếc ống

nghe, đeo lên mũi cái khẩu trang, chụp lên đầu cái mũ trắng có thêu chữ thập đỏ. Thật giống hệt một "bác sĩ" chuyên nghiệp đang đi hành nghề. Nó ung dung nhằm thẳng hướng chú Ngựa non đi tới.

Chú Ngựa đã quen được tự do, phóng khoáng. Đã có lần gặp thú rừng nên luôn tỉnh táo, đề phòng. Chú cứ ung dung gặm cỏ nhưng tai và mắt luôn nghe ngóng, thăm dò, nhìn ngó. Từ xa, chú nhìn thấy Sói trong bộ quần áo bác sĩ, chú bình tĩnh chờ xem Sói muốn giở trò gì đây, chú nghĩ chẳng dại gì để mắc lừa Sói cả. Cứ để nó tới gần, xem thủ đoạn liến láu của Sói đã. Nếu cần ta phi mấy cái là vào tít rừng sâu, ta hí vang lên là mẹ hoặc chú của ta sẽ tới liền. Nghĩ vậy, ngựa vẫn hồn nhiên gặm cỏ.

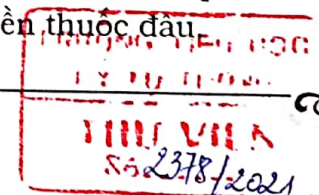
Sói tiến gần sát, liền lấy giọng thân tình:

- Chào chú Ngựa non, ở đây cỏ xanh và mượt quá, tha hồ mà chén đấy. Hôm nay ta được mời sang bên núi kia khám bệnh, nhưng trời hãy còn sớm, chú có bị bệnh gì thì ta khám giúp.

Chú Ngựa liền thăm dò:

- Ôi! Thật thế sao? Chả giấu gì bác, cái chân sau bên phải của cháu không hiểu dầm phải cái gì mà nhức lắm, sưng tấy lên, đau vô cùng. Bác khám và chữa hộ, hết bao nhiêu mẹ cháu xin lo liệu cả.

- Không lo, tiện đường ta chữa làm phúc, lấy may chẳng lấy tiền khám, tiền thuốc đâu.

- Sao lại thế được ạ, bác cứ khám kỹ, cháu sẽ xin trả công bác đầy đủ. Nếu không đau chân thì hôm nay cháu phải đi kéo gỗ tít trong rừng kia rồi chứ làm gì có chuyện rong chơi thế này.

- Được, được để ta xem. Phải chữa sớm không nhiễm trùng thì nguy hiểm lắm cháu ạ.

Sói vừa nói vừa mon men ra phía sau. Nó đang toan tính sẽ chồm lên nhằm vào đùi mà ngoạm cho một miếng đứt gân thì Ngựa sẽ quy xuống. Có mà chạy đằng trời.

Chú Ngựa cũng thấy được sơ hở của Sói, liền co chân sau lên và nói:

- Chao ơi, đau lắm bác ạ!

Sói tỏ vẻ quan tâm:

- Ủ, chắc là dẫm phải cái gì rồi, có đau chỗ này không, chỗ này nữa...

Sói đang tính căn thật sâu vào chỗ nào cho què ngay nên vờ vịt hỏi.

Ngựa cũng đang tính toán sao cho vừa tầm, đá một cú cho Sói chết thẳng cẳng. Cả hai con vật đang rập tâm hại nhau.

Khi đã thấy thích hợp, Ngựa liền tung vó đá một cú cực mạnh. Sói kịp "ăng" lên một tiếng và văng tít ra đằng xa, kính, khẩu trang, mũ, ống nghe bay lả tả. Sói chết không kịp ngáp. Chú Ngựa non quay lại nhìn và ngạo nghễ tiến về phía rừng hí lên mấy tiếng dài.

Đê và Cừu

Ai cũng biết Đê là loại thông minh, còn Cừu thì thật thà nhưng hơi ngốc nghếch. Cừu dù sao cũng chỉ là Cừu, biết làm thế nào được. Nhưng nhiều khi những kẻ thông minh lại chuốc vạ vào thân vì sự láu lỉnh và gian ác của mình.

Đê và Cừu là bạn với nhau. Một lần, cả hai được mời tới dự lễ cưới ở làng nọ. Đường tới đó khá xa, phải mất hai trạm nghỉ đêm mới tới.

Đê bảo Cừu:

- Mêmê chỉ là cái tên người ta gọi tôi ở làng ta, còn nơi khác người ta quen gọi tôi là Nzenza. Vì vậy anh đừng ngạc nhiên khi nghe tên ấy.

- Được, tôi sẽ không ngạc nhiên. - Cừu đáp. Ở làng thứ nhất, nơi đôi bạn dừng lại nghỉ qua đêm, người ta mang thức ăn đến cho họ và nói:

- Đây là thức ăn cho Nzenza⁽¹⁾!

Đê kéo hết thức ăn về phía mình, bắt đầu ăn.

- Anh không cho tôi ăn gì à? - Cừu hỏi.

- Anh vừa rồi không nghe người ta nói đây là thức ăn cho Nzenza, nghĩa là cho tôi đấy sao? Có thể chốc nữa anh sẽ được ăn.

⁽¹⁾ Nghĩa là cho khách.

Đêm hôm ấy Cừu phải ôm bụng đói đi ngủ.

Sáng hôm sau Dê và Cừu lại đi tiếp. Tối đến, họ vào ngủ ở một làng khác và lập lại những gì xảy ra ở làng trước, người ta mang đến cho nhiều thức ăn, nói là cho Nzenza, và Dê lại một mình ăn hết.

Cuối cùng họ tới được cái làng nơi bạn họ đang sống. Họ ở trong nhà của một trong số những người bạn của họ. Người ta lại mang nhiều thức ăn ngon lành tới và nói:

- Đây là của Nzenza!

Quá đói, Cừu ngất xỉu, nhưng không dám động đến thức ăn của Dê. Mà Dê thì chẳng nghĩ tới việc chia cho bạn một ít. Nó vốn tham ăn, ăn bao nhiêu cũng không thấy đủ. Đêm đến, khi mọi người đã ngủ say, nó còn lên vào bếp, ăn vụng hết các thức ăn dự trữ trong đó.

Sáng dậy, chủ nhà rất ngạc nhiên khi thấy không còn chút thức ăn nào nữa. Ban đêm cửa đóng cẩn thận, nghĩa là người ngoài không thể lọt vào được. Chắc chỉ ai đó trong hai người khách đã ăn vụng.

Chủ nhà nói với Dê và Cừu:

- Đêm qua nhà tôi đóng cửa, thế mà bao nhiêu thức ăn trong bếp biến mất. Chỉ có Nzenza, nghĩa là ai đó trong các anh đã làm điều này. Nào, nói đi, ai đã ăn vụng thức ăn của tôi?

- Anh chẳng nói tên anh là Nzenza đấy ư? - Cừu nói rồi chỉ vào Dê: - Nzenza chính là anh ấy!

- Không đúng! Tên tôi không phải là Nzenza, mà là Mêmê - Dê vội kêu lên. Chính Cừu đã ăn vụng, vì hai ngày nay anh ta chẳng được ăn gì cả.

- Sao lại như vậy? Chẳng lẽ hôm qua anh không ăn gì?

- Nhưng khi thức ăn dọn lên ăn, anh ấy nói đấy là thức ăn cho Nzenza - là tên anh ấy! - Cừu đáp - Còn tên tôi là Ncômbô.

- Không, không phải, tôi là Mêmê! - Dê chối.

- Được, bây giờ chúng ta sẽ biết, - chủ nhà nói rồi sai người đi lấy thuốc gây nôn. Cừu uống thuốc, chẳng nôn ra gì, và mọi người hiểu dạ dày Cừu trống không. Hỏi lâu Dê không chịu uống, nói mình không có lỗi. Nhưng cuối cùng người ta cũng bắt được nó uống, và nó đã nôn ra sự thật.

Dê bị đuổi khỏi nhà một cách nhục nhã, còn Cừu được chủ nhà cho ăn uống tử tế.

Thế đấy, thông minh mà gian xảo có ngày sẽ gặp vạ!

Đọ sức không bằng đọ trí

Xưa kia có một bác tiều phu, một lần bác vào rừng đốn củi. Đốn xong, bác ngồi xuống gốc cây nghỉ ngơi. Bỗng nhiên một con Gấu ở đâu tìm đến lên tiếng:

- Này, con người ơi, ta đọ sức với nhau nào?

Con người đưa mắt nhìn Gấu:

- Chà, lù lù một đồng thể này, đọ sức làm sao được với nó kia chứ? Đôi chân của nó mà bóp mình thì hồn vía chỉ có lên mây.

- Ê! - Con người nói! - Ta lại thêm đọ sức với mi à? Trước tiên hãy xem mi có đủ sức lực không đã chứ.

- Nhưng làm thế nào biết được? - Gấu hỏi.

Con người lấy rìu bở một nhát xuống gốc cây cụt, lùa vào đáy một cái nê, rút rìu ra bảo Gấu:

- Mi lấy tay bửa được gốc cụt này thì có nghĩa là mi đủ sức. Bây giờ ta sẽ đọ sức với nhau.

Chẳng nghĩ ngợi gì, Gấu cho ngay chân trước vào kê cây. Còn con người nhanh nhẹn rút cái nê ra và nhảy sang bên cạnh.

Gốc cụt liền kẹp chặt chân Gấu lại, Gấu chẳng làm sao bửa nổi gốc cây cụt để mà rút chân ra.

- Thế nào, - Con người nói. - Mi có đọ sức với ta không?

- Không. - Gấu đau quá rống lên, - Tôi không dám nữa.

- Thấy chưa! - Con người nói. - Đọ sức sao bằng đọ trí khôn!

Con người đóng nê vào gốc cây, Gấu vội rút chân ra và vội vã bỏ đi không dám ngoái đầu lại.

Từ đó Gấu sợ gặp người.

Lạc Đà làm xiếc

Xưa nay chưa ai khen Lạc Đà là con vật xinh đẹp và khôn ngoan cả. Chắc tạo hóa đã xếp nhầm chỗ trên cơ thể nó cho nên cái gì cũng lệch cỡm vụng về. Bạn thử nhìn kỹ mà xem: Cái đầu thì bé tẹo cắm trên cái cổ dài ngoẵng. Con mắt vừa to vừa thô kệch, chậm chạp, còn cái miệng thì môi dưới trề ra, hàm răng móm mém xiêu vẹo. Bộ lông màu vàng xỉn, xơ xác với hai cái bướu chình ịch nằm trên lưng tựa như hai thằng gù. Bốn chân vừa bé vừa cao đỡ lấy cái thân hình to bè chẳng cân đối tí nào. Đã vậy người lúc nào cũng toát ra mùi hôi ngậy ngậy, thum thum thật khó chịu. Song phải thừa nhận Lạc Đà khỏe, hiền lành và

chịu khó. Có lẽ chẳng một con vật nào có thể mang vác nặng, nhịn đói, nhịn khát đi qua sa mạc dưới cái nắng chang chang như Lạc Đà vẫn làm.

Đó là với Lạc Đà lớn, còn Lạc Đà con thì không phải vậy. Chúng có bộ lông dài mượt như len, cái bướu bé tẹo, cái cổ xinh xắn gọn gàng và bộ vó khá độc đáo. Xai là con Lạc Đà như vậy. Nó sống vô tư và thoải mái bên cạnh mẹ, lớn lên trông thấy nó rất tự hào về điều đó và mẹ nó cũng chiều nó hết lòng. Thế nhưng tuổi thơ của nó không được trọn vẹn. Mẹ nó bị ông chủ đem bán cho một nhà buôn. Từ đó nó bị bơ vơ, lạc lõng. Ông chủ hàng ngày bỏ cho nó nắm cỏ khô rồi chẳng quan tâm tới nữa. Từ chỗ hiền lành, ngoan ngoãn, nó trở nên cục cằn bướng bỉnh. Nó giận dữ đâm nát vườn rau nhà bên cạnh, phá hỏng ruộng lúa kiểu mạch, ăn ngấu nghiến nào đậu, nào lúa mì, củ cải đường mà nó bắt gặp. Nó làm mọi thứ nó muốn, nó thích chẳng hề e ngại, lo lắng một chút nào. Nó húc đổ bờ tường, giật tung mái lá của nhà hàng xóm, nó trêu chọc lợn, gà, dê, cừu. Nó xé nát những bộ quần áo ông bà chủ phơi trên dây, quật cho tan thành từng đôi ủng ông chủ để trước cửa... Ông Hasan là một người ôn hòa, luôn dịu dàng, vậy mà đã không chịu nổi. Ông lấy một cây gậy hèo, loại vừa cứng vừa dẻo, đánh cứ miết vào da, đau rất như phải bỏng. Hồi còn bé tẹo Xai đã ném thử một lần rồi, đến nay vẫn còn ớn. Linh

tính như mách bảo nó cho biết "khéo sắp phải ăn đòn đó". Nó liền nghĩ cách đối phó. Tốt nhất là phải thoát ra khỏi đây rồi sẽ tính sau. Nó liền co mình lại, giựt đứt tung sợi dây thừng, tung hai cẳng sau một lúc đã gầy then cài cửa. Thế là nó thoát ra ngoài.

Nó nhìn trời, nhìn đất, thôi cứ đường thẳng mà đi. Ai làm gì được ta nào. Xai nghênh ngang, vênh váo. Thấy một căn nhà bên đường để ngõ cửa, Xai bước tới, thò cái mõm vào ngửi ngửi, ra dáng ta đây bắt cần. Bỗng phát hiện ra con vật lạ, hai con chó lao thẳng ra cửa cắn dữ dội. Xai cuống cuống vác cái thân nặng nề, cong đuôi chạy miết. Hai chú chó thừa thắng đuổi riết. Nhưng địch sao được với Lạc Đà, cứ ba chân bốn cẳng nhao đi. Khi đã ngớt tiếng chó sủa dồn dập. Xai vẫn chạy tiếp. Thảm họa đang chờ đón nó. Buổi chợ tấp nập kẻ mua người bán. Xai bắt chập tất cả, nó đá tung mấy gánh củ cải đường, đâm nát mấy gánh cà chua, húc đổ mấy gánh gạo, đập vỡ hàng chõng chén bát... Cả chợ nháo nhác như chạy giặc. Xai càng cuống càng lồng nhanh hơn, mọi người thấy vậy thì đều vội vã tránh thật xa. Duy chỉ có hai chàng trai dùng thông lọng quyết bắt cho được. Hai anh đón hai đầu đòn Xai vào giữa. Xai đang ngơ ngác tìm hướng thoát thì một chiếc thông lọng đột ngột quăng tới, thít chặt lấy cổ lôi mạnh làm nó đến ngạt thở. Xai ra sức giãy giụa chống trả nhưng

đành chịu khuất phục. Người ta đánh cho Xai một trận nên thân rồi buộc chặt vào gốc cây, tìm chủ của nó đến bắt bồi thường. Trong lúc đó, một chủ gánh xiếc đi qua, thấy thế liền xin nhận bồi thường cho mọi người rồi dắt Xai đi theo. Từ đó Xai đi theo gánh xiếc, lúc di chuyển thì thò hàng, còn lúc biểu diễn Xai tham gia các trò thi chạy, thi ném đĩa, thi nhảy quanh vòng lửa... Từ ngày có Xai, gánh xiếc thu được nhiều tiền. Khán giả rất mê tiết mục của Xai. Nhất là các cậu, các cô nhỏ nhỏ càng thích Xai hơn. Thế là Xai trở thành con vật hiền từ, dễ bảo và rất đáng yêu dù cái dáng không được đẹp lắm.

Ếch cá Sấu tham lam

Có một lần Thỏ rừng đói bụng mò vào vườn rau cạnh rừng để đánh chén một bữa thì không may gặp lão chủ vườn đã quăng một chiếc gậy trúng chân. Thỏ tập tễnh chạy tới bìa rừng, thì gặp bác Dê lùa đang mò mẫm kiếm ăn một mình. Thỏ liền nảy ra sáng kiến:

- Này, bác Dê ơi! Tôi thì què một chân, bác thì lùa đôi mắt. Chúng ta hãy kết nghĩa làm anh em để cùng nhau đi kiếm ăn nhé!

Dê lùa hướng cặp mắt đục ngầu gần như trắng xóa về phía Thỏ rừng rồi hỏi:

- Chú định bảo hai anh em mình sẽ giúp nhau bằng cách nào được chú Thỏ?

Thỏ rừng vui vẻ đáp:

- Ồ, có khó gì đâu, nếu bác với tôi cùng đồng lòng chung sức với nhau!

Dê lùa gật đầu.

- Ừ, xưa nay có bao giờ anh em mình làm hại nhau đâu mà chẳng đồng lòng chung sức được. Nhưng chú cứ nói qua đi, mình giúp nhau như thế nào?

Thỏ rừng nhìn bác Dê lùa rồi mỉm cười giảng giải.

- Này nhé, tôi què nhưng mắt lại tinh, tai lại thính. Bác lùa, nhưng chân bác khỏe, sừng bác nhọn. Bác hãy để tôi ngồi lên lưng, tôi cũng chẳng nặng là mấy đâu, tôi sẽ làm nhiệm vụ dẫn đường cho bác đi, chúng ta cùng lo kiếm ăn và cùng bênh vực, bảo vệ lẫn nhau đi kiếm cỏ ăn ở ven rừng.

Thời gian trôi đi, dần dần cỏ ở ven rừng cũng cạn. Đôi bạn bèn rủ nhau sang bên kia sông để kiếm bãi cỏ mới. Nhưng, vượt sông bằng cách nào? Thỏ rừng đang ngẫm nghĩ thì chợt thấy cái đầu góm ghiếc của lão cá Sấu đang ngoi lên trên mặt nước gần bờ. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, Thỏ rừng lên tiếng:

- Này, ông anh Cá Sấu, nếu ông anh vui lòng chở tôi sang bên kia sông tôi sẽ biếu ông anh một gã Dê béo để nhắm nháp cho khoái miệng!

Cá Sấu trước đây từng bị mắc mưu Thỏ rừng một lần, nên khi nghe tiếng Thỏ rừng gọi, bèn nổi xung lên. Nhưng bụng gã đang đói meo, ngó lên thì thấy đúng chú Dê mập đang công Thỏ trên lưng thật. Cá Sấu mừng thầm trong bụng.

- Được chén thịt chú Dê béo múp kia thì sướng miệng thật. Của hiếm đây! Nếu không thì chop luôn nhãi Thỏ non cũng cứ là ngon ăn. Nó làm sao mà chạy thoát lần này với mình được?

Thế là Cá Sấu giục Thỏ rừng:

- Ta đồng ý! Đi luôn thôi chứ!

Thỏ rừng và bác Dê lòa cũng trèo lên lưng Cá Sấu. Sang đến bờ bên kia, Cá Sấu nói:

- Anh bạn giữ đúng lời hứa chứ? Vậy anh bạn lên bờ một mình đi, để gã Dê béo này lại cho tôi.

Thỏ rừng vội đáp:

- Được thôi mà phần này là của ông đấy! Ông anh thấy không, lão mù cả hai mắt rồi, chạy làm sao nổi. Nhưng ông anh ơi, tôi bị què mất một chân đây này. Minh tôi trèo lên bờ làm sao được! Ông hãy vui lòng để lão công tôi lên bờ đã. Sau đó tôi sẽ xua lão xuống cho ông anh xơi thịt.

Cá Sấu nghe phải, đành để cho Dê lòa công Thỏ rừng lên bờ. Dê công Thỏ lúi nhanh vào bãi

cỏ rậm. Chờ mãi không thấy Dê lòa bị xua trở lại, Cá Sấu tức giận rửa thắm một mình:

- Cái thằng Thỏ nhãi này, ta lại mắc mưu nó một lần nữa rồi. Được, ta chờ lần sau ta sẽ quyết nhai xương hán mới hả giận!

Gã Cá Sấu bèn tính toán, lên kế hoạch trả thù Thỏ rừng:

- Thằng Thỏ nhãi này không thể ra bờ sông uống nước được. Ta phải chuẩn bị sẵn sàng để đón hán ngay tức khắc, cho hán không kịp ngáp. Quyết không để hán trốn thoát lần nữa!

Nghĩ vậy, hằng ngày cứ vào quãng buổi trưa nắng gắt, Cá Sấu lại bò lên bãi sông, nằm duỗi dài mình ra! Mồm há thật rộng, giả bộ chết. Gã kiên nhẫn nằm chờ Thỏ rừng ra sông với hy vọng để đón một miếng gợn lớn.

Và quả thực, sau mấy ngày, Thỏ rừng khát nước cũng phải ra bờ sông. Thỏ trông thấy Cá Sấu nhắm mắt nằm duỗi dài như chết, mồm há rộng. Thỏ đoán biết được lòng dạ Cá Sấu, nghĩ bụng:

- Gã Cá Sấu há miệng to thế hán là chờ để ăn thịt ta đây!

Thỏ rừng liền lén vào một bụi rậm gần đó, giấu giấu một vật gì đó, rồi rón rén tiến tới bên cạnh Cá Sấu, lên tiếng:

- Ô ông anh cá Sấu! Sao ông anh lại bò lên đây mà chết khốn khổ thế này!

Rồi, nhanh như cắt, Thỏ rừng chen luôn một khúc gỗ dài vào mõm Cá Sấu làm cho gã không kịp khép miệng lại nữa. Xong đâu đấy, Thỏ liền nhảy luôn vào trong miệng Cá Sấu. Chú sờ nắm chiếc răng nhọn hoắt của Cá Sấu nói to:

- Chiếc răng này đem về làm cán dao thì đẹp biết mấy!

Cá Sấu giận lắm, định ngậm chặt mõm lại nhưng không tài nào khép được vì vướng khúc gỗ to kèn. Lúc đó Thỏ rừng mới rút một con dao nhọn ra và chém Cá Sấu hai, ba nhát. Chiếc răng gãy rời ra, Thỏ rừng la to:

- Hại người! Người hại! Nhớ lấy này!

Cá Sấu bị thương nặng ở mõm, vùng lên chạy trốn xuống sông. Thỏ rừng nhanh như cắt đã kịp nhảy ra ngoài và ung dung ra sông uống nước. Từ đó Cá Sấu không dám nghĩ đến chuyện trả thù Thỏ rừng nữa. Còn Thỏ rừng và Dê lùa thì đùm bọc và sống hạnh phúc bên nhau.

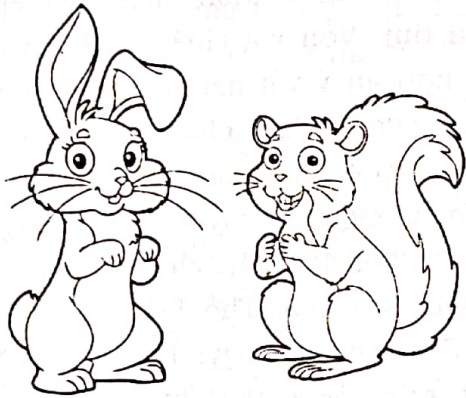
Hoán đổi chiếc đuôi

Chú Sóc nhỏ có chiếc đuôi vừa to, vừa cứng lại vừa dài, chú cảm thấy sở hữu chiếc đuôi này chẳng đẹp tí nào. Còn chú Thỏ Trắng lại là chủ

nhân của chiếc đuôi vừa ngắn cùn vừa mềm nhũn, chú hoàn toàn không hài lòng với món quà ông trời ban tặng ấy. Vào một ngày đẹp trời, hai chú ngẫu nhiên gặp nhau ở bìa rừng và cùng phàn khởi đổi chiếc đuôi cho nhau. Chú Sóc con sau khi về đến nhà chuyển từ cành nọ sang cành kia để tìm thức ăn, mãi sung sướng với chiếc đuôi chú quên cả mệt nhọc, đến lúc chú cũng cần phải ngồi xuống nghỉ ngơi sau một hồi lâu chuyển cành kiếm quả. Nhưng ôi thôi! Thật là tệ, chú bị ngã nhào dúi dụi. Vốn với chiếc đuôi vừa cứng, vừa dài, kết hợp ăn ý với hai chân hình thành chiếc "kiềng ba chân" vững chãi. Còn Thỏ Trắng thì sao? Chú kẹp chiếc đuôi dài lê thê, vui sướng đi tung tăng trong rừng cây, bỗng nhiên gặp phải gã Sói Xám to lớn đang thè chiếc lưỡi đỏ thèm khát lao về phía con mồi. Thỏ Trắng chạy thực mạng, ôi thôi! Cố chạy, cố chạy! Thế mà chiếc đuôi dài chết tiệt ấy cứ bám theo mãi như níu kéo bước chân kiệt sức của chú khiến chú không tài nào chạy nhanh được. Khi Sói Xám sắp đuổi kịp, bỗng nhiên từ bên lùm cây ven đường xuất hiện một con Thỏ khác. Đó là Thỏ mẹ đã kịp đến cứu con mình. Với tình mẫu tử thiêng liêng, Thỏ mẹ không ngại nguy hiểm đương đầu với cái chết nhằm đánh lạc hướng Sói Xám. Sói Xám mất mục tiêu liền quay sang đuổi thỏ mẹ, nhưng Thỏ mẹ thoát một cái đã băng băng biến mất. Thỏ con run

rảy nắp sau gốc cây ven đường lòng buồn rười rượi. Chú vô cùng ân hận vì việc đã trót làm. Già thử như chiếc đuôi trước đây vừa ngắn, vừa xinh xinh, mềm mại thanh thoát thì sẽ tốt biết bao! Nó giúp chú chạy nhanh, thoát hiểm dễ dàng.

Ngày hôm sau, Sóc con và Thỏ Trắng lại gặp nhau, hai chú liền trao đổi đuôi cho nhau. Giờ đây hai chú không hề cảm thấy chiếc đuôi yêu quý của mình xấu xí nữa.

Kẻ nào trộm trứng

Cô Gà Mẹ mặt đỏ vừa đẻ được một quả trứng, bỗng chốc đã bị kẻ nào cuồn mắt. Cô cứ kêu la "cục ta cục tác" thật đau lòng! Cô bèn đi hỏi chú Mèo Hoa, chú Chó Đen và Chim Sẻ. Họ đều trả lời rằng không nhìn thấy, không biết.

Không tìm thấy trứng, Gà Mẹ vô cùng buồn bã, quyết định tìm đến bác Bò Vàng để kiện. Bác Bò Vàng nghe xong lời tố cáo của Gà Mẹ ngẩng đầu nói:

- Xem ra trứng đã bị kẻ xấu lấy mất rồi, nhưng điều quan trọng kẻ trộm là ai? Tôi nhất định sẽ giúp cô truy tìm thủ phạm. Nói xong bác Bò Vàng liền hỏi Mèo Hoa đến để nhờ Mèo Hoa đi thăm vấn Chuột Cống.

Mèo Hoa hỏi Chuột Cống:

- Mày đã ăn trộm trứng của Gà Mái mặt đỏ phải không? Chuột Cống vốn sợ Mèo Hoa nên không dám nói dối, bèn thành khẩn trả lời:

- Trước đây em đã từng trộm trứng, lần này thì hoàn toàn không phải là em ạ!

Bác Bò Vàng lại phái Chó Đen đi tìm Chuột Nhất hỏi chuyện.

Chó Đen hỏi:

- Mày đã trộm trứng nhà Gà Mái đỏ mặt phải không?

Chuột Nhất run bần bật trả lời:

- Thưa không! Thưa không! Oan uổng cho em quá. Rắn ráo đã trộm trứng đấy! Chính mắt em đã nhìn thấy mà! Sau khi nó nuốt trứng xong, cuộn mình xiết chặt một cái, sau đó thả lỏng mình ra, nhả vỏ trứng đã nát ra khỏi miệng.

Chim Sẻ trên cây, nghe Chuột Nhắt nói thể quay sang bảo với Chó Đen:

- Ồ đúng rồi, bọn Rắn cũng rất thích ăn trứng, nằm ngoài chúng tôi dễ được năm quả trứng cũng bị lũ rắn độc ác kia nuốt chửng.

Bác Bò Vàng nghe xong kết quả điều tra của Mèo Hoa và Chó Đen cảm thấy rất bất ngờ. Bây giờ đã có manh mối, bác Bò Vàng liền triệu tập Chó Đen, Mèo Hoa, Chim Sẻ và có cả Chuột Nhắt cùng nhau bàn bạc cách bắt quả tang kẻ tội phạm. Chuột Nhắt sốt sắng đi nhờ cả Cún Con cùng tham gia.

Ngày hôm sau, Gà Mẹ mặt đỏ tiếp tục đẻ trứng vào ổ của mình. Cún Con được cử canh gác ở gần tổ, còn những người khác nấp ở đằng xa quan sát. Chẳng bao lâu, một gã Rắn Ráo trườn đến bên ổ gà. Chỉ cần Rắn cất đầu lên đảo mắt chung quanh há mồm, ngoạm lấy trứng thì Cún Con lao ra một cách dũng mãnh cắn Rắn chết tươi tại chỗ.

Chim Sẻ lượn qua lại tán thưởng:

- Mau sang xem, kẻ trộm đã bị Cún cắn chết rồi!

Lúc này mọi người mới hiểu rõ, ngoài Chuột ra thì Rắn cũng là loài chuyên ăn trộm trứng.

Mưa lạ đêm trắng

Sáng sớm tỉnh mơ, Khi con đã rời khỏi lùm cây Khuynh Diệp đi ra, gặp ngay Hươu Sao, người láng giềng tốt bụng đang nhón nhơ ăn cỏ sương mai.

- Này Hươu! - Khi hỏi - Nửa đêm hôm qua trời mưa, cậu có bị ướt không?

- Cậu nói gì? - Hươu Sao ngạc nhiên hỏi - Hôm qua nửa đêm tôi tỉnh giấc rõ ràng nhìn thấy trăng tròn vành vạnh treo ngang bầu trời cơ mà?

- Lẽ nào cậu nghĩ tớ... nói dối cậu - Khi con sốt ruột nói lấp bắp - Cậu xem đầu tôi hãy còn ướt đây này.

- Đây có lẽ do cậu nghịch ngợm rơi xuống sông ướt chứ gì! - Hươu Sao nói xong cười lớn rào bước đi.

Khi cảm thấy rất bức bối. Quả thật mình không hề nói dối lại bị Hươu Sao trêu cho một trận. Nó nghĩ: "Nếu tối nay mưa, mình nhất định kéo Hươu khỏi giường để nhìn thấy tận mắt xem Khi này có nói dối không!".

Đêm hôm đó những giọt mưa tí ta tí tách cứ rơi xuống đầu Khi khiến nó tỉnh giấc.

Hay quá! Lại mưa rồi! Nó vừa sung sướng reo lên chạy đến nhà Hươu Sao. Hươu lập tức bị Khi dựng dậy. Nó ngẩng đầu lên trông tỏ ý không vui và nói:

- Cậu inh ỏi gì thế sao không chịu nhìn lên trời?

Khi con ngẩng đầu xem giạt mình đánh thót nhìn thấy nàng trăng đang đảo mắt nhìn Khi mỉm cười!

- Nhưng chỗ mình ngủ quả thật đã mưa - Bất kể Hươu bằng lòng hay không Khi một mực kéo Hươu đi xem.

Khi đến rừng cây Khuynh Diệp. Lần này đến lượt Hươu ngỡ ngàng, ở đây quả thật có mưa! Tí ta tí tách thật giòn giã. Cuối cùng là việc gì đã xảy ra thế này?

- Sang canh ba khuya khoắt rồi, các cháu còn làm gì ở đây? - Bác Cú Mèo đang đậu trên cao trực đêm hỏi vọng xuống. - Điều này có gì là lạ, mưa là do cây Khuynh Diệp đấy.

- Cây Khuynh Diệp cũng biết làm mưa sao? - Khi và Hươu đồng thanh hỏi.

Bác Cú giải thích:

- Không những cây Khuynh Diệp biết làm mưa mà những lùm cây um tùm khác cũng biết làm mưa. Vì rễ cây hút nước từ lòng đất lại thông qua lá bốc hơi ra ngoài, hơi nước ngưng đọng thành

những giọt nước rơi xuống. Vòng tuần hoàn ấy diễn ra liên tục tạo ra mưa.

-Ồ, hóa ra là thế! Khi và Hươu vui sướng tỏ vẻ thần phục kính nghiệm của bác Cú Mèo.

Mặt trăng - Chuột Nhắt

Một ngày xui xẻo, Chuột Nhắt bị Cú Mèo tóm gọn. Bộ vuốt sắt của Cú quặp chặt lấy Chuột lôi vào cửa hốc cây. Chuột Nhắt thất kinh hồn hển thở còn Cú bắt đầu trò chơi đেম bóng giữa hai chân, nhồi qua nhồi lại, bắt rồi thả, thả rồi bắt.

- Mày có biết tại sao tao bắt mày không? - Cú nghiêm giọng hỏi.

- Không... không... biết, thưa ông.

- Thế thì mày hãy đoán thử xem.

Chuột Nhắt run bắn người, không nghĩ ra câu trả lời cuối cùng đành thú nhận:

- Vì... muốn ăn thịt tôi.

- Mày đoán sai rồi. Nếu ta muốn ăn thịt mày thì đã ăn từ sớm rồi! Ta bắt mày là muốn dạy cho mày thông minh một chút, hiểu một chút, được rồi mày hãy nhìn lên bầu trời. Cú Mèo giận dữ ra lệnh. Thế nhưng Chuột Nhắt quá khiếp sợ, đến

nổi quên cả việc nhìn đất thì nhìn xuống mà nhìn trời thì nhìn lên.

- Ngẩng cổ lên mà nhìn - Cú Mèo vừa nói vừa tóm đầu Chuột khiến nó giật nảy người. Đầu của Chuột đang cúi xuống, bây giờ cũng quay ngược lên trời. Cú hỏi:

- Mày nhìn thấy gì nào?

- Trời... trời...

- Trên trời có gì?

- Trăng... trăng...

- Trăng sáng!

- Trăng sáng - Chuột lặp lại.

- Đúng rồi, trăng sáng, mày là đồ nhãi nhép ngốc nghếch. Bây giờ hãy trả lời ta, trăng sáng là gì nào?

- Trăng sáng là trăng sáng - Chuột cũng chẳng biết trăng sáng là gì.

- Mày quả thật là đồ ngu - Cú bực tức nói - Ái chà! Mày hãy nhìn ta này, nhìn này! Vừa nói Cú vừa đảo cặp mắt ốc nhồi.

- Trăng sáng giống... - Chuột ấp úng trả lời - giống... giống...

- Giống mắt của ta! - cú Mèo khẳng định - Trăng sáng giống mắt của ta, tròn tròn, vàng vàng, sáng sáng! Tại sao lại giống mắt của ta? Tại sao? Tại vì trăng có một con mắt của ta, mày cười gì, đồ khốn!

- Tôi đâu dám cười, tôi... tôi đang thở ả.

- Thế mày chú ý nghe đây, nhớ cho rõ, mày làm được hai việc này, ta sẽ tha cho mày. Mày biết đấy, mà ai cũng đều biết cả, Cú Mèo là loài tinh anh nhất, bà cố của bà cố ta là Cú Mèo tinh anh nhất...

Thế rồi Cú Mèo kể cho Chuột nghe mặt trăng vốn là mắt của Cú Mèo như sau:

- Bà cố của bà cố ta có con mắt rất tinh anh. Tuy đã rất già đến nỗi không thể bay ra khỏi tổ, thế nhưng có thể nhìn mọi việc diễn ra trong rừng, biết được mọi việc trong rừng. Thế rồi cư dân trong rừng bàn bạc nhau bầu bà Cú Già làm người canh gác báo hiệu nhưng đã muộn, cư dân không cứu được hỏa hoạn. Thế là họ bàn bạc nhau không nên để bà Cú cư ngụ trong gốc cây nữa, bà lên sống trên trời cao, ở trên ấy bà có thể nhìn thấy rõ mọi vật. Từ đó bà Cú sống ở trên bầu trời.

Cú Mèo kể xong chuyện.

- Ở trên trời, bà ấy có thể nhìn thấy tất cả, hiểu chưa?

Chuột đã không còn run nữa thừ mặt ra nghe kể chuyện.

Chuột hỏi:

- Thế trên trời lẽ ra phải có hai mặt trăng chứ?

- Ừ đúng, lẽ ra phải có hai mặt trăng. Nhưng thực tế chỉ có một thôi vì bà cố của bà cố ta chỉ có

một mắt thôi. Được rồi bây giờ ta tha mày, hy vọng mày đem câu chuyện ta vừa kể thuật lại cho tất cả các loài muôn thú khác nghe để cho chúng hiểu sự tích về mặt trăng.

Chuột Nhắt vội chạy về đem câu chuyện trên kể cho các loài muôn thú nghe.

- Mặt điều hâu cũng rất tinh anh phải không? Các loài cầm thú khác hỏi.

- Không biết, nhưng điều hâu cũng có thể nhìn thẳng vào mặt trời, nhìn thẳng vào mặt trời mà không chói mắt quả là không ai có thể sánh nổi với mặt điều hâu.

Sau khi muôn thú nghe xong tài năng của điều hâu, chúng liền tổ chức một cuộc thi. Kết quả không ai thắng nổi điều hâu, vì điều hâu có thể nhìn thấy mặt trời lâu mà không chớp mắt. Sau đó, chúng phán quyết: "Mặt điều hâu có thể xếp ngang hàng với mặt trời, nhưng ban ngày vốn đã có mặt trời soi sáng rồi, thế thì mặt Điều Hâu soi sáng vào ban đêm vậy!".

- Thế thì bà ngoại ơi - Chuột Nhắt hỏi, cuối cùng bà cho rằng mặt trăng giống mắt của ai nào?

Bà ngoại Chuột trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Điều này còn nghĩ ngợi gì nữa? Giống như mắt Chuột vậy.

- Cháu thử nghĩ xem, có mắt ai có thể tinh tường như mắt Chuột đâu?

- Chuột Nhắt thò đầu ra khỏi hang đăm đăm nhìn mặt trăng.

- Không, không - Chuột Nhắt nhận định: Mặt trăng không hoàn toàn giống mắt Cú Mèo, không giống mắt điều hâu cũng không giống mắt Chuột. Mặt trăng chính là mặt trăng: Sáng sủa nhất, to nhất. Cả cơ thể mặt trăng chỉ là một con mắt.

Mèo con không biết vâng lời

Có một con Mèo tam thể búng bình vì nó có một cô chủ hết sức yêu chiều. Nó còn nhỏ không tự biết được mẹ mình là ai chỉ biết được có một cô bé thường vuốt ve nó vào lúc bữa ăn. Mỗi lần ôm nó vào lòng cô bé đều dặn:

- Mèo ơi! Hãy ngoan nhé! Đừng đi chơi xa, lạc đường, sẽ không biết được lối về đâu.

Mèo con dạ vâng nhanh nhẩu nhưng hình như nó chẳng bỏ vào tai những lời cô bé nói. Một hôm cô bé có việc phải đi chơi xa. Mèo ở nhà một mình, nó liền chạy vào cánh rừng gần nhà, hết đuổi bướm, đuổi chim lại vò những chiếc lá khô. Mải chơi cho đến khi trời sập tối nó mới nghĩ đến chuyện về nhà. Nhưng trời đã tối đen, Mèo không biết phải đi theo hướng nào. Nhìn xung

quanh chỉ thấy cây và cây. Bốn bề vắng lặng, bỗng có tiếng cú từ đâu vang lên nghe rất ghê rợn. Mèo sợ, run cầm cập rồi ngồi bệt dưới gốc cây và khóc: Meo, meo...

Thỏ đi ngang qua nghe tiếng khóc, dừng lại hỏi:

- Ai làm sao mà khóc thế?

- Em không biết đường về nhà - Mèo trả lời.

- Em là ai? Mẹ em đâu?

- Không biết! Không biết! Meo, meo, meo...

Thỏ vẫy đôi tay dài và nhọn, nhìn Mèo, ngẫm nghĩ một lát, hỏi tiếp:

- Thế... em có biết nhảy không?

- Có!

- À! Thế đúng rồi! Đúng là họ nhà anh rồi. Dừng khóc nữa. Hãy theo anh về nhà thôi!

Mèo mừng quá liền theo Thỏ đi được một chặng, Thỏ liền quay lại hỏi:

- Nay sao tai em lại ngắn thế? Ngắn hơn tai anh!

Mèo trả lời: - Tai em ngắn hơn nhưng cũng nhọn như tai anh đấy. Về đến cửa hang, Thỏ gọi mẹ:

- Mẹ ơi! Con tìm về được một em Thỏ trong rừng đây này!

Thỏ mẹ nói vọng ra:

- Cho em vào. Hai anh em ăn đi rồi đi ngủ. Tối rồi!

Thỏ con cầm lấy một lá cải gặm ăn ngon lành, và đưa cho Mèo một lá giục: "Ăn đi" Mèo cầm lá cải trên tay, nhìn Thỏ ăn ngon lành mà hai hàng nước mắt ròng chảy. Nó meo meo:

- Em làm sao ăn được thứ này!

Nghe tiếng khóc mẹ Thỏ chạy lại, nhìn Mèo một lúc lắc đầu:

- Nhảm rồi! Đây không phải họ nhà ta đâu con ạ.

Rồi Thỏ mẹ gọi mấy bà hàng xóm sang:

- Các bác ơi! Thằng con tôi dẫn về một con vật ngộ lắm. Tai nó nhọn nhưng lại ngắn cùn. Họ nhà ta tai đâu có ngắn thế này?

Cả bảy Thỏ xúm lại quanh con Mèo, xem xét rồi tranh cãi ồn ào. Một lúc, lão Thỏ què lết tới:

- Tránh ra xem nào! Ừ, tai ngắn thì không phải Thỏ rồi. Nhưng đuôi dài, đuôi dài đích thực là Sóc đấy.

Để chắc chắn thêm, lão Thỏ què còn hỏi Mèo:

- Cháu nói đi! Cháu có trèo được cây không?

- Dạ! Cháu trèo được cây.

Lão khẳng định:

- Đuôi dài, lại trèo được cây, là Sóc, đúng là Sóc rồi! Đi theo ông.

Thỏ què dẫn Mèo băng qua một bãi cỏ rộng, luồn sâu vào rừng, đến một gốc cây lớn. Đây là

nơi ở của Già Sóc. Thỏ què gơ tay gỗ, gỗ. Tiếng Già Sóc từ trên hốc cây vọng xuống:

- Ai? Đêm khuya rồi, có việc gì thế?

- Tôi đây! Thỏ què đây mà! Tôi mang đến cho ông một chú Sóc con đây này. Nó bị lạc đường! Tôi nghiệp, đang đói run lên đây này!

- Bác bảo nó trèo lên đây. Tôi đang bận một chút, không xuống được. Mèo trèo lên chỗ Già Sóc. Già Sóc đang bận, không để ý, đưa cho một quả thông và giục.

- Ăn đi! Ăn cho khỏi đói.

Mèo nghĩ ông già này nỡm mình nên cầm quả thông ném đi!

Già Sóc kêu lên:

- Trời! Sao lại vứt đi? Quả thông ngon lành như thế!

Khi quay lại nhìn Mèo, Già Sóc mới thấy đây không phải là họ nhà mình. Họ nhà Sóc đuôi có dài thật, nhưng đuôi phải có nhiều lông cơ! Đàng này đuôi lại thẳng đuột. Già Sóc liền hỏi:

- Không ăn thông, thế cháu thích ăn gì? Ăn nắm khô ư?

- Không! Ăn thịt Chuột cơ!

Hơi bực mình, Già Sóc gắt nhẹ:

- Thế này giờ không nói. Mày là họ nhà Nhím rồi! Nhanh lên đi theo ông!

Đến nhà Nhím, bà Nhím mang cho Mèo một miếng thịt Chuột, Mèo vỏ lấy, nhai ngấu nghiến ngon lành vì đói. Ăn xong, bà Nhím giục:

- Vào ổ nằm với các em ấy! Khuya rồi, ngủ đi kéo lại lạnh.

Nhưng, vừa chỉ vào ổ, nó bỗng nhảy dựng ra và la lên eo éo: Meo, meo. Ơ cái gì như dùi đâm vào da thịt nó, không chịu nổi. Mèo nhảy xuống, ngồi thu lu dưới gốc cây, lại khóc. Bà Nhím hiểu ra sự tình lắc đầu thương hại:

- Thỏ không phải, Sóc không phải, Nhím cũng không phải, thế thì họ nhà ai nhỉ?

Mèo không biết nên chỉ khóc: Meo, meo...

Nhưng vì quá mệt, cơn buồn ngủ lại kéo đến nên bà Nhím bực mình, mắng:

- Họ nhà ai mà cũng không biết nữa! Mặc xác mày! Dại cho mày chết.

Đi hết nhà Thỏ, đến nhà Sóc rồi nhà Nhím, nhưng chẳng đâu là nhà mình cả. Mèo thấy mệt rã rời, lại lạnh lạnh và đói nữa. Miếng thịt Chuột bà Nhím cho không làm nó đủ no. Bây giờ lại bị mắng nữa, Mèo chỉ biết khóc. Một lúc sau thì trời sáng. Mặt trời lên, các con vật bắt đầu tỉnh giấc. Có một con quạ tỉnh dậy trước nhất, khi nó vươn vai nhìn xuống thì thấy chú Mèo nằm co ro dưới gốc cây, thân đang run lên nức nở. Quạ bay sà xuống Mèo. Sau một hồi hỏi han liền thoảng Quạ toang toác kêu lên:

- Biết mày là họ nhà ai rồi! Trời ơi! Mày là họ nhà Mèo! Họ nhà Mèo đích thị rồi. Tao thường bay quanh mày, thấy mày vẫn chơi đùa với một cô bé ở trong sân. Đúng không nào! Tội nghiệp! Thế làm sao mà lạc đến đây. Thôi nín đi, tao sẽ dẫn về.

Nói rồi, Quạ cất cánh bay trước dẫn đường Mèo chạy theo ở dưới đất. Chẳng mấy chốc ra khỏi khu rừng, lên tới đường cái. Từ đây, Mèo đã nhìn thấy một ngôi nhà ở đằng xa, ba chân bốn cẳng Mèo chạy một vạch về nhà, quên cả cảm ơn bác Quạ tốt bụng. Cô bé thấy Mèo không về đang ủ rũ trước sân. Thấy lại cô chủ Mèo vừa mừng, vừa thấy hối hận, nó chạy lại chỗ cô bé, níu lấy áo cô bé và khóc meo meo:

- Chị ơi! Em xin lỗi chị. Lần sau em sẽ không dám trái lời chị dặn nữa đâu ạ!

Nước mắt Cá Sấu

Mùa hè năm ấy, hạn hán kéo dài. Một buổi mùa hè nóng nực, có bác nông dân kéo một chiếc xe bò chở đồ đi qua ven rừng. Lúc đó, Cá Sấu đang nằm thoi thóp trên đường tưởng như sắp chết khô đến nơi mất!

Trông thấy bác nông dân đi tới, Cá Sấu liền giả bộ khóc lóc van xin:

- Ôi ông ơi! Xin rủ lòng thương cứu con với! Cánh rừng này khô cạn từ lâu rồi. Ông làm phúc chở giùm con tới cái đầm sâu bên kia núi.

Bác nông dân đáp:

- Làm sao mà ta mang chú đi được? Chú kệnh càng to thế kia mà?

Cá Sấu giả tảng, lăn chã giọt ngấn giọt dài:

- Ông ơi! Ông hãy cứu con làm phúc. Ông cứ đặt con lên xe rồi chở con đi thôi mà!

Bác nông dân lắc đầu:

- Chú nặng thế, ta không bê nổi chú lên đâu! Vả lại xe ta chất đầy hàng rồi!

Cá sấu khẩn khoản:

- Hay ông cột chặt con vào gầm xe mà kéo đi vậy? Khi nào đến cái đầm bên kia chân núi, ông cởi chấu ra cho con!

Bác nông dân động lòng thương con vật khôn khổ, bèn lấy một cuộn dây to tướng cột chặt Cá Sấu vào gầm xe rồi kéo chiếc xe lạch lè này, nặng gấp đôi lúc trước đi tiếp.

Khi sang tới khu đầm sâu, mồ hôi nhễ nhại bác ta cởi dây buộc Cá Sấu ra. Gã Cá Sấu bèn há mồm nhe răng chặn ngay bác nông dân lại và trở mặt:

- Nay ông, ông hãy để xác ở đây cho ta ăn thịt. Ta cầm giận ông lắm, biết không?

Bác nông dân sững sốt:

- Sao chú lại trả ơn ta bằng cách đó? Sao chú lại cầm giận ta?

Cá Sấu lên giọng:

- Ông đã cột ta quá chặt, làm cho suốt quãng đường dài ta nhức nhối hết cả mình mẩy. Ta phải ăn thịt ông bạn cho đỡ giận. Vả lại, đã mấy ngày liền ta nằm khô chẳng kiếm được con mồi nào cả...

Vừa lúc đó Thỏ Rừng ở đâu chợt đi tới, thoáng nghe câu chuyện liền hỏi Cá Sấu:

- Ông bạn chuyện này còn muốn ăn thịt cả người cơ à?

Cá Sấu vênh vác trả lời:

- Ủ, tớ nhờ ông bác này chở từ cánh rừng bên kia sang chân cánh rừng sâu bên này để kiếm ăn. Bác ta không thương thì chớ, lại trói chặt tớ vào găm xe đến gãy hết cả xương và xuyết nửa thì tắc thở. Tớ phải trả thù!

Thỏ Rừng lại hỏi:

- Bác ta trói ông bạn như thế nào? Lại đây tớ xem thử! Là người giữa tớ sẽ phân rõ phải trái cho cả hai bên!

Thỏ Rừng nói luôn với bác nông dân:

- Bác cầm lấy cuộn chèo và thử trói lại anh bạn này vào găm xe như ban nãy cho tôi xem có đúng như anh ta kể tội bác không?

Bác nông dân lại trói chặt Cá Sấu vào găm xe. Thỏ Rừng giả vờ giật thử sợi dây rồi hỏi Cá Sấu:

- Có phải ban nãy bác ta đã trói ông bạn như thế này không? Ô, thế này thì đã chặt gì lắm đâu!

Cá Sấu hấp tấp phân bua:

- Không, không! Nếu chỉ trói thế này thôi thì tớ nổi giận làm sao được chứ!

Thỏ rừng liền giúp bác nông dân siết chặt sợi dây chèo hơn nữa, rồi hỏi Cá Sấu:

- Thế này đã đúng chưa?

Cá Sấu nhăn mặt xuýt xoa lia lịa gật đầu:

- Đúng! Đúng như thế đấy! Tớ không tài nào cựa nổi mình nữa. Có thể tớ mới nổi giận và quyết trả thù chứ!

Thỏ Rừng quay lại phía bác nông dân nói:

- Bây giờ hắn đã bị trói, không cựa nổi mình nữa thì bác còn đợi gì nào? Liệu cái giống bắt nạt bắt nghĩa này có tha mạng cho bác không nếu bác nghĩ thương hại hắn như ban nãy?

Sực tỉnh ra, bác nông dân vác luôn một tảng đá to tướng nhặt ở ven đường đập vỡ sọ Cá Sấu, vừa đập vừa la:

- Nước mắt Cá Sấu này!... Nước mắt kẻ bắt nạt này!...

Đoạn cứ thế kéo xác con vật khôn kiếp đó về nhà xẻ thịt lột da.

Nước mắt Khủng Long

Cách đây hơn hai triệu năm, trên Trái Đất tồn tại một loài động vật gọi là Khủng Long, thân hình dài năm mét, nặng đến hai tấn rưỡi. Tuy thể trọng nặng khủng khiếp như thế, nhưng đầu của loài bò sát này lại bé nhỏ đến đáng thương và bộ não chỉ nặng hơn năm kilogam. Thêm vào đó chúng rất chậm chạp và lười động não, quả là một động vật vừa ngu muội vừa thô kệch.

Thuở sơ khai, trên khắp lục địa toàn là hồ nước và đầm lầy, khắp nơi toàn là động vật thân mềm sống dưới nước. Lúc đó trên mặt đất không hề thấy mặt chim hay loài thú ăn thịt nào. Và thế là cả vương quốc này là thế giới của loài Khủng Long. Vì thế mà chúng không hề lo nghĩ đến chuyện đói khát, sống một cách ung dung tự tại.

Sau đó thì Trái Đất xảy ra biến động lớn. Không ít những hồ nước và đầm lầy trở thành núi cao hay cao nguyên rộng lớn. Khí hậu cũng trở

nên lạnh lẽo. lượng thức ăn đã giảm đi rất nhiều, đồng thời cũng xuất hiện ngày một đông đảo các loài thú gây ra mối lo ngại trong việc tìm kiếm thức ăn. Các cuộc chiến tranh giành thức ăn xảy ra khắp nơi. Với thân hình đồ sộ, động tác chậm chạp, đầu óc ngu muội như Khủng Long thì việc tranh giành thức ăn với các loài thú ranh mãnh, lanh lợi khác quả là khó khăn hơn việc lên trời! Vì vậy mà lần lượt từng bầy từng bầy Khủng Long bị chết đói.

Đã đến lúc các loài thú khác đồng tình hợp lại nghĩ cách giúp Khủng Long tiếp tục sinh tồn. Đi tiên phong trong việc này là Rắn Xanh, nó kiến nghị với Khủng Long:

- Thân thể của các cậu to lớn thể lại thô kệch, kém lanh lợi, làm sao tranh giành được thức ăn. Tổ sẽ giúp các cậu thu nhỏ thân hình như tổ đây, các cậu đồng ý không?

Khủng Long cười lớn đáp:

- Thân thể to lớn là niềm tự hào của loài Khủng Long chúng ta.

Tiếp đến là Cá Sấu cũng trườn lên nói với Khủng Long:

- Miệng của các cậu không đủ lớn, làm sao có thể tranh được thức ăn, tổ giúp các cậu sửa lại sao cho rộng lớn như miệng của tổ nhà.

Khủng Long đáp lại với vẻ mặt uy nghiêm:

- Ô hay! Chúng ta là loài Khủng Long thần thánh, không cần đến chiếc miệng quá cỡ đó.

Rồi đến lượt Hồ cũng đề nghị rằng:

- Răng của các cậu không đủ nhọn, làm sao có thể kiếm được thức ăn? Tổ giúp các cậu mài sắc hàm răng như bọn tổ đây.

Lúc này hai mắt Khủng Long lơ đãng nhìn lên trời và đáp:

- Ô không, loài Khủng Long vĩ đại chúng ta từ trước đến nay không cần đến hàm răng nhọn.

Quá sốt ruột, Chim Ó cũng bay đến khuyên rằng:

- Móng vuốt của các cậu không sắc bén, cho nên không thể tranh được con mồi. Tổ giúp các cậu sửa bộ vuốt sắc như tổ đây.

Khủng Long nghe mũi đáp:

- Loài Khủng Long anh hùng chúng ta xưa nay không cần bộ vuốt sắc.

Như thế là Rắn Xanh, Cá Sấu, Hồ, Chim Ó đều lắc đầu bỏ đi.

Đến lượt Sư Tử đực, Bò Rừng, Báo... cũng kéo đến hy vọng đồng tâm hiệp lực khuyên nhủ Khủng Long thay đổi thân hình quá khổ và tập tính lạc hậu để Khủng Long thích nghi với sự thay đổi của môi trường sống, nhưng Khủng Long một mực không nghe. Lần này, không đợi các bạn mở miệng, Khủng Long đã rống lên:

- Lũ không biết điều, chúng bay còn đến đây quấy rầy ta gì nữa? Đường đường là loài Khủng Long ta đây thì những thay đổi kia đều là những điều sỉ nhục, cắt! Mau cắt!

Và thế là sau khi các loài vật khác rời, việc sống chết sinh tồn của Khủng Long không còn ai để ý đến nữa, và lẽ đương nhiên là loài bò sát to lớn đầy tự cao tự đại và không nghe sự giúp đỡ tốt bụng của bạn bè, cho nên không thể thích nghi với sự thay đổi của môi trường, chúng ngày một ít đi và cuối cùng hoàn toàn bị tiệt chủng.

Con Khủng Long cuối cùng lúc sắp chết nước mắt giàn giụa, tâm trạng đau đớn nói với Khi Vàng:

- Tôi là con Khủng Long tội nghiệp cuối cùng trên trái đất này một khi đôi mắt tôi từ từ khép lại là đồng nghĩa với loài Khủng Long - thống trị một triệu ba nghìn năm đã hoàn toàn bị tuyệt chủng. Tôi không hề ân hận vì đã không tiếp thu những ý kiến giúp đỡ của bạn bè và cuối cùng bị tự nhiên nuốt chửng. Kẻ nào thích nghi thì sinh tồn, kẻ mạnh chiến thắng, còn kẻ yếu bị đào thải, kẻ nào chậm chạp ngu ngốc sẽ gánh chịu sự diệt vong. Tôi không có oán trách gì các bạn, chỉ oán trách chính mình mà thôi. Tuy đây là màn bi kịch lớn nhưng nó cũng là một hồi chuông cảnh báo đối với chúng ta. Tôi van xin cậu, sau khi tôi chết đi hãy vẽ cho loài Khủng Long chúng tôi một bức tranh, nhưng là một hình tượng thật là lý tưởng.

Đây là xin các bạn hãy vẽ chúng tôi với thân hình của Rắn Xanh, cái miệng của Cá Sấu, hàm răng của Hổ và bộ móng vuốt của Chim Ó.

Ngoài ra, ở các loài cầm thú trùng ngư khác hễ có ưu điểm nào xin hãy vẽ thêm vào cho chúng tôi. Với hình tượng của chúng tôi như thế có thể là một gợi ý cho mọi người rằng: "Nếu loài Khủng Long biết lấy cái ưu điểm của kẻ khác bù đắp những nhược điểm của chúng mình thì không có một kết cục bi thảm thế được". Khủng Long dứt lời xong thì chết. Từ đó về sau không ai còn thấy loài bò sát cổ đại này nữa.

Khi Vàng, vốn không biết vẽ, phải đợi đến sau khi người anh em họ của nó biến đổi thành loài Người thì bức tranh lý tưởng về Khủng Long mới được vẽ ra. Đó là bức tranh "Thần Long". Ngoài những điều mà con Khủng Long cuối cùng đã nói ra, các họa sĩ dân gian còn vẽ Thần Long với chiếc đầu uy nghi của loài bò rừng, đôi sừng hiên ngang của loài Hươu Sao, cặp mắt thần uy của loài Tôm Hùm, chiếc mũi đường bệ của loài Báo, cặp râu dắc chí của loài Cá Chép, lông bông bênh của Sư Tử đực, lông gáy dứng mãnh của con Tuấn Mã, vây lưng của loài Cá Vàng, chiếc đuôi uyển chuyển của loài cá Nheo... Xem ra cực kỳ uy vũ. Người ta còn thần thánh hóa nó, còn nói rằng nó có thể đi mây về gió, hô phong hoán vũ, dật nên vô số những câu chuyện ly kỳ hấp dẫn.

Ếch và Châu Châu

Trong một hồ nước nhỏ ven rừng, Châu Châu Xanh ngự trị phần mặt nước trong nhiều năm. Ngay cả nó cũng không biết mình là bao nhiêu tuổi và bước chân của nó nhảy qua đám cỏ ở đây bao nhiêu lần rồi. "Chắc trong thiên hạ mình lớn tuổi nhất". Nó tự nhủ và càng nghĩ mình thật đáng nể, tiếp theo sau là một trận tiếng kêu kết kết vang lên.

- Mày định quấy rầy giấc ngủ trưa của ông chắt? - Gã Ếch Béo Bụng ồm ộp lên tiếng - Những trưa hè nắng chói chang mày không nghĩ đến sự mệt nhọc của người khác cứ kêu inh ỏi inh tai nhức óc là cố làm sao? Mày định đến lúc nào mới để ta yên đây?

- Sao mày hồ đồ đến thế! Nửa đêm nửa hôm khi mọi người đều yên giấc, mày cứ ếch ộp... ếch ộp... náo động không thôi - Châu Châu ta trả lời vặn lại - Nếu như mày muốn sửa thói xấu ấy, thì từ nay trở đi, ban đêm mày hãy chịu khó ngủ cho ngon giấc, rồi ban ngày hãy cho mọi người nghe tiếng kêu chết tiệt ộp... ộp... ấy!

Châu Châu vừa soi đúng điểm yếu của Ếch Béo Bụng, nó cảm thấy đã trả đũa được một miệng đáng giá rồi hoan hỉ nhảy cồm lên kêu kết kết như muốn trêu ghẹo Ếch.

- Đồ vô liêm sỉ -Ếch mắng - Mày có nghe thấy rằng tiếng kêu như quý rú của mày đáng ghét không? Sao có thể đem so sánh với bản nhạc hùng tráng xuất sắc của ta?

- À! Thật ra thì hoàn toàn ngược lại - Châu Châu mỉm cười mỉa mai nói - Kể cả những con ếch to béo hơn mày, kêu vang hơn mày thì có lẽ người ta chỉ sẽ bàn luận đến tiếng kêu ộp ộp khó nghe củaẾch. Còn nếu như họ kéo đến nghe tiếng kêu của chúng ta thì họ sẽ đặt tên cho buổi gặp gỡ ấy là "Buổi hòa nhạc của Châu Châu".

Ếch Béo Bụng càng tức giận, tại vì nó rất ghét bị kẻ khác bêu giếu, nhưng lúc đó không tìm ra được lời lẽ nào để phản bác bèn điên tiết chửi:

- Hừ! Cái đồ quý gầy! Chân cẳng leo ngoẻo như cây sậy ấy!

- Không sai! Châu đáp, chân cẳng ta thì leo ngoẻo nhưng rất có ích đấy! Ta có thể nhảy một quả dài gấp mười lần của cơ thể ta.

Ếch nghe xong cười phá lên:

- Ha... Ha...! Mày tưởng mày giỏi lắm sao! Ta đây còn nhảy xa gấp mấy, bằng mười lần chiều dài cơ thể.

- Đồ lừa dối! Châu mắng, hãy thi xem ai nhảy xa hơn nào! Đúng lúc này có một con Bò Nồng đang rảo bước đi tới.Ếch và Châu liền gọi lại.

- Anh Bò Nồng này, mời anh đến đây phân giải một chút.

Ếch chưa nói dứt lời, Châu đã cướp lời:

- Anh Bò Nồng tôn kính, đây chỉ là lời bốc phét của gãẾch Béo Bụng đấy thôi...

Châu nói chưa xong,Ếch đã vội chặn lời:

- Ta nhảy xa nhất!

- Không, chính ta - Châu hét lên.

- Được rồi, được rồi! - Bò Nồng nham hiểm nói: Các người hãy so tài xem, ta làm trọng tài cho, xem ai nhảy xa hơn nào.

Ếch Béo Bụng xằng xái, vận hết sức bình sinh, co người búng một cái rất mạnh. Châu cũng không nhìn thấyẾch phóng đi đâu nữa. Bò Nồng bước lên vài bước dùng cặp mắt sắc nhọn quạp lấyẾch nuốt chửng, lại còn tán thưởng:

- Thật tuyệt! Thật tuyệt!

Nghe thấy thế Châu cứ ngỡ rằng Bò Nồng khen cú nhảy tuyệt vời củaẾch Béo Bụng, bèn số sắng.

- Được bây giờ hãy nhìn ta đây! - Dứt lời nó lấy đà, búng mạnh hết sức, lại rơi xuống đúng chân Bò Nồng.

- Ta nhìn thấy rồi - Bò Nồng vừa nói vừa mổ phốc một cái, Châu Châu đã nằm gọn trong bụng Bò Nồng, như nó dùng món tráng miệng sau bữa ăn.

Quạ và Công

Ngày xưa, ngày xưa, Quạ và Công đều có bộ lông màu trắng. Một hôm, hai bạn gặp nhau Công nói với Quạ:

- Bạn Quạ ạ. Họ nhà chim chúng ta, nhiều người có áo đẹp. Chị Vàng Anh có chiếc áo rực rỡ. Chú Vẹt có chiếc áo màu xanh tươi mát. Chú Trá có chiếc áo màu xanh lam. Có áo đẹp mà múa thì thích lắm. Chúng mình chỉ có một chiếc áo trắng, thành ra có múa đẹp cũng không ra gì. Tôi và bạn đi tìm thuốc vẽ đi.

Quạ bằng lòng.

Hôm sau, hai bạn lại gặp nhau. Chúng tìm được đủ màu: son đỏ, nghệ vàng, chàm xanh, lam tím.

Quạ bảo Công: "Bạn ngồi xuống đây, tôi vẽ cho bạn trước".

Quạ vẽ khéo lắm. Mỗi chiếc lông của Công, Quạ đều vẽ một cái mặt trăng có tia sáng vàng. Trên mình trên cổ Công, Quạ tô màu xanh óng ánh. Bộ quần áo của Công tuyệt đẹp, chú chim nào trông thấy cũng phải khen lấy khen để:

- Chao ôi! Công có chiếc váy áo đẹp tuyệt vời.

Công thích lắm, xòe đôi cánh ra để khoe bộ lông xinh đẹp của mình.

Đến lượt công vẽ cho Quạ. Công định vẽ cho

Quạ màu đen có khoang trắng, hai cánh màu vàng, lưng màu tím và thanh thiên.

Công mới vẽ cái cổ đen có khoang trắng. Vì tính vốn chậm chạp và cẩn thận nên Công vẽ tỉ mỉ từng chút một. Bỗng đâu có tiếng lợn kêu eng éc.

Quạ nghĩ bụng:

- "Chắc có đình đám gì đây, mau mau ta sang kiếm một khúc ruột lợn".

Nó bèn bảo Công:

- Thôi về mau lên. Không cần cầu kì, chi tiết lắm đâu.

Công vẫn thản nhiên và bình tĩnh vẽ từng khoang trắng trên cổ Quạ. Phải cho thật đều tay thì mới đẹp. Công muốn Quạ phải tấm tắc khen tài mình qua bộ cánh và cả mọi người phải ngưỡng mộ tài Công trên chiếc áo của Quạ.

Nhưng tiếng lợn kêu lại càng to. Quạ sốt ruột bảo:

- Mau lên! Mau lên! Đổ tất cả các màu lên mình tôi cũng được.

- Bạn cố chịu khó đứng im, chiều nay tôi vẽ xong. Ngày mai chúng ta cùng có những chiếc áo hoa rực rỡ, cùng nhau múa, mừng đêm trăng đẹp.

- Nhanh lên! Nhanh lên! - Quạ vừa nói, vừa nhảy bừa vào chậu phẩm đen.

Thế là từ đó, Quạ đành khoác trên mình bộ lông đen thui.

Thỏ muốn thay đổi chính mình

Chú Thỏ Xám nhỏ và Nòng Nọc cùng sống tại ven một khu rừng. Chúng là đôi bạn tốt. Vài ngày sau, Thỏ không thấy Nòng Nọc đâu mà chỉ nhìn thấy một chú Ếch trên tán lá Sen giữa hồ nước. Khi thấy Thỏ Xám đang ngỡ ngàng tìm bạn, Ếch bèn nói:

- Chính tớ là bạn của cậu đây mà!

- Không thể thế được - Thỏ Xám không hiểu nổi, bạn Nòng Nọc của tớ có chiếc đuôi dài mà cậu thì không có đuôi, hoàn toàn không giống nhau.

- Trước đây mình như thế, bây giờ mình lớn rồi, đã biến thành Ếch rồi, chúng tớ từ trước đến giờ vẫn thay đổi như thế cả!

Thỏ Xám về nhà hỏi mẹ:

- Mẹ ơi! Con sắp lớn rồi phải không mẹ?

- Sắp rồi, họ nhà Thỏ chúng ta lớn rất nhanh con ạ! - Mẹ Thỏ âu yếm trả lời.

- Thế con lớn lên sẽ biến đổi ra sao?

Thỏ mẹ không thể hiểu được ý của con.

- Ý con muốn hỏi là con lớn lên sẽ biến thành động vật như thế nào ạ?

- Thì con lớn lên giống bố Thỏ của con vậy!

Thỏ con không muốn lớn lên trở thành một con Thỏ như bố! Nó muốn biến thành một loài động vật khác. Nó nghe thấy tiếng chim hót thánh thót trong rừng, nó tự nhủ: "À, đúng rồi, ta sẽ biến thành con Chim vậy, như thế có thể bay lượn trên không trung, thỏa thích ca hát".

Lúc này, Thỏ nhìn lên cành cây trên đầu, trông thấy một con chim to gần bằng Thỏ: Bộ lông màu đen, lông mi đỏ, hình dáng rất đẹp, tiếng hát lại rất hay.

- Cậu tên là gì? Thỏ ngẩng đầu, hỏi vọng lên.

- Tớ là Gà Lôi.

Khi Thỏ bày tỏ muốn biến thành Gà Lôi thì Gà Lôi cứ mãi mê ca hát như không nghe thấy gì. Đến khi Thỏ bảo: "Thợ săn kia" nó cũng không hề nghe thấy. Đến khi tiếng súng: "Đùng, đùng" vang lên thì chiếc đuôi của Gà Lôi đã rụng mất phân nửa. Thỏ Xám nghĩ: "Gà Lôi hát rất hay nhưng tai không thính, không giống như hai tai dựng đứng của Thỏ, nhất cử nhất động đều biết". Nghĩ đến đó, Thỏ không muốn làm Gà Lôi nữa.

Thỏ chạy một hồi, bỗng nhìn thấy một con Sóc đang thoăn thắt chuyền cành. Lúc này Thỏ muốn biến thành Sóc. Nhưng khi Sóc dạy cho Thỏ cách xây tổ, cách dự trữ thức ăn qua đông thì Thỏ nghĩ: "Thật là mệt nhọc, loài Thỏ mình không bao giờ lại lao tâm lao lực đến thế". Vì thế, Thỏ mượn cơ không biết leo cây, thoái thác không

muốn biến thành Sóc nữa. Sóc biết nguyên nhân Thỏ không muốn biến thành Sóc thì cười nhạo, nó còn dùng quả sung ném vào Thỏ nữa.

Thỏ nhớn nhoe đến một bãi cỏ, bỗng gặp một con Cáo. Cáo quả là thật đẹp, xem trên lưng khoác tấm áo đỏ tía, dưới bụng lại là màu lông trắng muốt, chiếc đuôi dài dong đưa, hai tai dựng ngược lên trời! Biến thành một con Cáo quả là tuyệt! Sau đó, suy nghĩ kỹ, Thỏ lại đổi ý: "Loài Cáo không quang minh chính đại, làm gì cũng lén lút, gặp ai thì cắn người ấy. Ta không biến thành Cáo được, biến thành Cáo không chừng có ngày mình lại ăn thịt mình".

Thật ra thì Cáo cũng không muốn Thỏ biến thành Cáo. Thỏ mà biến thành Cáo thì mình biết ăn thịt ai đây?

Thỏ vẫn đang mãi mê tìm thần tượng của mình, chợt Thỏ lại muốn biến thành Nhím. Nhưng nó lại nghĩ: "Chẳng ai dám sờ vào Nhím, không được, không được". Tiếp theo nó lại muốn biến thành chú Hải Ly, nhưng lại chê sống dưới nước ẩm thấp, bẩn thỉu. Nghĩ quẩn quá, có lúc nó muốn mình biến thành Gấu. Nhưng Gấu thích ăn mật ong, mà Thỏ lại thích ăn cà rốt. Gấu nói, mật ong ngọt ngào hơn cà rốt nhiều, mà Thỏ cũng không thích nằm trong hang liếm láp bàn tay để qua đông như Gấu, vì thế ý định biến thành Gấu cũng không thành.

Thỏ ráo bước đến đầm lầy bên bìa rừng, nhìn thấy một con vật to hơn Gấu, chân cao lêu đêu như đi cà kheo lại có cả bốn tai dài, đang mãi mê gặm lá cây bạch dương. Thỏ hỏi thăm thì được biết tên nó là Hươu. Trong bốn cái tai thì có hai tai là sừng, dùng để chống trả lại đòn tấn công của Chó Sói, Hồ Báo.

Hươu cũng ăn củ cải, không ăn động vật. Trong mắt của Thỏ đã thích Hươu, nó nghĩ: "Hay biến thành Hươu vậy!" - Sau đó nó hỏi:

- Các bạn có thường trèo cây không?
- Cậu nói lạc đề rồi! Chúng tôi làm gì phải trèo cây nhỉ?
- Thế các cậu chạy nhanh không?
- Không nhanh - Hươu cười trả lời.
- Mùa đông các cậu không trú trong hang núi chứ?
- Cậu cho rằng bọn tớ giống Gấu à? Gấu thì mới qua đông như thế - Hươu không nhịn được cười.

Lần này, Thỏ Xám quyết định biến thành Hươu, nhưng nghe đâu muốn trở thành một con Hươu trưởng thành phải mất đến năm sáu năm nữa thì không phù hợp với loài Thỏ lớn lên từng ngày từng tháng. Thỏ không chịu, đành thất vọng với ý đồ biến thành Hươu.

Thỏ Xám buồn rầu trở về nhà. KhiẾch nhìn

thấy Thỏ thì vội nhảy xuống nước tránh mặt. Coi như Ếch không quen biết Thỏ. Thỏ Xám nhìn xuống nước thấy bóng mình in xuống mặt nước, bộ lông dày dặn mượt mà, bốn chân mạnh mẽ, đôi tay to lớn... Thảo nào mà Ếch không thể nhận ra người bạn Thỏ nhỏ bé của mình ngày nào!

Thế là Thỏ quyết định vẫn làm một chú Thỏ xinh đẹp, không muốn biến thành ai khác nữa.

Vịt con luyện giọng

Ngày xưa, xuân về, trong rừng cây trăm hoa đua nở, chim chóc hót vang. Trong bản nhạc rộn ràng ấy, tiếng hót cao và trong trẻo của Vàng Anh đặc sắc hơn cả. Ai cũng trầm trồ khen ngợi thán phục!

Vịt con rất thích tập hát, nhưng cái cổ họng xui xẻo của nó cứ cạc... cạc... khô khốc mà không tài nào hát được.

- Ồ... ó... o... từ đằng xa vọng lại tiếng Gà Trống gáy, sao mà nghe ấm áp thế! Vịt con nghĩ, tiếng gáy của Gà nghe cũng rất hùng tráng, hay là mình học anh ấy nhỉ? Chú bèn chủ động đi tìm Gà Trống.

- Phương pháp tập gáy có rất nhiều - Gà Trống

kiêu ngạo nói - Nhưng quan trọng nhất vẫn là luyện giọng. Chú mày thấy đấy! Mới sáng sớm tinh mơ, anh đã thức dậy luyện giọng, cứ miệt mài như thế ắt sẽ thành công. Hay là chú em cứ luyện giọng như thế đi! Ồ... ó... o...! Ồ... ó... o!

Vịt con nghe xong cảm thấy rất có lý. Thế rồi làm theo lời Gà Trống, cứ mỗi sáng tinh sương, Vịt cũng trở dậy, ra bờ ao giương cao cổ luyện giọng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày rồi đến ngày thứ năm âm thanh phát ra từ cổ vịt vẫn cứ khàn đặc. "Cạc cạc... cạc cạc..." không thành một giai điệu nào. Khổ luyện vài tuần, Vịt con không còn đủ sức để luyện nữa. Vịt lại đến tìm Gà Trống:

- Hồng rồi! Hồng rồi! Em ngày nào cũng luyện tập, thế mà giọng em vẫn khàn đặc, không thay đổi gì cả, tại sao vậy anh Gà?

Gà trống vẫn giữ thái độ kiêu kỳ nói:

- Thế thì chú em không phải luyện nữa, bẩm sinh chú không phải giọng biết gáy.

Vịt con rất buồn, cứ tự hỏi tại sao mình không luyện được giọng. Đúng lúc này bác Gà Trống già đi tới mỉm cười nói với Vịt con:

- Cháu Vịt này! Cháu không nên sốt ruột, để bác giải thích cho cháu nghe. Chúng ta thuộc họ nhà chim, mà cơ quan phát âm của loài chim là chỗ gần khí quản, có hai vách âm thanh ở bên trong và ở bên ngoài. Bên ngoài của hai vách âm

thanh đầy có hai dây thanh mà hai van âm thanh chấn động phát ra các âm thanh khác nhau. Tiếng hót cao hay thấp của loài chim là nhờ vào độ phát triển và linh hoạt của dây thanh. Dây thanh của Gà Trống rất phát triển vì thế mà tiếng gáy rất âm vang, còn dây thanh của Vịt con không phát triển cho nên tiếng kêu khàn đặc.

Bác Gà trống còn giải thích thêm:

- Ngoài ra một số loài chim có cấu tạo thanh khí quản rất đặc biệt. Ví dụ như chim Hạc có khí quản rất dài cuộn lại phía bên trong ức, có thể khuếch tán âm thanh, vì thế mà tiếng chim Hạc vô cùng âm vang.

- Bây giờ thì cháu đã hiểu rồi - Vịt con vui vẻ cảm ơn bác Gà Trống.

Cò, Công và Vịt

Ngày xưa ngày xưa, ở một cánh rừng nọ có ba con chim nhỏ ở gần nhau, chúng rất thân với nhau không rời nhau nửa bước. Đó là Công, Vịt và Cò.

Một hôm, có ba anh chàng rủ nhau đi săn, nọ đi suốt cả ngày mà chẳng bắt được con thú nào, mãi đến chiều mới gặp được ba con chim non.

Mỗi người bắt một con đem về nuôi, yêu thương chăm chút, nâng niu chúng như con đẻ. Cả ba đều nghĩ: "Ta chịu khó nuôi, tập luyện chúng biết múa hát sau này sẽ dâng vua lĩnh thưởng". Người nuôi công thì dạy công tập múa, tập chào theo hiệu lệnh của người dạy. Con Công vốn kém thông minh nên người bảo sao nó nghe vậy.

Người nuôi Vịt thì dạy nó nói tiếng người, con Vịt vốn dễ bảo lại có tài bắt chước nên cứ thế mà tập theo lời chủ.

Người nuôi Cò tập nó theo ý mình, nhưng Cò vốn khôn ngoan nên nó nghĩ thầm:

- Ta không nên làm theo Công và Vịt, vì nếu ta biết múa biết hát thì suốt đời ta phải ở trong lồng.

Thế là nó ì ra không chịu học gì cả, khi người chủ dạy nó thì nó chỉ la lên:

- Krà, Kràk!

Được một thời gian hai người bạn rủ anh chàng nuôi Cò vào châu vua. Anh chàng nuôi Cò ngần ngại nhưng sợ hai bạn chê mình kém tài không biết dạy chim nên cũng đành phải ôm Cò đi cùng.

Đến hoàng cung, ba người ra mắt nhà vua và mọi người đều khoe con vật của mình có tài múa hát. Nhà vua bảo:

- Con Công có tài gì?

Người chủ của nó đáp:

- Tàu bệ hạ, nó biết múa theo tiếng đàn và vãi chào bệ hạ ạ.

Tàu xong, người thợ săn đàn môi cho con Công múa và gặt đầu chào. Nhà vua khen hay, bảo để lồng nhốt con Công sang một bên rồi phán hỏi người chủ con Vẹt:

- Thế con Vẹt nó biết làm gì?

Người này thưa:

- Tàu bệ hạ, Con Vẹt của thần biết nói tiếng người rất rõ ràng. Nhà vua hỏi con Vẹt, nó trả lời từng câu, vua rất hài lòng truyền để lồng Vẹt cạnh con Công, rồi hỏi người chủ con Cò.

Người chủ con Cò ngập ngừng:

- Tàu bệ hạ, con cò này là con vật đáng ghét, thần đã tốn công nuôi dạy nó đủ điều mà nó không hiểu gì hết. Nó chỉ biết kêu có mỗi một tiếng: Krâ, Krâk mà thôi.

Con Cò nghe chủ nói vậy liền kêu lên:

- Krâ, Krâk!

Nhà vua bật cười và lệnh cho lính hầu:

- Hãy mở lồng thả cho con Cò này bay đi, nó ngu quá không biết gì hết.

Con Cò bay lên nóc điện nhà vua cất tiếng nói:

- Tàu bệ hạ, tôi là một con cò thông minh nên

không làm theo lời chủ dạy. Còn Công và Vẹt vì ngu mới học múa, học nói thành ra bị nhốt trong lồng suốt đời, đâu có được tự do như tôi ngày hôm nay.

Nhà vua nghe con Cò nói gặt gù:

- Đúng lắm, hay lắm! Quả là một con Cò thông minh.

Cò vỗ cánh bay vút đi.

Đà điểu chặn cừu

Một chú khỉ Gô-ri-la to lớn, khởi hành từ Châu Á đi du ngoạn sang Châu Mỹ. Khi qua Châu Phi, chú khỉ gặp một con Chim Ưng to lớn, cánh sải dài hàng thước Chúng bèn kết bạn với nhau. Chim Ưng để cho Khỉ cưỡi lên lưng mình, đôi cánh rộng mạnh mẽ bay lượn trên tầng mây thật nhanh và vững chãi. Chim Ưng thảo nguyên quả là danh bất hư truyền.

Một hôm đang bay chúng nghe từ trên đồng cỏ vọng lên tiếng "be be". Qua làn sương mỏng, chúng nhìn thấy bầy Cừu đang di chuyển chậm như một đám mây trắng dập dờn. Bỗng nhiên Khỉ phát hiện ra một bóng dáng quen thuộc. Nó liền đưa hai tay lên miệng làm loa hú vọng xuống:

"Bạn Gà Lôi ơi!". Thế nhưng trên thảo nguyên vẫn tĩnh lặng không lời đáp. Chim Ưng cười nói:

- Cậu nhận sai người rồi, đây là Đà Điểu đang lừa Cừu về chuồng đấy!

Khí nghe xong rất ngạc nhiên. Đà Điểu chăm Cừu, xưa nay chưa từng thấy. Theo mình biết thì chỉ có Chó Sói mới là trợ giúp của dân du mục. Để Khí yên tâm, Chim Ưng cố ý lượn mấy vòng trên thảo nguyên, thì ra kẻ chặn Cừu chính là Đà Điểu.

Đà Điểu chặn Cừu cũng là chuyện bình thường, chẳng qua là Khí chưa biết đấy thôi! Nghe nói từ rất lâu ngư dân vùng biển đã biết lợi dụng những ưu điểm của động vật để phục vụ công việc của mình. Ví dụ Bạch Tuộc dùng để trục vớt những đồ vật rơi chìm dưới đáy biển. Bạch Tuộc lặn không cần dùng bình dưỡng khí, lại có tám cái xúc tu cực kì nhạy cảm. Trên xúc tu có hàng trăm miệng hút, vớt đồ cực nhanh và chắc chắn, vượt xa những bác thợ lặn tài giỏi. Người dân Nam Mỹ lại dùng Trăn để trông trẻ em. Bố mẹ trẻ trước hết phải cho nó ăn no một bữa, sau đó chúng bắt đầu công việc. Chúng lại làm việc rất có trách nhiệm đấy!

Đà Điểu ngẩng cao đầu bám sát đàn Cừu, nó luôn quan sát bên trái bên phải. Ngẫu hứng một chú Cừu non lạng lẽ rời đàn đuổi theo một con Dê. Cặp mắt tinh tường của Đà Điểu lập tức phát

hiện ra. Nó liền dang rộng đôi cánh màu vàng, sải những bước đi nhanh như gió đến bên Cừu Non. Chú Cừu Non mãi đuổi theo con Dê chui vào lùm cỏ không hề phát hiện có người giám sát mình. Đà Điểu dùng mỏ quặp vào lưng Cừu Non nhắc nhở: "Hãy mau về đàn". Cừu Non giật mình quay đầu lại, ba chân bốn cẳng chạy về hàng ngũ.

Đà Điểu lại tức tốc bước lên đầu, co chân đá nhẹ vào mông của Cừu đầu đàn, Cừu đầu đàn liền kêu "be be" một cách rất thuần phục và hiểu ý. Đây có lẽ là tín hiệu giục nhanh bước. Cả đàn Cừu lập tức kêu lên như đồng thanh đáp lại đồng thời bước chân cũng giòn dã gấp gấp hơn.

Đà Điểu phấn khích rung chùm lông bông bành trên lưng, xòe đuôi, ưỡn ngực, ngẩng đầu sải bước theo đà Cừu. Tinh thần làm việc của nó thật nỗ lực.

Khí trở mắt quan sát rồi đánh giá: Đà Điểu thật biết cách chặn Cừu, chạy rất nhanh. Nếu thi chạy chắc nó là quán quân.

- Lần này cậu nói đúng rồi - Chim Ưng nói: Có lần chính mắt tớ đã trông thấy Đà Điểu đuổi kịp ô tô đấy. Tốc độ của nó tương đương với tốc độ của ô tô. Còn nghe nói nó có thể thi chạy với động vật bốn chân nhanh nhất tên thế giới nữa, ví dụ như Báo.

- Đà Điểu thật cừ! - Nhưng kìa, Khí kinh ngạc nói, cậu xem Sói đến kìa!

Trời chập choạng tối, gió thảo nguyên lùa trên bãi cỏ. Mười mấy đốm sáng lấp loáng. Trong đám cỏ tranh những đốm sáng lớn dần, ánh lên sáng quắc, dữ tợn. Đây chính là những cặp mắt của Sói. Rồi một đốm sáng từ từ tiếp cận đàn Cừu. Thì ra đây là Sói một mắt. Con mắt ấy hần lên vì thèm khát cứ trừng trừng nhìn chú Cừu Non, cái miệng há hốc nhỏ rãi lộ ra hàm răng trắng phéch. Bất ngờ nó từ lùm cỏ tranh lao ra phóng thẳng vào đàn Cừu.

Đàn Cừu bỗng chốc trở nên rối loạn. Cừu Non kêu be be, chạy núp dưới bụng mẹ. Cừu mẹ cũng thất kinh nhón nháo bảo vệ đàn con. Chỉ có vài con Cừu đực già còn giữ được bình tĩnh. Chúng lùi vài bước, sau đó trụ vững bốn chân, cúi đầu giương đôi sừng nhọn hoắt lên trời ra vẻ thách thức.

Lúc này, Đà Điểu liền vỗ cánh ngẩng đầu lao đến, dùng chân đá vào bụng Sói một cái, chỉ có một chiêu thôi Sói liền văng xa hàng mấy thước. Ngay lúc đó một tiếng súng cũng vang lên, mùi thuốc súng đã lan tỏa, người chăn cừu đã kịp đến. Sói một mắt đau đớn vô cùng kêu inh ỏi. Tiếng kêu như nhắc nhở bọn còn lại mau mau chạy thoát. Chẳng mấy chốc cả bầy Sói mất hút trong màn đêm.

Trận đánh tự vệ thật ngoạn mục của Đà Điểu khiến Khỉ khoái chí cười phá lên "Ha!Ha!Ha" đến nỗi suýt rơi tõm xuống đất.

Quyển lịch của chim Sơn Tước

Shaka là tên chú chim Sơn Tước nhỏ. Chú không có tổ riêng của mình, nhưng thật may mắn chú tìm được cái tổ bỏ trống của chim Sẻ. Chiếc tổ được làm trên khung ô cửa sổ trông ra khu vườn thật xinh xắn. Kể từ khi chào đời trong cái tổ ấm áp của bố mẹ đến bây giờ chú mới có một chỗ ngủ ấm áp đến như vậy!

Bỗng nhiên, vào bữa tối một hôm, tiếng ồn ào nhộn nhịp từ trong ngôi nhà vọng ra khiến chú tỉnh giấc. Trong nhà cực kỳ huyền ảo, ánh sáng hắt ra từ ô cửa sổ. Tò mò chú bám hai chân vào ô cửa sổ thò đầu nhìn vào. Đập vào mắt chú là cây thông cao vút, được trang trí huy hoàng bằng những chùm đèn lấp lánh phủ những bông tuyết trắng xóa và còn treo đầy những đồ chơi. Bọn trẻ vây quanh cây thông, vừa ca hát vừa nhảy múa. Chim Sơn Tước chưa bao giờ chứng kiến cảnh con người náo nhiệt vào ban đêm như thế. Vì chú vừa ra đời vào mùa hè năm nay nên còn nhiều việc trong cuộc sống mà chú chưa biết.

Cuộc vui cứ thế kéo dài đến nửa đêm, mọi người mới chịu yên lặng. Chim Sơn Tước cũng lặng lẽ đi ngủ. Mới sáng sớm bản nhạc đinh tai nhức óc của bầy Sẻ lại khiến chim Sơn Tước tỉnh giấc. Chú bực bội bay ra khỏi tổ hỏi Chim Sẻ:

- Chim Sẻ, gào gì mà sớm thế hả? Cả đêm hôm qua người ta đã làm huyên náo cả lên, tớ đã không sao ngủ được, giờ đến lượt các cậu.

- Sao! Bọn Sẻ ngạc nhiên hỏi, lẽ nào cậu không biết hôm nay là ngày gì sao? Hôm nay là ngày Tết đấy, cho nên ai ai cũng vui phấn khởi vui về đón năm mới.

- Năm mới là gì vậy? - Chim Sơn Tước hỏi.

- Ồ kìa!- Bọn Sẻ kêu lên- Cậu nên biết năm mới là một ngày lễ lớn nhất trong năm đấy. Ông Mặt Trời lại trở về với chúng ta, lịch thời gian lại trở về từ đầu. Hôm nay là ngày Mừng Một tháng Một.

- Tháng Một là gì nhỉ, "lịch" là gì nhỉ - Chim Sơn Tước lẩm bẩm.

- Ái chà! Cậu quả là quá trẻ con - Bọn Sẻ lấy làm bất ngờ, giải thích: Lịch là thời gian biểu của ông Mặt Trời trong vòng một năm. Một năm có mười hai tháng. Tháng Một là cái mũi của năm rồi đến tháng Hai, tháng Ba, tháng Tư, tháng Năm, tháng Sáu, tháng Bảy, tháng Tám, tháng Chín, tháng Mười, tháng Mười Một và cuối cùng là tháng Mười Hai là cái đuôi của năm. Tất cả có mười hai tháng nhớ rõ chưa?

- Chưa, vẫn chưa. - Chim Sơn Tước trả lời, nhiều thế một lúc làm sao nhớ nổi. Đầu tiên là cái mũi cuối cùng là cái đuôi thì tớ nhớ, nhưng khúc giữa phức tạp quá các cậu ạ.

- Thế thì cậu nghe bọn tớ nói đây. - Nói đoạn Chim Sẻ lấy ra một vật trao cho Chim Sơn Tước- Đây là quyển lịch của Chim Sơn Tước nhà cậu đấy, cầm lấy mà học dần nhé!

Trong cuốn lịch ghi rõ: Tháng Một là tháng đầu tiên của năm. Đối với bọn trẻ thì năm mới bắt đầu từ cây thông. Lúc này Mặt Trời thức dậy muộn hơn và đi ngủ sớm hơn một chút. Rồi thì ban ngày dần dần trở nên ngắn hơn ban đêm, thời tiết có thể ngày càng lạnh hơn, bầu trời bị mây đen che phủ...". Mặt Trời vừa ló dạng. Chim Sơn Tước đã cao hứng hót líu lo như thử giọng: Chim chíp...chim chíp...chim chíp...

Tháng Hai, lại có gió tuyết nổi lên, cuốn theo cả những bông tuyết trắng xóa, mùa xuất hiện của những Sói đói hung dữ, tháng Hai cũng là tháng Gấu mẹ sinh Gấu con trong tổ. Ông Mặt Trời hiện lên lâu hơn, nhưng thời tiết vẫn cứ lạnh.

Tháng Ba, Vịt Mỏ Trắng bay đến, là dấu hiệu chính thức báo Mùa Xuân bắt đầu.

Tháng Tư, Mùa Xuân về trên khắp trên khắp đồng nội, sau đó lan dần trên khắp các sông hồ, đó cũng là lúc sông hồ tan băng.

Tháng Năm cây cối trong vườn khoác lên mình chiếc áo màu xanh lục, trăm hoa đua nở, chim chóc thi nhau ca hát. Mặt Trời đã sưởi ấm cho vạn vật.

Tháng Sáu là tháng đầu tiên của mùa Hè. Các

loài chim chóc bắt đầu mùa sinh nở. Ánh sáng Mặt Trời cũng trở nên gay gắt, thời gian chiếu sáng cũng trở nên dài hơn; muông thú dễ dàng tìm kiếm thức ăn cho mình và nuôi bầy con nhỏ.

Tháng Bảy... trên cuốn lịch viết tỉ mỉ từng sự việc từ tháng Một đến tháng Mười Hai. Thế nhưng Sơn Tước vẫn chưa biết chữ, nó vụng về giở từng trang ra xem rồi nói:

- Quả là phức tạp, mình lại không biết chữ.

- Cái gì? - Chim sẻ kiến nghị - Bây giờ cậu hãy bay đến vườn cây ăn trái, đồng nội, rừng núi và chăm chú quan sát, nhật xét những gì đang thay đổi xung quanh cậu. Nếu như cậu vẫn còn có vấn đề gì chưa rõ hay đến hỏi chúng tớ. Và một lần cậu nghe nói sắp kết thúc một tháng thì cậu lập tức bay đến chỗ chúng tớ, chúng tớ sẽ bảo cho cậu biết tên của tháng ấy. Cứ như thế cậu có thể lần lượt ghi nhớ được các tháng trong năm.

- Chân thành cảm ơn các cậu! - Chim Sơn Tước phấn khởi nói - mỗi tháng tớ nhất định bay đến chỗ các cậu để được chỉ bảo. Tạm biệt!

Hươu soi mình trong bóng nước

Soi mình vào giếng nước trong suốt, con Hươu nọ tự hào về vẻ đẹp của cặp sừng và lấy làm bức tức khó chịu về những cái chân lênh khênh của mình, hai thứ thật chẳng xứng đáng với nhau chút nào.

- Trong rừng thông, sừng của ta cao chạm ngọn cây, còn những cái chân mới chán làm sao, thật xấu hổ vì chúng!

Vừa lâu bầu vừa nói xong thì một con Chó Săn lớn xuất hiện. Hươu nọ cố gắng phi bốn vó chạy trốn. Lúc này cặp sừng đẹp mà nó vừa ca ngợi thật là tai hại, đối với nó sừng làm vướng víu, rừng cây cản lại. Cuộc sống của nó lúc này phụ thuộc vào những cái chân. Do đó mà con Hươu của chúng ta lại đổi lời. Nó lại ca ngợi những cái chân và nguyện rửa món quà trời cho mà vừa đây nó lấy làm tự hào.

Chúng ta thường coi trọng cái đẹp và khinh miệt cái hữu ích. Chính cái đẹp nhiều khi làm hại chúng ta. Con Hươu khinh miệt rẻ rúng những cái chân của mình trong khi chính những cái chân đó lại rất hữu ích đối với nó. Nó hết lời ngợi ca cặp sừng nhưng cặp sừng vô dụng và làm hại nó.

Lừa và các ông chủ của nó

Con Lừa ấy có chủ là người làm vườn, thường phải dậy sớm với chủ nên đã phàn nàn rằng:

- Lũ Gà trống chẳng phải dậy sáng báo thức làm gì, tôi còn dậy sớm hơn chúng nó nhiều! Tôi dậy sớm để chở rau tới chợ cho chủ. Thật đến khổ về sự bất đắc dĩ khôn khó này!

Thần số phận đã động lòng trước những lời phàn nàn và đã cho nó được đổi ra ở với một ông chủ mới. Thế là con Lừa được chuyển từ người trồng rau sang người thuộc da. Sức nặng của những bộ da, mùi hôi thối lại kích thích nổi bất mãn của nó:

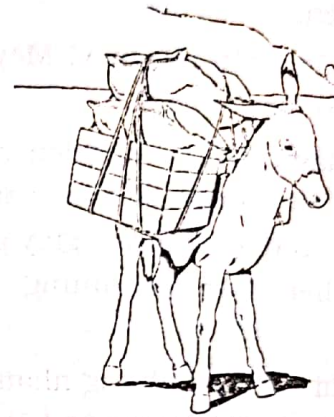
- Nghĩ mà tiếc ông chủ cũ. Ông ta khá hơn ông chủ này nhiều. Ở với ông ta nó thường được ông ta vớt cho vài củ su hào trong những lúc mệt nhọc, còn với ông chủ này nó chẳng được gì cả, có chăng chỉ là roi vọt.

Một lần nữa nó lại được Thần số phận cho đổi chủ. Ông chủ mới này là người đốt than và thế là nó lại phàn nàn về chuyện hàng ngày phải thức khuya. Điều đó làm cho Thần số phận tức giận.

- Mi còn đòi hỏi gì nữa? Con Lừa ngu ngốc này! Có lẽ mi muốn ta phải kiếm cho mi hàng

trăm ông chủ thì mi mới vừa lòng chắc. Mi nghĩ rằng ta chỉ có lo việc cho mình mi hay sao?

Thế đấy, con người ta thật quá đáng như vậy đấy, chẳng bao giờ chịu bằng lòng với cuộc sống của mình. Cái tội tệ nhất bao giờ cũng là cái hiện tại. Chúng ta thường quấy rầy Thượng Đế. Cứ mỗi lần người chấp nhận cho một sự cầu khẩn nào đó là sau đó lại năn nỉ cầu xin sang việc mới.

Người nhà quê và con rắn

Có một ông lão nhà quê lòng dạ nhân từ, tính tình chất phác, một buổi sớm chiều mùa đông, đi dạo quanh nhà và chợt thấy một con rắn nằm phơi trên tuyết, lạnh cóng đóng băng, tê liệt, bất động, thoi thóp chỉ ít phút nữa là sẽ chết hẳn.

Ông lão liền nhắc con rắn lên, đem nó về nhà, chẳng hề nghĩ đến chuyện hành động cứu sống con rắn này sẽ được trả ơn như thế nào. Ông lão nọ đặt con rắn đó cạnh lò sưởi, sưởi ấm cho nó làm cho nó hồi sinh. Con vật gần chết công này dần dần hồi lại cùng với sự nổi giận. Nó ngóc đầu dậy, rít lên, uốn mình rồi trối dậy mỗ vào ân nhân của nó. Mỗ vào chính người cứu nó có khác gì người cha đẻ của nó đã cho nó cuộc đời. Ông lão giận giữ quát lên:

- Kẻ vong ân khốn nạn này! Mày trả công ta như thế đó sao? Mày sẽ chết.

Ông cầm lấy cái rìu, vung lên chặt con rắn làm ba khúc. Hai nhất rìu tách rời khúc giữa, khúc đuôi và cái đầu. Con vật giãy giụa tìm mọi cách để nối liền thân lại nhưng sao mà liền được nữa.

Nhân từ thì tốt thôi, nhưng nhân từ với ai đó mới là vấn đề. Đối với kẻ vong ân bội nghĩa chớ có nhân từ, hãy để mặc cho nó chết khốn khổ.

Sư Tử Ồm và Cáo

Nhân vị chúa tể của muôn loài trong hang sâu bị ốm nặng, nay thảo sắc chỉ đến các quan tổng quản của từng lãnh địa mỗi loài cử một đại biểu đến thăm ngài. Ai đến thăm được cấp công lệnh hộ chiếu và sẽ được công nhận quyền bất khả xâm phạm. Sắc chỉ ban bố và các loài đều thực hiện. Lũ Cáo được cất cử vào đội quân cấm vệ. Có một con trong lũ Cáo đó nhận xét rằng:

- Các dấu chân của những đại biểu vào thăm vua in hằn trên cát chỉ thấy vết chân đi vào hang, đường vào hang chỉ có một mà sao chẳng thấy vết chân đi trở ra? Mọi giấy tờ, nghi thức của triều đình nghe thì đáng tin cậy lắm, nhưng điều gì đã xảy ra ở trong hang thế nhỉ, khi mà chỉ nhìn thấy người vào hang mà chẳng thấy kẻ nào ra?

Con Diệc

Một hôm, bằng đôi chân cao ngẩng, con Diệc nọ với cái mỏ dài lấp trên cổ lác lư đi, đi mãi, chẳng rõ nó đi đâu nữa, nó men theo ven sông. Nước sông trong vắt như vẫn thường như vậy.

trong những ngày đẹp trời. Con Cá Chép lượn lờ hàng ngàn lần đủ đôn với con Cá Măng. Con Diệc kia mà định bắt hai con cá này thì thật là dễ dàng vì có những lúc chúng bơi sát mép bờ, Diệc chỉ cần mổ một cái là bắt gọn. Ấy thế mà Diệc chẳng thèm bắt vội, nó cho rằng chờ thêm lúc nữa, khi đó thấy đói thì ăn mới ngon. Chả là Diệc khi đó ăn uống có giờ giấc mà. Sau một hồi lâu, khi cơn đói đã tới, Diệc lội vào sát bờ để mắt kiếm nhưng chỉ thấy một vài con đồng đồng ngoi từ dưới bùn lên. Đồng đồng cân cân đâu phải là thức ăn của Diệc. Nó kén chọn món ăn khác sang hơn. Nó tỏ vẻ khinh thị thức ăn xoàng xĩnh này, vẻ khinh thị giống như thái độ khinh khỉnh của công tử Chuột trong câu truyện trào phúng của Ho-rát (Horace, nhà thơ trào phúng La tinh). Diệc nói:

- Những con cá Rô nhép này ư? Món ăn tồi tàn này đâu có xứng với mổ Diệc. Con cá Rô kia mới đáng ghét làm sao!

Nó chợt nhìn thấy một con cá Bống, liền nói:

- Món cá Bống này mới là món ăn của ta.

Nó chạy lại bắt con cá Bống nhưng bắt Bống chưa hẳn đã dễ dàng. Diệc đã mổ nhưng mổ trượt và con Bống biến mất. Nó tìm con khác nhưng chẳng tìm thấy con cá nào khác ở nơi đó. Diệc gặp một con Ốc Sên, thế là đói quá, Diệc đành bằng lòng ăn con Ốc Sên đó vậy.

Ở đời chẳng nên kén chọn quá. Những cái mà ta cho là vừa ý thì thường khó tìm kiếm. Nhiều khi cầu kỳ kén chọn quá thành ra xôi hỏng bỏng không. Hãy giữ mình đừng nên khinh miệt bất cứ cái gì dù cái đó rất nhỏ bé.

Lừa và Chó

Sống phải giúp đỡ tương trợ lẫn nhau. Đó là quy luật của tạo hóa. Ấy vậy mà có một hôm, con Lừa nọ đã không chịu làm như thế nào. Nó cậy là một sinh vật được trời phú bẩm cho nhiều ưu thế, cho rằng chẳng cần phải nhờ vả đến ai bao giờ. Con Lừa này cùng với một con Chó thường được ông chủ cho đi đây đi đó. Một hôm, trên một chặng đường ông chủ cho nghỉ lại, ông chủ ngủ say. Lừa được thả rông gặm cỏ. Cỏ xanh tốt mượt mà lừa tha hồ mà gặm. Đối với Lừa thật hiếm có một bữa thỏa thích như thế. Trong khi Lừa thoải mái thì con Chó đi cùng bị đói gần chết. Chó liền gọi Lừa và bảo.

- Anh bạn đồng hành thân mến! Xin anh làm ơn hạ thấp lưng xuống một chút, để tôi lấy khẩu phần bữa trưa của tôi kéo đói quá.

Lừa chẳng thèm trả lời. Con Lừa tính quái sợ

ràng giúp con Chó lúc này sẽ làm nó mất đi một lúc gặm cỏ. Nó vờ như không nghe tiếng, sau không vờ vĩnh được nữa, liền đành trả lời Chó:

- Nay anh bạn, tôi khuyên anh hãy chờ ông chủ dậy. Khi đó ông sẽ lấy thức ăn cho anh và anh sẽ không bị ông quở trách. Bữa ăn trưa chậm lại chút ít có sao đâu.

Ngay lúc ấy, một con Sói từ phía rừng đi tới, lại thêm một con vật nữa đang đói! Lừa cuống quýt gọi Chó lại cứu mình. Chó không thêm động dậy, bảo Lừa rằng:

- Tôi khuyên anh hãy chạy trốn trong khi ông chủ còn chưa dậy. Cần phải biết chờ đợi. Hãy chuồn mau, chạy đi! Nếu Sói đuổi kịp hãy đá vờ mồm nó ra. Móng anh chẳng đã được thay cái mới rồi đó sao? Nếu anh chịu nghe tôi, anh sẽ đá nó quay lơ.

Diễn văn hùng hồn trên của Chó chưa chấm dứt thì Đức ông Sói đã cắn đứt cổ con Lừa ích kỷ.

Khỉ và Báo

Ở một khu hội chợ nọ, Khỉ và Báo là hai tiết mục kiếm được ra tiền. Giới thiệu Báo, người ta rao rằng:

- Sự xứng đáng và niềm vinh quang của tôi được mọi nơi biết đến. Vua cũng muốn tới chiêm ngưỡng tôi, dùng bộ da của tôi để mang găng tay cho người. Lông mọc trên da của tôi mượt mà óng ả, nhiều màu sắc và lốm đốm hoa.

Đúng là mọi sự lạ lùng từ xưa nay ai cũng muốn tới xem, nhưng xem xong thường dễ thấy nhàm chán.

Giới thiệu Khỉ, người ta nói rằng:

- Mời chư vị tới đây xem tôi làm xiếc. Rất nhiều trò phong phú đặc sắc không sao kể xiết! Bạn Báo kia có vẻ đẹp lộng lẫy trên hình dáng, còn tôi, tôi làm các xảo thuật bằng sự khôn khéo của mình. Tôi sẵn sàng phục vụ cho các vị khán giả. Tôi chính là Gin đây, con rể của dòng họ Bác-tơ-răng. Cũng xin công khai giới thiệu rằng tôi chính là con Khỉ mà Đức Giáo hoàng lúc người còn sinh thời đã nuôi nấng tôi.

Lời ba hoa như vậy được mọi người thích thú nghe. Con Khỉ lại biết nhảy dầm, biết đá banh và

làm nhiều trò vui khác như nhào lộn, nhảy qua các loại vòng.

- Xin các vị cho 6 đồng bạc trắng! Ồ không! Không! Chỉ xin các vị một xu thôi. Nào nào! Nếu các vị cảm thấy vừa lòng thì xin bỏ tiền vào nơi cửa vào.

Lời lẽ của Khi nghe có lý biết bao. Không phải cứ hình thức đẹp là làm vui được cho người mà còn phải bằng sự thông minh của mình nữa. Một con thú cũng làm cho người ta hào hứng nhưng mọi người hào hứng không lâu, chỉ một lát thôi là đã thấy nhàm chán.

Chó Sói và con Chó gầy

Con Sói bắt được một con Chó đi lạc ra khỏi làng. Con Chó bị bắt liền phờ bầy tấm thân gầy guộc của mình và nói.

- Đức ông bắt được tôi trong tình trạng tôi đang gầy ốm thế này thật chẳng bõ cho ngài dùng. Xin Đức ông chờ cho ít hôm nữa. Ông chủ tôi sắp tổ chức đám cưới con gái, nhờ có tiệc tùng đám cưới chắc chắn tôi sẽ béo lên.

Nghe bùi tai, con Sói nọ chấp thuận tha cho nó ít hôm. Vài ngày qua đi, Sói ta quay lại xem

con mồi thả lỏng của mình đã béo lên chưa để ăn thịt. Con chó nọ lùi vào nơi ở của nó được ngăn cách với bên ngoài bằng một tấm lưới sắt, nói chó ra với Sói rằng:

- Xin chào anh bạn quý! Tôi sẽ ra ngay đây. Anh chờ tôi một lát nhé. Tôi đang chờ anh bạn tôi là Chó canh cổng và chúng tôi sẽ cùng ra gặp anh.

Chó canh cổng là một con chó to dữ dằn cũng vốn là gốc Sói. Sói nọ nghe nói vậy trông chừng chẳng làm gì nổi con mồi cũ của mình và lại cũng ớn Chó gác cổng nên lấy cớ là đang "bận đưa thư" để chuồn thẳng.

Mèo và Cáo

Con Mèo nọ với con Cáo kia cứ như các thánh con ra về sùng đạo lắm, rủ nhau đi hành hương. Thực chất đó là hai tên vô lại, đạo đức giả. Trên đường đi, bằng vuốt nhọn giấu kín trong bộ lông chúng bắt Gà vịt, ăn trộm phở mát gây thiệt hại cho khá nhiều người, chuyện xấu xa không sao kể xiết. Đường dài để đỡ buồn và đi cho nhanh, chúng tranh cãi không ngớt lời. Cãi cọ làm cho chúng rất cổ bồng hợm. Chẳng còn thiếu thứ chuyện gì mà chúng không tranh cãi, hết chuyện cũ lại chuyển sang chuyện mới.

Cáo bảo Mèo rằng:

- Anh vẫn thường khoe khoang tài giỏi, lắm mưu nhiều kế, liệu có bằng ta không? Ta có hàng trăm kế sách xếp trong túi này!

Mèo đáp:

- Không đâu! Ta chẳng có nhiều kế sách đến như thế. Trong đây này của ta chỉ có một mà thôi nhưng một mà còn nghìn lần hơn những kế sách của anh.

Cứ như thế chúng cãi lộn, tranh hơn với nhau, khoe tài khoe giỏi, mãi cho tới lúc có một bầy chó săn chạy tới cuộc tranh cãi mới dịu đi. Mèo bảo Cáo:

- Tình thế thật khẩn cấp, hãy đem cái đầu mưu mẹo của anh mà lục trong túi ra cách nào đối phó cho kịp thời, còn ta, thì anh hãy trông đây!

Mèo nói xong leo tốt lên một cái cây lớn cạnh đó thoăn thoắt và mau lẹ. Cáo thì xoay xỏa trăm phương nghìn kế vẫn không xong. Nó chui rúc hàng trăm hang hốc vẫn không yên ổn, vẫn khốn khổ điều đứng với bầy chó. Cuối cùng nó chui vào một cái hang, nhưng khi nằm trong đó nó không sao chịu nổi khói hung sặc sụa, Cáo đành chui ra nộp mình cho bầy chó. Bầy chó chờ sẵn ở bên ngoài, khi Cáo vừa ra khỏi hang hai con chó lớn đã đưa những cặp chân lạnh nghề chẹt lấy cổ nó.

Nhiều nghề nhiều ngón quá, mỗi khi gặp khó khăn thường sinh ra lúng túng về lựa chọn, thử thách rồi tưởng như việc gì cũng làm nổi, nhưng rốt cuộc là hỏng việc. Chỉ một nghề thôi nhưng làm thật tốt, như vậy là hơn.

Khỉ và Mèo

Bec-tơ-răng và Ra-tông, một con là khỉ, một con là Mèo. Chúng cùng ở một nhà, cùng chung một chủ. Những gia súc hư đốn thường giống nhau cả. Cái gì mà chúng làm hại được chủ là chúng làm chẳng kiêng nể việc gì, chẳng biết sợ ai cả. Sẻnh ra là khỉ Bec-tơ-răng ăn cắp. Mèo Ra-tông bắt Chuột thì ít mà rình ăn vụng pho mát thì nhiều. Một hôm, cả hai tên trộm này ngồi châu bếp lửa, thấy trong bếp có nướng hạt dẻ. Nhai hạt dẻ là công việc thú vị biết bao. Hai chàng công tử thấy thích thú trong chuyện này. Vừa làm lợi được cho mình, vừa làm hại được cho chủ, Bec-tơ-răng liền bảo Mèo Ra-tông:

- Nay người anh em, hôm nay anh hãy làm thầy tôi đi. Hãy bày cho tôi cách bới những hạt dẻ từ lửa ra. Trò này thật thú vị!

Chẳng cần nói nhiều lời, Ra-tông bắt tay luôn

vào việc. Nó lấy vuốt khéo léo bôi dần từng hạt dẻ một ra khỏi lửa. Rút vuốt lại chờ cho bột nóng rồi lại tiếp tục bôi thêm ít một. Làm nhiều lần như vậy nó đã bôi ra được một, rồi hai, rồi ba hột. Nhưng bôi ra được hột nào thì khỉ nhai hột đó. Chợt cô đầy tớ gái của ông chủ đi vào, cả hai vội biến cho nhanh. Ra-tông nhìn lại không hài lòng vì thói lười cá của khỉ.

Rùa và đôi Vịt trời

Một con Rùa với cái đầu bé nhỏ đã chán nơi ở cũ. Vốn là người chán cuộc sống tù túng trong ngôi nhà hộp của mình, Rùa sẵn lòng theo bất cứ ai có thể giúp đưa nó đi du ngoạn ở các nơi xa. Hai con Vịt Trời được Rùa thổ lộ bày tỏ nguyện vọng của mình, đã nói cho Rùa biết là chúng có thể giúp được Rùa đạt được nỗi mong muốn. Chúng nói với Rùa:

- Nàng hãy nhìn vào con đường mở rộng phía trước kia, chúng ta sẽ đi châu Mỹ bằng con đường hàng không này. Nàng sẽ trông thấy nhiều nước cộng hòa, nhiều vương quốc, nhiều dân tộc. Nàng sẽ tìm ra nhiều điều mới lạ trong tập quán của họ. Khám phá ra những điều ấy, mới kì thú làm sao.

Rùa đã chấp thuận lời tán tỉnh của chúng. Mà

cả với nhau xong, hai con Vịt bày ra cách chở con Rùa. Chúng dùng một mẩu gậy nhỏ, bảo Rùa ngậm chặt vào rồi sau đó, hai con Vịt nâng hai đầu gậy bằng mỏ của mình. Chúng nhắc Rùa:

- Hãy ngậm chặt lấy gậy và chớ có để rời gậy ra.

Chúng lên đường, bay trên không trung. Dưới mặt đất đầu đó vẳng lên những lời trầm trồ thán phục.

- Ôi phép lạ! Ra mà xem phép lạ. Bà hoàng Rùa đang bay ở trong mây!

- Ai cho là phép lạ đó! Sự thật! Đây là sự thật! Bà hoàng Rùa là ta đây! Chuyện thực đó!

Đáng lẽ ra tốt nhất cho Rùa là chỉ im lặng trên đường bay mà đừng nói gì cả. Vì nói lên mồm sẽ há ra không ngậm chặt được vào gậy, Rùa sẽ bị rơi từ trên cao xuống. Rùa đã rơi và mục đã vỡ tan ngay dưới chân những người đang ngắm nhìn nó. Sự lơ đãng đoảng vị của nó đã là nguyên nhân cái chết của nó.

Chó Sói và những người chăn cừu

Một hôm sau khi đã gây ra một chuyện tàn bạo vì đói, con Sói ấy đã suy tưởng sâu xa.

- Ta bị căm thù và những ai đã căm thù ta nhỉ?

Nó tự nêu ra câu hỏi rồi lại tự trả lời. Sói là kẻ thù chung của nhiều đối tượng: Chó săn, các thợ săn, dân làng. Các đối tượng đó đã có chung sự mất mát nên đã tập hợp nhau lại để diệt trừ nó, thượng đế Jupiter chả cũng đã làm ngơ trước nỗi đau của họ đấy sao! Cũng vì những lý do trên mà giống Sói ở nước Anh đã bị tiêu diệt hẳn. Người ta đã treo giải cho những ai diệt được Sói. Qua một vài truyện kể chả đã có những cuộc săn đuổi lớn để diệt Sói đó sao? Biết bao nỗi sợ hãi, sự căm thù đối với Sói tàn bạo: chú bé con mà bà mẹ dọa quăng chó Sói, con lừa sơ sinh, con Cừu vừa xén lông, con chó bị cắt tai chả là các nhân vật trong các câu chuyện viết về đề tài sói đó sao. Vậy thì nếu như Sói chẳng muốn cho ai thù mình nữa thì chỉ còn một cách là từ bỏ món thịt, không bắt các sinh vật khác để ăn thịt nữa. Thay vào đó Sói sẽ ăn cỏ, ăn cây dại và thậm chí cần phải nhịn đói nữa cũng nên! Nhưng, thực hiện điều đó đối với Sói thật là khủng khiếp, khủng khiếp hơn cả mọi sự căm thù vừa nói trên.

Sói vừa suy nghĩ những ý trên trong đầu thì cũng vừa gặp một số người chăn Cừu đang nướng một con Cừu bằng xiên sắt. Sói liền thốt lên:

- Chả là những người chăn Cừu và bầy chó của họ đang phê phỡn no say về món thịt Cừu đó sao. Ta thật đại dột khi có ý nghĩ ép mình kiêng món thịt trong khi mà chính họ, những người

đang chăn Cừu lại ăn thịt Cừu! Thật là tức cười nếu như ta là Chó Sói mà lại không ăn thịt nữa. Ta quả là đã thật trọng hão! Ta sẽ chờ rình cho con Cừu non Ti-bô qua đây, lúc đó ta sẽ ăn thịt nó chẳng cần xiên nướng. Không phải chỉ là ăn thịt mình nó mà cả mẹ nó đang cho nó bú và bố nó đã sinh ra nó nữa cơ!

Cáo, những con Muỗi và Đím

Theo vết máu của một con Cáo quý quyết, tinh khôn, nhiều mưu kế, bị những người thợ săn bắn bị thương, cổ lết về hang, bọn ăn bám có cánh thường gọi là lũ ruồi đang lần tới chỗ con Cáo nằm bẹp. Con Cáo oán trời đất thật trở trêu hết mức, xô đẩy nó đến thảm cảnh này để lũ ruồi bu vào hút máu.

- Sao chúng bay đã bám chặt vào ta? Bu đốt một kẻ khôn khéo nhất ở rừng rú ư? Ôi ta đã trở thành một món ăn tuyệt vời của chúng bay từ bao

giờ thế nhỉ? Đuôi ta bắt động vô dụng rồi sao? Hồi những con côn trùng luôn quấy rầy này, chúng bay không còn chỗ nào kiếm ăn tốt hơn nữa sao. Ôi trời thật không có mắt!

Một con Dím ở gần đấy muốn giúp đỡ giải thoát cho người hàng xóm của mình khỏi sự quấy rối của lũ cái giồng tham lam này. Nó đến gần Cáo, rồi nói:

- Tôi sẽ phóng hàng loạt những cái lao của tôi ra để chấm dứt nỗi khổ đau của anh nhé.

Cáo vội ngăn Dím lại:

- Xin anh chớ làm thế! Ôi, anh bạn tốt với tôi quá, nhưng xin chớ làm thế! Xin anh hãy mặc cho chúng kết thúc bữa tiệc. Nếu anh đuổi cái lũ đang no nê này đi, lũ khác đang đói tới thay chân, chúng sẽ nhảy bổ vào tôi, bòn rút tôi cay đắng và khủng khiếp gấp lên rất nhiều lần!

Kiến và Đế Mèn

Mùa hè thật nóng bức! Mặt Trời chói chang nung mặt đất như chiếc chảo nóng bỏng vậy!

Thế mà đàn Kiến vẫn kiên nhẫn nói đuôi nhau công thức ăn, vận chuyển về tổ; mồ hôi túa ra đầy đầu chúng!

Đế Mèn thông dong trong bóng râm cây cối, thoải mái chơi đàn và ca hát.

Đế Mèn thấy bầy Kiến, chạy ra hỏi:

- Kiến ơi, vì sao các anh không nghỉ ngơi, tránh nắng mà vội vã vận chuyển thức ăn như vậy?

Chúng tôi bây giờ lao động vất vả để mùa đông còn có thứ mà ăn! - Kiến trả lời.

Đế Mèn cảm thấy rất kì quái:

- Thức ăn thì khắp nơi đều có thì việc gì phải vận chuyển, dự trữ? Lại nói, còn lâu mới tới mùa đông, hà tất bây giờ đã phải động tay, động chân, vất vả như thế! Các anh thật là đại ngu!

Kiến rất không vui, trả lời:

- Tới mùa đông mới đi tìm lương thực thì không kịp nữa rồi. Anh bây giờ ham chơi, không chịu lo đi thì mùa đông chỉ ngồi mà chờ chết đói thôi!

Nói xong, Kiến lại thò lương thực, vội vàng lên đường.

Còn Đế Mèn thì sao? Nó vẫn ở bóng râm ven đường mà gảy đàn, ca hát.

Chính là như vậy, mà ngày tháng cứ qua đi, mùa hè qua đi, mùa thu cũng sắp qua đi rồi - Đế Mèn vẫn chưa chuẩn bị lương thực qua đông. Nó luôn tự nhủ:

- Còn sớm chán!

Mùa đông đã về, cỏ úa vàng, lá cây rụng hết. Dế Mèn chẳng còn gì nữa để ăn nữa.

Một trận gió lạnh ủa tới. Dế mèn co ro, run rẩy, nghĩ bụng: "hay đến nhà Kiến xin một chút gì ăn vậy!"

Cố gắng gượng lắm, Dế Mèn mới tới được nhà Kiến và gõ cửa. Kiến ra mở cửa. Dế Mèn cầu khẩn:

- Anh Kiến làm ơn làm phúc cho chút thức ăn. Tôi sắp chết đói đến nơi rồi!

Kiến xem thường nó ra mặt:

- Sao anh không chuẩn bị lương thực qua mùa đông?

- Tôi mãi đàn hát nên quên mất việc đó rồi!

- Anh bây giờ vẫn có thể gảy đàn, hát ca mà! Nói cho anh biết: kẻ không chịu lao động thì không có được lương thực đâu!

Nói xong, Kiến đóng sập cửa lại ngay trước mũi Dế Mèn!

Kiến đền ơn

Trời nóng bức quá.

Kiến ra bờ ao uống nước, không may trượt chân, ngã xuống ao:

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! - Kiến cố vùng vẫy và kêu cứu.

Một con chim Bò câu đậu trên cây gần đó, thấy vậy đã bứt một cọng lá thả xuống cạnh Kiến ở trong ao, và gọi:

- Kiến ơi, mau bám vào chiếc lá đó!

Kiến leo ngay vào chiếc lá đỏ. Chiếc lá cong cong lên, như một chiếc thuyền lớn so với Kiến rồi. Kiến thoát hiểm, cảm kích nói với Bò câu:

- Xin cảm ơn Bò câu cứu mạng. Tôi nhất định sẽ ghi nhớ và sẽ đền ơn của Bò câu!

Một hôm, Kiến đi chở hàng về tổ. Trời nóng và khát nước quá, Kiến lại lần ra bờ ao uống nước.

Kiến nhìn thấy Bò câu đã từng cứu nó hôm trước đang đậu trên một nhánh cây gần đấy.

Đang định chào hỏi Bò câu, Kiến nhìn thấy một người thợ săn giương cung đang nhắm vào Bò câu.

Kiến thét lên:

- Bò câu ơi! Có người đang bắn Bò câu đấy, bay ngay đi!

Dù có thét lên, tiếng của Kiến vẫn là quá nhỏ để Bò câu ở khá xa. Bò câu vẫn đậu yên trên nhánh cây, và mũi tên đã sắp bay ra khỏi chiếc cung đã kéo căng đôi tay người thợ săn!

Kiến cuống lên, nghĩ rằng chỉ còn cách lao vào

cắn vào chân người thợ săn. Thế là, nó lao ngay vào cắn một miếng chỉ mạng vào ngón chân cái người thợ săn.

- Ôi, đau quá! - Người thợ săn giật mình kêu lên, và do vậy mũi tên bắn ra bay chệch đi chút ít, chỉ cắm phập vào nhánh cây, ngay cạnh nơi Bò câu đậu!

Bò câu hoảng hốt bay, thoát thân.

Kiến cũng lẩn nhanh khỏi bàn chân người thợ săn, chạy trốn.

Kiến đã dùng cảm cứu Bò câu, trả được ơn cứu mạng của Bò câu với nó hôm nào.

Quốc vương Khi

Sau loạt súng bắn trộm của tay thợ săn nào đó, Sư Tử uy phong lẫm liệt, vua của các loài thú, lăn ra chết!

Động vật ở trong rừng vừa hoảng sợ, vừa

hoang mang, tụ tập với nhau về việc phải chọn ai làm vua mới để bảo vệ các loài thú.

Sóc phát biểu:

- Chọn bác Voi, bác ta cao to nhất, to nhất!

- Không, không! Tôi vừa đàn, vừa nặng nề, làm gì cũng chậm chạp, chẳng thể bảo vệ nổi các động vật khác đâu! - Voi chối đây đây.

- Thế thì Tê Giác. Sức lực của Tê Giác là vô địch!

Tê Giác lắc đầu:

- Không, không được đâu! Mắt tôi không tinh, không thể làm Quốc vương!

Bầu ai cũng từ chối. Phải làm sao đây? Các loài thú đâm ra lúng túng.

Bỗng Khi từ trên cây nhảy xuống, nói về rất đặc ý:

- Các bạn thật ngốc! Việc này quá đơn giản thôi! Giết Sư Tử là con người, thì chúng tỏ con người là lợi hại nhất!

Cáo nghe thế, phân vân nói:

- Nhưng không thể để con người làm Quốc vương của chúng ta!

Khi cười ha hả, rồi hỏi:

- Các vị hãy nhìn kỹ xem trong rừng thì ai giống con người nhất? Là tôi! Tôi làm Quốc vương là thích hợp nhất!

Mãi tới lúc này, các động vật mới hiểu ra ý đồ của Khi.

TRUYỆN CỔ TÍCH HAY NHẤT VỀ LOÀI VẬT —
Các con vật, con nọ nhìn con kia, chẳng nêu ra được ý kiến gì hay hơn, đành đồng ý chọn Khi làm Quốc vương các loài động vật.

Sau khi lên ngôi Quốc vương, Khi ra về lắm. Nó chẳng chịu làm gì, lại bắt mọi "thần dân" cung phụng, hầu hạ, hễ không vừa ý tí gì là nạt nộ, quát mắng.

Nhìn thấy Khi tác oai, tác quái, Cáo rất không phục. Nó nghĩ ra cách hạ nhục Khi.

Một hôm, Cáo tới quì trước mặt Khi, ra bộ cung kính lắm, tâu:

- Thưa đại vương, tiểu dân phát hiện một nơi bí mật, có nhiều món ngon mà đại vương thích nhất. Xin đặc biệt bẩm báo!

Nghe có món ăn ngon, Khi thích chí lắm, rồi rít hỏi luôn:

- Nào, Cáo trung thành, hãy mau dẫn bản vương tới đó!

Thế là Cáo đi trước, Khi theo sau. Đi một lúc, quả nhiên ở phía trước có một đồng hoa quả. Đi lại gần hơn thì nhìn thấy toàn là những quả đào chín mọng là thứ Khi thích ăn nhất.

Khi vội chạy tới nhào vào ôm đồng quả đào vào lòng. Nhưng ngay lúc đó, "phập" một tiếng vang lên, cửa bầy sập xuống, nhốt gọn Khi trong bầy. Thì ra, đó là bầy của thợ săn đã bố trí sẵn. Cáo ranh ma đã phát hiện, nhân dịp này muốn hại Khi!

TRUYỆN CỔ TÍCH HAY NHẤT VỀ LOÀI VẬT —
Khi ra sức giãy giụa, kêu cứu, song bầy rất chắc chắn, và các con vật khác đều theo Cáo bỏ đi nơi khác, chờ xem sao.

Chỉ lát sau, người thợ săn tới, bắt Khi trói chặt vào một cái gậy rồi khênh đi.

Nhìn thấy tình cảnh ấy, Cáo cười nhạt, nói với các động vật khác:

- Hừm! Đến thân mình còn chẳng bảo vệ nổi thì làm sao có thể làm Quốc vương để bảo vệ các loài động vật khác cơ chứ?!

Giá Khi đừng hám làm "vua" thì đâu đến nỗi như thế!

Quạ và Bò Câu

Quạ từ trong rừng, thi thoảng vẫn nhìn thấy đàn bò câu ngày ngày được người cho ăn, cho uống, chẳng phải lo tìm mồi vất vả như nó.

Nó cứ nghĩ hoài, nghĩ hoài mà chẳng hiểu vì sao lại như vậy?!

Một hôm, Quạ chợt nhìn thấy mình trong bóng nước, thấy mình sao mà đen đui, xấu xí quá! Nó thốt lên:

- Có lẽ tại Bò câu thì trắng muốt, còn "áo" của mình lại đen thui đen thui đây.

Quạ lại nghĩ cách làm sao "áo" của mình cũng trắng muốt ra như Bò câu thì ắt con người cũng yêu quý nó.

Nó chợt nhớ có lần nhìn thấy ông già vác bao bột. Bột bay phủ trắng cả vai, cả cái tạp dề ông già mặc...

- A... a! Phải bay tới xưởng bột mà nhảy vào bao bột vùng vẫy một lát là ổn thôi!

Quạ đã làm thế và bay tới chỗ đàn Bò câu đang mổ thức ăn do người chủ vãi ra trên mặt đất.

Nó mới mổ được một vài hạt thóc thì mưa rào rơi xuống, khiến bột bám trên thân nó tan ra chảy xuống loang lổ, lộ ra chiếc "áo" đen xấu xí giữa đám bò câu trắng muốt.

Một con chim Bò câu nhìn thấy, kêu toáng lên:

- Có trộm! Có trộm, anh chị em ơi!

Đàn Bò câu xô lại, hợp sức tấn công Quạ.

Quạ bay về với đàn của nó. Nhưng nhìn bộ "áo" loang lổ đen, trắng của nó, lại nghe tiếng Bò câu đang mắng nhiếc nó giả dạng Bò câu để tranh mồi..., đàn Quạ tức giận, nhao nhao lên xua đuổi.

- Cút đi, đồ tráo trở, đồ hão huyền, làm xấu mặt cả họ nhà Quạ chúng tao!

Con Quạ hăm bắt chước vẽ bề ngoài của Bò câu, hồng trà trộn với Bò câu, cuối cùng đã bị lật tẩy, chẳng ai thêm kết bạn với nó nữa!

Gà Hoa, Rắn Hoa

Một hôm Gà Mái Hoa đang nhón nhơ tìm mồi thì gặp phải Rắn Hoa đang tắm nắng ở sườn dốc. Rắn bèn hỏi gà:

- Cậu tên là gì nhỉ?

- Gà Hoa - Gà đáp.

- Vì sao?

- Vì lông vũ trên cánh của tớ có nhiều màu sắc. Màu trắng, màu đen, còn có cả màu đỏ nữa. Cho nên gọi là Gà Hoa.

- Thế thì cậu hãy nhìn tớ - Rắn nói - Một khoang trắng, một khoang đen lại có cả một khoang đỏ nữa. Cậu xem, tớ chính là Rắn Hoa, là bạn của cậu đấy!

Từ đó Rắn Hoa và Gà Hoa kết bạn với nhau. Chúng bắt đầu chơi trò ném bóng. Rắn bao giờ cũng đuổi kịp và bắt được bóng trong khi Gà không tài nào đuổi kịp.

- Thế là tại sao nhỉ? - Rắn hỏi Gà - Cậu có chân, còn tớ ngay cả chân cũng không có, tại sao cậu lại không bằng tớ chứ?

- Không biết - Gà Hoa đáp - Tôi làm sao biết được.

- Rất đơn giản, vì cậu chạy không nhanh.

- Cậu đã nói thế thì chắc không sai.

Tiếp đến, chúng nó muốn thì trèo cây. Gà vỗ đôi cánh lấy đà, khó nhọc lắm mới nhảy lên được cành cây thấp lè tè. Trong khi đó, Rắn Hoa cuộn mình trườn lên thoăn thoắt, chẳng mấy chốc đã lên đến tận ngọn cây.

- Thế thì giải thích làm sao đây? - Rắn Hoa cười nói - Phải nhớ rằng cậu có đôi cánh, còn tớ không có. Nhưng kết quả cậu vẫn kém tớ xa, tớ leo cao hơn cậu lại còn nhanh hơn nữa chứ! Tại sao thế?

- Rất đơn giản, tại vì cậu không linh hoạt.

- Cậu đã nói thế thì hẳn không sai.

Một lát sau, Gà Hoa bắt đầu muốn đẻ trứng. Sau khi tìm ổ đẻ trứng xong, nó vội vàng ấp trứng. "Ta cũng sắp đẻ rồi" - Rắn nhủ thầm rồi bò vào một hốc đất đẻ trứng.

Một ngày, hai ngày rồi nhiều ngày trôi qua, Gà mẹ vẫn cần mẫn ấp trứng.

- Cậu hãy đem trứng vui trong đất - Rắn nói với Gà - Giống như tôi vậy, ánh sáng mặt trời sẽ sưởi ấm cho đàn con của chúng ta và chúng sẽ tự chui ra, không cần phải phí sức đâu.

- Cậu làm thế đàn con của cậu có thể tự chui ra khỏi vỏ trứng được, còn con tôi không thể được.

Một lúc sau, một đàn Gà con chui ra từ lòng Gà Hoa, chúng cùng có một màu vàng óng như tơ, kêu chiêm chiêm chạy đi khắp nơi kiếm mồi.

Rắn Hoa lại rủ Gà Hoa đi vui đùa, chạy bộ, nhưng Gà Hoa từ chối vì bận bịu chăm sóc đàn con.

- Cậu thật lạ đấy - Rắn trách Gà. Gà con đã lớn cả rồi, để cho chúng tự kiếm ăn lấy, hai chúng ta đi xem ai nhảy cao hơn nào.

- Không được! - Gà trả lời - Tớ không thể tách rời đàn con, cậu xem chúng bao giờ cũng quấn quýt lấy mẹ, không một phút rời xa.

Rắn chợt nhớ đến đàn con của mình. Đàn con của nó đang ở đâu nhỉ? Tại sao chúng không từ khắp nơi chạy về với nó. Nó nghĩ, lẽ nào đàn con nó lại không cần đến mẹ chẳng? Nó liền hỏi Gà điều đó.

Gà Hoa thủng thẳng trả lời:

- Không biết, cậu đã nói thế thì hẳn không sai đâu!

Gà rừng và Hổ

Trong một khu rừng nọ, có một chú Gà Trống rừng ở trên một cây cổ thụ cao, đầu một khu rừng rậm, ngay cạnh một bản làng. Chú có tiếng gáy rất hay, trong trẻo và vang xa. Mỗi sáng khi tiếng gáy của chú cất lên là mọi người đều trở dậy sửa soạn đi làm. Ai cũng biết ơn chú Gà Trống.

Thế nhưng trong rừng rậm có một lão Hồ Vằn, lão không thích nghe tiếng gáy của Gà Trống Rừng chút nào. Xưa nay Hồ Vằn vốn không thích nghe tiếng của ai cả mà. Đêm đó, khi lão đang lìm đim ngủ thì chợt tiếng Gà vọng đến làm lão tỉnh giấc. Lão bực mình nghĩ bụng:

- Hừ...! Không biết con vật chết tiệt nào đã làm mất giấc ngủ của ta. Mà tại sao cứ một lúc nó lại kêu lên một hồi... thật vô nghĩa!

Thế là Hồ Vằn vùng dậy. Lão lần đi theo tiếng Gà gáy. Đến một cây cổ thụ rậm rạp, lão vô cùng ngạc nhiên khi thấy dưới ánh trăng muện một chú Gà Trống Rừng đang gáy te te. Chú ta đang đậu vắt vẻo trên cành cây cao, đôi cánh hoa sắc sỡ lại vỗ phành phạch đến là oai vệ.

- À, thì ra là mày, con Gà ranh nhãi nhép.

Hồ Vằn tức tối. Lão tiến gốc cây quát hỏi:

- À, xin chào lão Hồ Vằn! Làm gì mà lão tức tối đến vậy? Lão không biết thật sao? Khi tôi cất tiếng gáy thì có nghĩa là: Mọi người hãy yên trí, không sợ dậy muộn đâu! Ồ ó ó!

- Hừ! Đồ nhãi nhép lại còn lên mặt dạy ta nữa, gáy te te chỉ tỏ làm điếc tai nhức óc tao. Mày xem tiếng gáy của mày thì làm sao so nổi với tiếng gào dữ dội của tao?

Gà Trống Rừng cười, ung dung gáy lớn một hồi nữa. Hồ lấy làm tức lắm:

- Mày cười cái gì hả?

- Cười lão đầy Hồ Vằn đáng thương ạ.

- Tại sao mày lại cười ta? Nói mau!

- Lão thật lão ngốc và đáng thương nữa. Này nhé, tiếng gào của lão to thật đấy nhưng chẳng có ý nghĩa gì cả. Không ai muốn nghe tiếng của lão đâu! Còn tiếng gáy của tôi thì ai cũng thích nghe, ai cũng nhớ đấy lão ạ.

- Tao chỉ thấy điếc tai nhức óc! Chẳng nhớ nhiecc gì tiếng gáy của mày cả!

- Là vì trong lòng lão chỉ có lòng đố kỵ thôi, lão có bao giờ biết quý mến ai đâu. Cho nên, lão chỉ thích tiếng gào của chính mình thôi.

- Mày nói không sai... hãy thử xem đây! Khi tao gào tiếng thứ nhất lũ chim rừng bật tiếng hót. Khi gào tiếng thứ hai, chim chóc bay xao xác, suối rừng ngừng chảy. Tao gào tiếng thứ ba thì đàn Ngựa rừng, trâu rừng chạy tán loạn. Còn khi tao gào tiếng thứ tư thì ha... ha... rừng cây chuyển động ào ào, Sư Tử và Voi cũng vắt chân lên mà tháo chạy. Đấy! Mày thấy chưa?

Hồ Vằn chưa dứt lời thì Gà Trống đã ôm bụng cười vang:

- Lão vẫn thật ngốc quá Hồ Vằn ạ! Khi nghe tiếng gào của lão người ta chẳng ai sợ lão đâu. Chúng chỉ tìm cách lánh lão và chẳng ai thèm làm bạn với lão cả.

- Hừ... hừ... ! Còn tao thì không hiểu tại sao người ta lại thích nghe tiếng gáy của mày.

- Ô thật là đơn giản lão Hồ Vằn. Thế này nhé! Tiếng gáy của lão lớn thật, nhưng nó không mang lại cho mọi người niềm vui nào cả. Còn tiếng gáy của tôi mang đến nguồn vui và lợi ích. Đây này! Ô ó ó! Khi tôi gáy lần thứ nhất là vào canh ba: Gió ơi! Gió ơi! Hãy thổi mát cho mọi người ngủ thêm ngon giấc. Khi gáy tới lần thứ hai là canh tư: Trăng ơi! Hãy soi sáng cho mọi người dậy nấu cơm. Còn khi canh năm đến, tôi gáy là để giục: Mặt Trời! Hãy soi sáng cho trẻ con đi học, cho họa mi bừng tỉnh tiếng hót vang, cho mọi người vác cuốc ra đồng trông khoai cấy lúa.

- Này! Im đi, tao chỉ muốn xé xác mày cho mày hết gáy... hết gáy! Đồ nhãi nhép tanh tươi.

Ồ ó ó! Ô ó ó! - Gà Trống Rừng không hề run sợ nó và tiếp tục cất cao giọng. Lúc đó canh năm. Hồ Vằn càng tức giận, lăm le tìm cách vỗ Gà Rừng nhưng trời đã sáng rõ, mọi người đã lục đục vác cuốc đi nương. Hồ Vằn sợ quá, liền trốn biệt trong hang sâu. Từ đó nó không dám quay lại chỗ Gà Rừng gáy sự nữa.

Chuột đồng quê và Chuột thành phố

Một lần, chú Chuột thành phố tạm xa chốn đô thị về quê chơi. Và chú ta làm quen với một chú Chuột đồng. Suốt cả ngày, chúng dạo chơi cùng với nhau và kết bạn thân thiết. Chuột thành phố rất thích cuộc dạo chơi. Và chẳng khó khăn gì, chúng đã vào được trong một nhà kho tối tăm có những cái tủ chạn bằng gỗ. Và ở đó có cơ man thức ăn ngon, nhưng chuột thành phố không hứng thú lắm.

- Tôi đã quen ăn những đồ ăn công nghiệp, hiện đại rồi - Chuột thành phố giải thích. Và đến lượt mình, nó mời bạn ra thành phố chơi.

Chú chuột đồng thích chí nhận lời ngay. Thế là chúng chui ra khỏi nhà kho và lên đường. Chúng tới thành phố và chui vào một cửa hàng. Chao ôi, nơi đây chẳng thiếu thứ gì cả. Nào là pho mát, sữa chua, xúc xích...

- Trong đời tôi chưa bao giờ thấy nhiều thức ăn đến thế - Chú chuột đồng kêu lên - Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là của anh sao?

- Đương nhiên rồi - Chú Chuột thành phố

hạnh diện nói - Cậu hãy ăn uống thỏa thích đi, hãy hưởng thụ cuộc sống văn minh này đi.

Và chú Chuột đồng đã không để mất thời gian bắt đầu tấn công các món ăn. Đầu tiên là pho mát, rồi đến mút hoa quả, sau đó là sữa chua... Nhưng rồi cũng đến lúc, chú ta không thể nhét thêm tí gì nữa.

- Ôi, cậu thật là hạnh phúc - Nó kêu lên - Cậu hàng ngày có thể ăn ngần ấy thức ăn ngon.

Chú Chuột thành phố nghe những lời nói đó thấy thật hài lòng. Bỗng nhiên, có tiếng bước chân nặng nề trên sàn.

- Chạy thôi - Chú Chuột thành phố kéo Chuột đồng chạy.

Chúng bỏ chạy về đúng hướng bước chân nặng nề của người chủ đang lại gần. Những con Chuột hoảng sợ. Nhưng thật may, người chủ chỉ vào lấy đồ rồi lại đi ra ngay. Chú Chuột thành phố vội kéo Chuột đồng:

- Hãy lại đây, cậu đã bao giờ được ăn mật chưa?

- Chỉ có mỗi một lần hồi tố còn nhỏ - Chuột đồng nói - Nhưng ăn một lần thì nhớ cả đời, chao ôi, sao nó ngọt đến thế! Không có gì ngon hơn mật!

Thế là cả hai tiến đến lọ mật và thi nhau ăn. Nhưng bỗng nhiên, cánh cửa hé mở, và một con vật khủng khiếp xuất hiện. Hai con Chuột nép vào túi bột trốn.

Đúng lúc đó, người chủ bước vào để lấy chai rượu, tay ông ta cầm ngọn nến nên ngay lập tức nhận ra lọ mật bị mở và bị ăn vụng.

- Những con Chuột lão toét - Người chủ giận dữ nói - đã đến lúc ta phải cho chúng mày một trận. Lại đây mèo con.

Người chủ ra khỏi cửa, khi hai chú Chuột vừa thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên xuất hiện đôi mắt xanh đáng sợ, sáng lên trong bóng tối. Những chú Chuột kinh hoàng. Con Mèo đưa mắt nhìn khắp nhà kho. Chỉ một giây nữa là đi đến chú Chuột. Nhưng may mắn đã đến với chúng. Con Mèo nhìn thấy tiếng giò trên bàn và quên mất nhiệm vụ phải làm. Hai chú Chuột nhanh chóng tìm đến lỗ thủng chạy nhanh ra khỏi nhà kho của cửa hàng.

- Mọi chuyện đã ổn rồi, anh bạn ạ. Chúng ta đã được an toàn - Chú Chuột thành phố vui vẻ nói - Hay là chúng ta lại đi tìm mật nữa đi.

- Thôi, tôi xin cảm ơn vì cậu đã chiêu đãi - Chú Chuột đồng nói - nhưng tôi phải nhanh chóng trở về nhà thôi. Sống nghèo một chút, nhưng an toàn còn hơn là sống giàu sang trong nguy hiểm.

Thỏ và Nhím

Ngày xưa trong khu rừng có một con Nhím già sống với hai cậu con trai sinh đôi. Hai Nhím con thì thích ăn táo, còn Nhím bố thì thích ăn củ cải đỏ. Một lần một trong hai chú Nhím con đi đến vườn rau để tìm củ cải về thiết bổ. Nó đi mãi, đi mãi... con đường tới vườn rau thì xa, mà chân Nhím lại ngắn. Cuối cùng, nó cũng đến được vườn rau, và gặp ngay chú Thỏ bên luống bắp cải to. Chú Thỏ ta đứng chống nạnh và nói.

- Xin chào cậu Nhím, tớ đã ở đây từ lâu rồi. Cậu đi chậm như rùa ấy. Thế khi cậu chạy thì thế nào?

- Tớ chạy thì nhanh hơn cả Thỏ - Nhím không ngoan trả lời. Bởi vì, nó đi thì rất chậm, nhưng lần lại rất nhanh.

- Nhanh hơn cả Thỏ ư? - Thỏ nghe vậy thì cười vang - Cậu hãy nhìn lại chân mình xem và nhìn chân tớ đây này.

Và Thỏ khoe đôi chân dài của mình cho Nhím.

- Rồi cậu sẽ được biết rằng tớ là người chạy nhanh nhất khu rừng, và tớ đã nhận được đồng tiền vàng về việc đó đấy. Thế mà tớ còn chạy nhanh hơn được nữa. Nay, hãy nhìn đồng tiền vàng này xem, chúng ta đánh cược chứ. - Nhím trả lời:

- Tớ đồng ý. Sáng mai, chúng ta gặp nhau ở đồng kia, phía đầu của cánh đồng. Và sẽ thi xem ai trong chúng ta chạy nhanh hơn.

Thỏ ta huynh hoang nói:

- Hãy đến thẳng cánh đồng từ bây giờ đi, nếu không, sáng mai cậu cũng chưa bỏ được tới nơi đâu.

Nhím con trở về nhà, kể hết mọi chuyện cho người anh em sinh đôi nghe và ngày hôm sau, cả hai cùng đến điểm hẹn. Một con đường đứng ở đầu cánh đồng, còn con kia đứng ở phía cuối.

- Thế nào, ta bắt đầu chạy chứ? - Thỏ hỏi.

- Chạy thôi - Nhím đáp.

- Một, hai, ba ! - Thỏ đếm xong và lao đi qua cánh đồng. Nhưng khi nó tới cuối cánh đồng, thì đã nhìn thấy Nhím ở đó.

- Tớ đã ở đây từ lâu rồi - Nhím nói và cười vang.

Thỏ tức quá, thách đố:

- Nào chạy lại lần nữa.

- Được thôi - Nhím đồng ý - chạy đi nào, tớ sẽ theo cậu. Tớ chẳng vội đi đâu.

Và Thỏ cầm đầu chạy về phía đầu bờ ruộng, ở đó chú Nhím kia đã lại chờ từ lâu.

- Cậu lại muộn rồi ! - Nhím nói với Thỏ - cậu đi thì nhanh, nhưng chạy thì lại như Rùa.

Thế là Thỏ tức tốc, chạy từ bờ ruộng đầu này sang đầu kia, rồi lại ngược lại, cho tới khi hết hơi, ngã lăn xuống đất. Khi đó, Nhím nói với Thỏ:

- Cậu đã biết được mình cũng từng là người chạy nhanh nhất trong rừng. Và đã nhận được một quả táo thưởng của ông cậu đấy. Còn bây giờ tớ muốn nhận đồng tiền vàng như cậu đã hứa.

Thỏ ngượng quá thiếu tí nữa thì bật khóc.

- Thật là xấu hổ. Tớ biết nói với ông tớ thế nào bây giờ? Tớ đã làm cho ông tớ thất vọng.

Nhím nói:

- Đừng có đau khổ nữa. Cậu đã chạy nhanh hơn ông của cậu rồi, còn tớ lại chạy nhanh hơn ông của tớ.

Không biết làm gì hơn nữa Thỏ đành phải lấy đồng tiền vàng ra đưa cho Nhím. Và trong ngày hôm đó, ở nhà Nhím có một bữa tiệc lớn. Hai chú Nhím sinh đôi truyền tay nhau đồng tiền vàng. Còn bố chúng thì chơi chiếc đàn cũ kỹ suốt cả tối.

Thật may là chú Thỏ ngốc nghếch không phát hiện ra kế hoạch khôn ngoan của họ.

Con Voi nhỏ và chú Thỏ lớn

Ngày xưa ở trong một khu rừng của Ấn Độ có một con Voi nhỏ sinh sống. Cùng ở đó có một con Thỏ lớn. Mặc dù còn nhỏ, nhưng chú Voi cũng to lớn hơn nhiều so với chú Thỏ lớn kia. Chúng chơi với nhau rất thân và thường cùng nhau đi dạo, thỉnh thoảng chúng lại chơi trò đổ nhau:

Một lần, Thỏ hỏi chú Voi nhỏ:

- Theo cậu thì ai trong bọn mình to hơn?

Câu hỏi thật vô nghĩa, khiến chú voi đánh rơi quả chuối và ngay lập tức bị nghiền nát. Nó ngạc nhiên hỏi:

- Cậu đùa có phải không thỏ? Nếu như cậu có ăn khỏe và lớn nữa thì cậu cũng không bằng cái chân của tớ.

- Còn mình thì lại không nghĩ vậy, - Thỏ trả lời: tốt nhất là chúng ta nên tìm người phân giải.

- Được thôi - Voi nói - nhưng ai sẽ giúp chúng ta phân giải bây giờ?

- Là người thông minh nhất trên đời này.

- Thế ai là người thông minh nhất?

- Con người.

Thế là Voi và thỏ đến làng của Người sinh sống. Mọi người rất vui mừng khi nhìn thấy voi con.

- Hãy nhìn kia, ôi chú Voi con bé nhỏ. Nó thật bé và xinh xắn. Nó còn phải lâu nữa mới trở thành to lớn.

Sau đó, mọi người lại nhận ra chú thỏ đang chạy phía trước con Voi con và họ rất ngạc nhiên:

- Hãy nhìn chú Thỏ kia mà xem xét, đôi chân kia, đôi tai nữa, nó thật to.

Nghe thấy vậy, Thỏ liền quay lại phía bạn mình và nói:

- Sự tranh cãi giữa chúng ta đã được giải quyết: tớ lớn, còn cậu thì nhỏ. Thôi đã đến lúc quay trở lại rừng rồi.

Voi chỉ biết lắc đầu. Nó hiểu là Thỏ đã chơi khôn, nhưng nó không muốn cãi vã nữa. Nhưng khi vào đến rừng, Voi nhắc chân mình lên và nói:

- Hãy tránh sang một bên đi hay là chạy nhanh lên. Nếu không chú Voi con này sẽ xéo nát con Thỏ lớn đấy.

Cáo và cò

Ngày xưa có một con Cáo và một con Cò. Cáo thì sống trong rừng, còn Cò thì ở đầm lầy. Chúng vô tình gặp nhau và rồi kết bạn với nhau. Một lần Cáo quyết định mời Cò về nhà mình ăn tối.

- Bạn Cò này, ngày mai hãy tới chơi nhà mình và cùng ăn tối được không.

- Nhất định là mình sẽ đến - Cò vui mừng nhận lời mời.

Suốt buổi sáng, Cáo chuẩn bị bữa ăn để bạn mình thấy được tấm lòng mến khách của chủ nhà. Cáo dọn nhà, bày sẵn đĩa lên bàn và chuẩn bị xong món cháo yêu thích của mình. Sau đó nó ngồi và bắt đầu chờ khách tới.

Cò đến rất đúng giờ. Cáo mời Cò ngồi vào bàn ăn. Khi khách đã ngồi xuống, Cáo liền múc ra đĩa món cháo đặc sản của mình:

- Bạn Cò thân mến, hãy ăn thử món ăn của mình, đừng làm khách nhé, cháo là món nhà mình yêu thích nhất đấy.

Túc túc! thật phí công vô ích. Cò không thể nuốt được chút gì để cho vào cái bụng rỗng của mình. Cò cảm thấy rất phật lòng, nhưng làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

- Cảm ơn bạn Cáo đã đãi tôi bữa tối - Cò nói - giờ thì tôi phải về rồi. Ngày mai tôi sẽ đợi bạn đến ăn bữa tối cùng tôi nhé.

Ngày hôm sau, Cáo đến nhà Cò làm khách. Ngôi nhà của Cò không đẹp và dọn dẹp sạch sẽ như nhà Cáo. Cò thanh minh với Cáo:

- Tớ sống ở đầm lầy, ngôi nhà của tớ xấu hơn nhà bạn nhiều. Nhưng tớ sẽ chiêu đãi cậu món ăn

ngon lắm. Hãy thưởng thức những món ăn đặc biệt của tổ.

Cô mang ra hai chiếc bình, một để cho Cáo, một cho mình.

- Cậu hãy ăn đi, bạn Cáo yêu quý, đừng làm khách nhé.

Con Cáo cho cả mũi mình vào chiếc bình, nhưng không thể lấy được thứ gì để ăn cả.

Còn Cò ta với cái mỏ dài có thể nhặt tất cả đồ ăn trong chiếc bình và chén ngon lành.

Ăn xong, Cò hỏi Cáo:

- Cậu thấy thế nào về món ăn của mình, cậu có thích không?

- Tổ ăn rồi, rất thích - Cáo tức giận nói và ra khỏi nhà Cò. Kể từ đó, tình bạn của Cáo và Cò đã kết thúc.

Chuột, Mèo và Gà trống

Chú Chuột nhỏ quyết định đi du lịch. Cứ ngồi mãi ở nhà thì nhìn thấy được gì cơ chứ? Phải ra khỏi nhà và trước mắt bạn là một thế giới đầy những điều bất ngờ thú vị. Chú Chuột cho vào túi ít thực phẩm và lên đường.

Chú Chuột đi cả ngày và bắt đầu mệt. Chú ta quyết định nghỉ ngơi. Ở đằng xa, chú nhìn thấy ngôi nhà của người nông dân. "Ta sẽ đến đó nghỉ" - chú quyết định.

Chú hướng tới ngôi nhà bước tiếp, nhưng đến nửa đường, chú dừng lại. Bên bờ tường ngôi nhà có hai con thú gì đó không biết đang đứng. Một con có bốn chân, bộ lông màu trắng với cái đuôi dài. Con vật đó đang lim dim trên bờ tường, ngồi im lặng và có vẻ không đáng sợ lắm.

Còn con vật thứ hai chỉ có hai chân, hầu như bộ lông màu đỏ, vàng, có những chiếc lông đuôi màu xanh. Nó có đôi mắt nhỏ trong khuôn mặt đỏ au, trông có vẻ như đang giận dữ.

- Các bác sống thế nào ạ? - Chuột con đến gần hai con thú lạ và chào?

Nhưng con vật có bộ lông đỏ bỗng kêu lên: "Kuka-kul!" và đập cánh rồi nhảy bổ vào chú Chuột khiến chú ta hoảng sợ. "Cần phải chạy thôi" chú Chuột nghĩ và ba chân bốn cẳng chuồn vào góc. Nó chạy vào một hốc đầu tiên và gặp ba chú Chuột khác.

- Cậu là ai thế? Cậu từ đâu đến đây? - Một con trong số đó hỏi.

- Tổ đi du lịch, thế còn các cậu là ai? - Chú Chuột con hỏi.

- Chúng tớ là những con Chuột đồng. Và cậu

già, không rẽ ngang đâu cả. Chỉ còn khoảng cách ngắn nữa thôi.

Lúc đó Thỏ mới tỉnh giấc, đưa mắt tìm kiếm Rùa nhưng Rùa đã chạy đi quá xa rồi. Nó cầm đầu chạy, lấy hết sức chạy nhanh hơn bao giờ hết, nhưng chỉ còn vài bước nữa thôi, Rùa đã đến đích trước nó.

Ôi, chú Thỏ thật xấu hổ vì tính khoe khoang.

Mệt mỏi và xấu hổ, Thỏ lăn ra thảm cỏ. Rùa nhìn nó và nói:

- Để giành chiến thắng, đôi chân chạy nhanh không phải là điều quan trọng nhất.

Con Quạ khôn ngoan

- Ôi, thật là một ngày nóng nực! Vậy mà chẳng thấy một giọt nước nào! - Con quạ đang khát nói. Nó đã bay tới nơi này sang nơi khác để tìm kiếm chút nước. Nhưng tất cả sông hồ đều đã khô kiệt và chẳng có dấu hiệu của mưa.

"Chắc mình sẽ chết vì khát nếu không tìm thấy nước" - Quạ nghĩ thầm.

Tìm hết chỗ này đến chỗ khác trong tuyệt vọng, nó chợt phát hiện ra một chiếc bình lớn trước một ngôi nhà bỏ hoang. Nó đập lên chiếc

bình và nhận thấy có một ít nước trong đó, nhưng nước nằm ở dưới đáy bình, ngoài tầm với của nó.

Quạ nghĩ nát óc và chẳng mấy chốc một sáng kiến nảy ra trong đầu. Có rất nhiều những viên sỏi nằm cạnh đó. Nó nhặt những viên sỏi lên, từng viên, từng viên, và thả chúng vào trong chiếc bình. Mực nước bắt đầu dâng lên từ từ. Quạ cứ kiên trì làm việc, không ngừng nghỉ. Chẳng bao lâu, mực nước dâng lên đủ cao để nó có thể rướn tới được và thỏa mãn cơn khát của mình.

Kiến và Châu Châu

Xưa kia có một con Châu Châu trẻ tuổi gốc nghéch. Nó không chịu làm gì mà chỉ rong chơi suốt mùa xuân và lười biếng gần như suốt cả những tháng hè ấm áp. Nó không bao giờ nghĩ đến việc phải tiết kiệm thức ăn cho những tháng mùa đông lạnh giá.

Từng ngày nắng đẹp trôi qua, chẳng mấy chốc, mùa đông đã đến trước khi Châu Châu kịp nhận ra. Băng tuyết đã bao phủ cả mặt đất và chẳng những không thấy một bông hoa nào mà cả lá trên cây cũng không còn.

Châu Châu thấy đói bụng. Không thể tìm thấy

— ❶ ❷ ❸ TRUYỆN CỔ TÍCH HAY NHẤT VỀ LOÀI VẬT —

một mẩu vụn thức ăn ở bất kỳ đâu. Ngày ngày trôi qua và nó chẳng có gì để ăn. Sự già yếu của con đoi làm nó trở nên ốm yếu.

Cuối cùng, lấy hết can đảm, nó đi sang nhà hàng xóm, một chú Kiến làm việc chăm chỉ. Nó gõ cửa, hy vọng Kiến sẽ rủ lòng thương hại.

Kiến mở cửa và nhận thấy Châu Châu đang run lấy bầy trong giá lạnh. Khi nghe thấy lời cầu xin của Châu Châu, nó chẳng động lòng thương xót.

- Khi trời nắng ấm, anh chỉ rong chơi, - Kiến nói. - Mặc dù tôi đã nói với anh là hãy tích trữ thức ăn cho những tháng mùa đông giá lạnh, anh vẫn tiếp tục chơi bời. Và như anh biết đấy, loài kiến chúng tôi không vay mượn ai và cũng không cho ai vay mượn. Vì vậy, tôi rất lấy làm tiếc, nhưng tôi không thể giúp anh.

Cánh cửa đóng sầm lại, và Châu Châu bị chết vì đói.

Ông già và con lừa

Một ông già và con trai mang lừa ra chợ bán. Họ đi bộ, để con lừa đi đằng trước.

Nhìn thấy họ, một người qua đường nhận xét:

— ❶ ❷ ❸ TRUYỆN CỔ TÍCH HAY NHẤT VỀ LOÀI VẬT —

- Các người thật là ngốc! Con lừa là loài vật phải chở nặng. Có nghĩa là nó phải chở rất nhiều. Tại sao các người lại đi bộ mà không cưỡi nó?

Nghe vậy, ông già nhắc cậu con trai lên lưng lừa và đi bộ bên cạnh.

Lát sau, một lũ khách khác nói với cậu con trai:

- Cậu thật là bất hiểu! Sao cậu lại có thể cưỡi lừa trong khi người cha già của cậu phải lê bước theo sau?

Xấu hổ, người con trai nhảy xuống còn ông già thì ngồi lên lưng lừa.

Được một đoạn nữa, họ đi ngang qua người thứ ba, ông ta rất kinh ngạc khi thấy người cha thì cưỡi lừa trong khi cậu con trai nhỏ của ông đi bộ.

Thế rồi, ông già chẳng biết làm thế nào, ông liền lấy dây trói chân lừa vào rồi cùng con trai đặt cây đòn gánh lên vai để khiêng con lừa.

Cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người đi đường rất buồn cười. Cuối cùng, để khỏi bị cười bẽ mặt, ông già quăng con lừa xuống sông và đi về nhà. Một người đàn ông trông thấy liền vớt con lừa lên và mang nó về nhà.

Ai sẽ đeo chuông cho Mèo?

Cảnh tượng ở trong cửa hiệu bán tạp phẩm thật kinh khủng. Chuột ở khắp mọi nơi.

Chúng xé rách toang những bao thóc, những túi bột mì và bánh quy, gặm nhấm những miếng pho mát. Mọi người bắt đầu ngại đến cửa hiệu.

- Ta phải làm gì đó với những con Chuột xấu xa này, hoặc là ta sẽ bị tiêu diệt. - Người bán tạp phẩm tự nhủ. Thế rồi, ông ta quyết định nuôi một con Mèo trong cửa hiệu. Chú Mèo săn đuổi lũ Chuột và luôn cố gắng chén thịt được vài con. Thời gian còn lại chú canh gác và vì vậy lũ Chuột chẳng còn cơ hội ăn được thêm bất cứ thứ gì nữa.

- Chúng ta sẽ chết đói mất nếu tình trạng này còn tiếp diễn. - Lũ Chuột nói. - Chúng ta phải tống khứ con Mèo đó đi. Nhưng đó không phải là một việc dễ dàng.

Sau đó một con Chuột nảy ra sáng kiến: Tại sao chúng ta không buộc một chiếc chuông quanh cổ Mèo nhỉ? Nếu chúng ta làm vậy, bất cứ khi nào con Mèo di chuyển, nó sẽ gây ra tiếng động cảnh báo và để chúng ta chạy trốn.

Tất cả lũ Chuột đều rất vui mừng với gợi ý này và thấy rằng vấn đề của chúng ta được giải quyết.

- Hãy đợi một phút. - Một con Chuột già sáng

suốt kêu lên, nó đã kiên nhẫn nghe toàn bộ câu chuyện. - Tất cả các bạn đều vui mừng, nhưng các bạn có nghĩ đến việc ai sẽ là người đeo chuông vào cổ Mèo?

Không con Chuột nào thốt ra lời khi chúng nhận ra được tầm quan trọng của những điều mà con Chuột già đã nói. Rồi chúng buộc con Chuột đưa ra gợi ý đó phải đeo chuông vào cổ Mèo. Chúng đẩy nó về phía kẻ thù, nhưng con Chuột này quá sợ hãi và đứng ì ra.

Thế là kế hoạch của chúng thất bại.

Cáo và Dê

Vào một ngày nóng nực và khô khan. Một con Cáo và một chú Dê đều đang rất khát nước. Tìm quanh xem có chỗ nào để làm dịu cơn khát, chúng đi qua một cái giếng có rất ít nước. Chúng khát tới mức cả hai quyết định cùng xuống giếng để uống. Uống nước xong, cả hai mới hoảng hốt không biết làm thế nào để ra khỏi giếng.

- Đừng lo. - Con Cáo nói. - Bạn hãy để việc đó cho tôi. Tất cả những gì bạn phải làm là bạn đứng

thật vững trong lúc tôi trèo lên nhờ đôi sừng của bạn. Khi tôi ra khỏi giếng, tôi sẽ kéo bạn lên.

Chú Dê đồng ý và giảy lát sau con Cáo đã thoát khỏi giếng. Khi đã thoát ra rồi, nó bỏ đi luôn, bỏ lại chú Dê đáng thương đằng sau.

Sư tử sí tình

Một con Sư Tử đem lòng yêu cô con gái xinh đẹp của người nông dân. Nó yêu cầu ông bố cho phép cưới cô gái. Người nông dân đáng thương rất khiếp hãi nhưng ông không muốn làm vậy một chút nào. Ông nghĩ nát óc làm thế nào để tránh được cuộc hôn nhân này. Cuối cùng ông nảy ra một sáng kiến.

- Con gái của ta. - Ông nói với Sư Tử. - là một cô gái nhút nhát gốc gác. Nếu ngài tháo bỏ răng và gọt vuốt đi, có thể nó sẽ đồng ý cưới ngài đấy.

Sư Tử đồng ý và ngay sau khi thực hiện điều đó xong, nó quay lại đòi cô dâu. Nhưng người nông dân thông minh, cầm một cây gậy, đánh chết nó, vì vậy không phải cử hành cuộc hôn nhân đó nữa.

Chiếc ủng trong rừng

Trong một khu rừng nọ, nơi không có con người đặt chân tới, có rất nhiều loài vật hoang dã ở đó. Một ngày, bọn chúng đi ngang qua một vật kỳ lạ. Đó là chiếc ủng của một người nào đó. Chúng chưa bao giờ nhìn thấy cái gì giống thế trước kia.

- Tôi chắc nó là vỏ của một loại quả nào đấy. Gấu nói.

- Vớ vẩn! - Sói nói. - Có thể anh không nhận ra đó là một tổ chim phải không? Ở đây lõm vào là nơi chim để trứng của chúng.

- Sao các bạn lại ngốc nghếch vậy nhỉ! - Dê nói, chỉ vào cái dây giày dài. - Nhìn đây này, những cái này là rễ đấy. Rõ ràng đó là một loại cây.

Một chú Vịt nghe được toàn bộ cuộc tranh cãi đó. Nó nói:

- Tôi đã ở vùng đất nơi con người sinh sống và cái mà các bạn đang nhìn thấy được gọi là ủng. Con người đi những cái như vậy vào bàn chân của họ.

- Anh đừng có xen vào chuyện này. - Gấu cảm cầu. - Điều anh nói không phải là sự thật. Chúng tôi chưa từng nhìn thấy cái gì như vậy và chúng tôi không thể tin anh.

- Hãy tin những gì anh thích, nhưng nên nhớ rằng anh không thể biết tất cả mọi thứ.

Rất nhiều điều mà bạn không biết vẫn tồn tại trên thế gian.

Nho vẫn còn xanh

Xưa kia, có một con Cáo rất khác biệt với đồng loại của nó. Trong khi tất cả các con Cáo khác đang ao ước một chiếc đuôi Cừu, con Cáo này lại thêm một cái gì chua chua. Lúc đang đi lang thang, nó đi ngang qua một chùm nho ngon lành chín mọng lủng lẳng trên cây. Nhưng nho lại bám ở trên tường, chỉ cách tầm với của nó một chút. Cáo ta đứng đó liếm môi và nhìn chằm chằm khát thèm những quả nho, băn khoăn làm thế nào để lấy được chúng. Sau đó, Cáo bắt đầu nhảy về phía những quả nho. Nó càng lúc càng thèm khát. Cao nhảy lên, nhảy mãi, mỗi lúc một cao hơn. Một chú Thỏ đi ngang qua cổ vũ nó cố lên. Nhưng tất cả sự khích lệ đó vẫn không thể giúp nó với tới những quả nho.

- Thôi, quên chúng đi. - Nó nói, - Chắc rằng nho ấy còn xanh lắm!

Và nuốt nước bọt thất vọng, nó bỏ đi.

Hai chú Mèo và miếng pho mát

Hai chú Mèo tìm thấy một miếng pho mát. Chúng cắt nó ra làm đôi. Mặc dù hai phần gần như bằng nhau, nhưng con Mèo nào cũng đều muốn phần của mình to hơn một chút. Khi không thể tự quyết định ai được phần to hơn, chúng liền nhờ một con Khỉ phân xử hộ.

- Đừng lo. - Con Khỉ nói với những chú Mèo. - Tôi sẽ làm cho hai phần bằng nhau ngay thôi.

Nói rồi, nó cắn một miếng từ phần to hơn một chút. Nhưng như vậy một phần lại vẫn to hơn phần kia. Nên Khỉ lại cắn một miếng nữa từ phần to hơn. Khi nó nhìn lại hai phần, chúng vẫn chưa bằng nhau.

Khỉ tiếp tục cắn miếng pho mát, cho đến khi chúng chỉ còn rất nhỏ. Hai chú Mèo nhận thấy cuối cùng chúng có lẽ chẳng còn tí pho mát nào nữa, nài nỉ:

- Thôi, xin anh, chúng tôi vừa lòng rồi. Bây giờ, hãy đưa trả chúng tôi những miếng pho mát.

Con Khỉ ranh ma đáp:

- Nhưng phần còn lại quá nhỏ. Nó ít ra cũng là thù lao của tôi đã phân xử cho các bạn.

Nói vậy rồi, nó chén nốt hai miếng pho mát còn lại.

Con Chó và khúc xương

Một con chó đang ngồi gặm một khúc xương ngon lành mà nó tìm thấy gần sông. Nó gặm cục xương rất lâu và điều này làm nó khá khát nước. Chó ta quyết định đi ra dòng sông để làm vơi cơn khát. Nó gặm miếng xương theo vì lo sợ có con chó nào khác có thể tha đi mất.

Chó đứng bên dòng sông, nhìn quanh xem liệu có an toàn để đặt cục xương xuống trong khi uống nước không. Nó trông thấy hình ảnh phản chiếu của nó trong nước. Đường như nó lại trông thấy một con Chó khác đang ngậm một khúc xương trong miệng.

Với bản tính tham ăn, nó cũng muốn có cả khúc xương đó. Vì vậy nó sủa quát con Chó kia, hi vọng sẽ làm con kia kinh hãi mà đưa miếng xương cho nó. Nhưng, than ôi! Khúc xương rời khỏi mồm nó và rơi thẳng xuống sông.

Thật là một con Chó ngu ngốc! Nó nhanh chóng nhận thấy con Chó mà nó trông thấy chính là hình ảnh phản chiếu của nó trong nước.

Chó già giữ xương

Một con Chó tình cờ đi lạc vào một chuồng Bò trong lúc tìm kiếm thức ăn. Nó trèo lên đồng cỏ khô trong máng ăn của Bò và ngửi ngửi, hy vọng sẽ tìm thấy cái gì đó để ăn. Nó không tìm thấy bất cứ thứ gì và đang đói, nó ngồi xuống ăn cỏ khô. Nhưng nó ghét mùi của cỏ và không thể cố ăn được.

Những con Bò quay trở lại chuồng. Chúng đã làm việc cả ngày và chúng đang đói. Khi tới máng cỏ, chúng nhìn thấy con Chó đang nằm trên đồng cỏ khô.

- Xin hãy rời khỏi máng ăn. Chúng tôi muốn ăn cỏ. - Một con Bò nói.

Con Chó gầm gừ và không chịu đi.

Mặc dù nó không thể ăn cỏ khô, nó vẫn không chịu đứng dậy và trả bữa ăn cho những con Bò.

Chú chó tham lam

Một con Chó vừa kết thúc bữa trưa và đang nằm lười nhác trong vườn, chợt nó nhìn thấy một con Mèo đang ở trên bức tường cao.

"Chắc là sẽ rất thích thú khi ở trên cao. Giá mà ta có thể trèo được nhỉ!". Nó nghĩ. Cảm giác ghen tị làm cho nó rất khó chịu, đến mức nó chẳng buồn vẫy đuôi khi chủ đến cho ăn sữa.

Sau đó, nó nhìn thấy vài chú Cá vàng bơi trong bể và nó lại ước rằng có thể sống được trong nước. "Nước sẽ làm cho ta mát mẻ", nó nghĩ. Sự ghen tị lại làm cho nó trở nên tức tối.

Vừa lúc đó, nó nghe thấy một con cá nói:

- Trên bãi cỏ đẹp và ấm áp làm sao. Mình ước gì mình có thể nằm dài trên đó nhỉ.

Giây lát sau, một chú Chim Sẻ bay qua. Nhìn thấy con Chó lười nhác đang luẩn quẩn, nó nói lớn:

- Mình ước sao có thể chơi dài cả ngày như con Chó kia nhỉ. Ước sao mình không phải xây nhà, tìm kiếm thức ăn và đôi cánh thì mệt bã.

Nghe được tất cả những lời nói của các loài vật khác, Chó ta nhận ra rằng thật là ngốc khi không hiểu rõ giá trị những gì mình đang có.

Hươu và Ngựa

Một con Ngựa hoang thỏa mãn với thức ăn và sự tự do, đang gặm cỏ trên cánh đồng chỉ có mình nó. Một lúc sau, Ngựa ta nhìn thấy một chú Hươu

đi đến và cũng gặm cỏ trên cánh đồng. Có đủ cỏ cho cả hai, vì đồng cỏ trải dài và rất rộng lớn. Thực tế, Ngựa ta thậm chí còn có thể tìm thấy thức ăn ở ngay những bụi cây nhỏ gần đó. Nó biết rằng Hươu sẽ không đến ăn những bụi cây đó, vì Hươu không thể để sừng mắc vào những cành cây. Nhưng Ngựa ta không muốn chia sẻ cỏ, nên nó muốn tống khứ chú Hươu đi.

Khi nó đứng đó phân vân không biết làm thế nào, nó trông thấy một người đàn ông đi qua. Ngựa nói với ông ta về ý muốn của nó và nhờ ông ta liệu là ông ta có thể giúp nó giết chết chú Hươu kia không. Người đàn ông đồng ý, nhưng nói rằng để thực hiện được điều đó, ông sẽ phải thắng cương và cưỡi lên nó để săn đuổi chú Hươu. Ngựa chấp nhận làm như vậy và ngay lập tức người đàn ông giết chết chú Hươu.

Bấy giờ, Ngựa muốn người đàn ông xuống. Nhưng ông ta không chịu bước xuống khỏi lưng nó. Ngựa nổi cơn thịnh nộ, bắt đầu đá hậu và cố hất ngã người đàn ông, nhưng tất cả những hành động đó làm cho nó phải nhận lấy những trận đòn tơi tả. Cuối cùng, nó phải phục tùng ông ta và làm việc trong trang trại.

Nhện nước con

Nhện con sinh vào mùa hè, lớn lên trong mùa thu. Ngày tháng trôi qua Nhện con cũng dần dần lớn khôn, khi mọi cư dân trong hồ nước đang bàn tính cách xây nhà trú đông thì Nhện con cũng đã biết trầm ngâm suy nghĩ việc này như bao con Nhện Nước khác. Nó đang suy nghĩ, nên tìm chỗ nào để trú ngụ cho qua mùa đông.

Leo lên bờ để qua mùa đông vậy? Vì Nhện Nước tuy sinh sống dưới nước nhưng vẫn là Nhện. Thân hình của nó cũng giống như bao loài Nhện khác. Eo lưng thật nhỏ chia Nhện thành hai phần. Phần trước là chiếc đầu có tám con mắt và ngực có tám chân. Phần sau là bụng, chân của Nhện vừa dài, vừa nhỏ và rất linh hoạt. Vì thế mà Nhện có thể chạy như bay trên mặt đất.

Nhưng mà, leo lên bờ thật là nguy hiểm. Trên đó là một thế giới khác đối với Nhện Nước, không chừng bị kẻ khác nuốt chửng mà không hề hay biết.

Hay là chui xuống dưới bùn vậy? Thế nhưng ở dưới đáy không có không khí, mà Nhện lại cần hô hấp. Chính vì cần hít thở nên trên lưng của nó mang theo một túi khí giống như mặc quần áo. Khi nào cần thở, Nhện bèn nổi lên mặt nước lấy

đầy không khí trong lành vào túi khí rồi tha hồ hụp lặn.

Bên cạnh đó, Nhện Nước còn có một kho không khí, kho có hình bầu dục, trong suốt. Không khí này rất nhẹ nếu không dùng tơ buộc vào "cây Tùng" ở dưới đáy nước thì sẽ bị bay đi mất. Kho khí này được Nhện Nước dùng tơ đan thành. Không khí trong đó ở phía dưới đáy. Nhện Nước mai phục trong kho không khí của mình rình mồi, ăn và ngủ đều ở đấy cả. Nhưng khi mùa đông tới ở trong kho không khí này quả là đáng sợ. Một khi đang ngủ ngon giấc, kẻ thù xuất hiện thì không kịp trở tay.

Thế thì phải thu xếp qua đông ở đâu đây? Nhện con quyết định đi hỏi ý kiến của Nhện mẹ, liền bơi đi tìm Nhện mẹ. Thật khó khăn lắm mới tìm thấy Nhện mẹ. Nhện mẹ đang treo mình lơ lửng trong một túi màu sẫm dưới tán lá môn nước.

- Này con, con đến thật đúng lúc - Nhện mẹ nói - Con xem đây, mẹ vừa xây xong căn phòng để qua đông đây, mẹ sắp chuyển vào đấy ở rồi. Bây giờ chỉ còn dùng tơ bện một cánh cửa, đóng chặt lại là yên tâm.

Lúc này Nhện con mới nhìn thấy rõ. Thì ra căn phòng đấy chính là kho không khí, chỉ có điều khác là vách tường rất dày, không trong suốt mà thôi.

- Con lo rằng không thể làm nổi căn phòng

như mẹ được - Nhện con nói - Mẹ ơi, có thể xây một căn phòng đơn giản hơn không?

- Con đi hỏi bố ấy! - Nhện mẹ trả lời. Nhện con muốn qua đông bằng phương pháp khác.

Nhện bố đang nằm trong một hốc cây trên cao, khó khăn lắm Nhện con mới gặp được Nhện bố. Nhện bố nói:

- Bố không có chuẩn bị dự phòng gì cả. Chỉ nạp không khí đầy túi thể là đủ cho mùa đông thôi!

- Nhưng con sợ rằng không thể nạp được nhiều không khí như bố - Nhện con nói - Bố ơi, bố có phương pháp nào đơn giản hơn để qua đông không ạ?

- Hãy tìm một vỏ ốc con ạ! - Nhện bố gợi ý, rồi vận chuyển không khí vào đấy, con có thể ngủ ở đấy đến mùa xuân sang năm.

- Con thật thích cách qua đông này - Nhện con reo lên. Nó tạm biệt bố bắt đầu đi tìm vỏ ốc.

Nó may mắn tìm được ngay hai vỏ ốc. Sau đó vận chuyển không khí đến, dường như mọi việc đều rất thuận lợi. Nhưng không ngờ vỏ ốc chứa đầy không khí thì trở nên nhẹ tênh, nổi trôi trên mặt nước, trôi dạt đến chỗ cây Lục Bình.

Nhện con chán nản, qua đông trên mặt nước thật không thoải mái bằng dưới đáy nước. Nhện hỏi Lục Bình:

- Cậu qua đông ở đây không sợ sao?

Lục Bình trả lời:

- Tôi cũng sẽ rời khỏi đây.

- Thế cậu đi đâu? - Nhện con hỏi tiếp.

Lục Bình lắc lư không trả lời nữa. Thế nhưng Nhện con cũng không hề lo lắng. Nó bèn nhả tơ ra, buộc vỏ ốc vào thân cây Lục Bình. Sau đó dùng lá Lục Bình và tơ của chính mình lấp kín cổng ra vào lại.

Trời trở lạnh nước bắt đầu kết băng. Lục Bình chìm xuống đáy nước, kéo theo cả Nhện nước và vỏ ốc. Mãi đến bây giờ, Nhện vẫn còn ngủ yên ấm dưới đáy nước.

Nhím

Ánh trăng bàng bạc đang soi sáng vườn rau. Các cây cỏ ban ngày nở hoa giờ này đều đã ngủ say, cả động vật ban ngày ca hát nhảy múa giờ đây cũng say giấc. Về đêm bầu trời và mặt đất trở thành thế giới của côn trùng, động vật nhỏ và trăng sao.

Năm chú Nhím con lắc lư đi theo mẹ. Trên mình chúng mọc đầy những gai nhọn sáng quắc,

chiếc miệng xinh xắn vầu lên và đôi mắt thao láo trông rất tinh nghịch. Mỗi buổi tối chúng đều có mặt trong vườn rau để vui đùa tìm kiếm thức ăn. Nhìn kìa, hai chú Nhím đang tranh nhau một con Sâu vàng vàng, đen đen, một chú đang đuổi theo Châu Châu, chú khác đang vờn con Sên và một chú đang mãi đuổi theo con Dế. Cả vườn rau trở thành nơi tụ tập của Nhím. Chúng tìm bắt Sâu trên lá Bắp cải, Xà lách, Củ cải, Rau cần...

Sau khi no nê, chúng lại nô đùa, đùa một chúng kéo nhau về tổ trong lùm cây đánh một giấc.

Và lúc đó cũng là lúc Mặt Trời chiếu sáng khắp vườn rau. Hoa bắt đầu hé nở, Bướm bay lượn trong không trung, Chim cũng ca hót líu lo trên cành. Người làm vườn cũng đẩy chiếc xe nhỏ đem theo cuốc xẻng bắt đầu một ngày làm việc. Nếu như nơi đây không có các loài động vật nhỏ trợ giúp thì bao nhiêu công sức chăm bón, vun trồng, cắt tỉa của con người cũng trở nên vô ích. Vì nếu vắng bóng các trợ thủ này thì cây cối, hoa quả, rau và nằm non đều bị lũ Sâu xanh, Sâu róm, Ấu trùng và Bọ biết bay tham ăn tàn phá. Rất may là có nhóm động vật hữu ích như chim Yến, chim Sẻ, chim Sâu... Ngày đêm canh gác bảo vệ khu vườn. Mỗi buổi tối còn có Cóc ngồi trên thành giếng thổi còi cảnh báo. Nhím là nhân vật đặc lực trong nhóm động vật có ích. Chúng đều có một công việc chung là bảo vệ vườn rau.

Buổi tối hôm họ, một chú Nhím con chột tỉnh giấc. Chú rùng mình làm dựng đứng bộ lông, đảo mắt quan sát xung quanh rồi bước đi. Chú thích tự mình đi thám hiểm. Chú leo qua một vài bụi cây, bỗng nhiên giật mình dừng lại: "Ồ, đây là gì nhỉ, tại sao dưới chân tường lại có một cái hang?" Chú do dự một chút rồi bước đến gần hang, đi xuyên qua hang thông ra một cánh đồng. Trong đầu chú luôn nghĩ đến việc thám hiểm, đi mãi một lúc đã đến bên bìa rừng. Bỗng chú nhìn thấy một con Rắn Ráo đang cuộn mình nằm đấy. Rắn ngẩng cao chiếc đầu rết, thè lưỡi đỏ chót ra ngoài, phì phì thổi.

Đây là lần đầu tiên Nhím gặp Rắn. Ý chí chiến đấu của chú sôi lên sùng sục. Chú dựng đứng cả lông lên như một bàn chông nhọn, cúi đầu lao thẳng vào kẻ địch.

"Phì phì... phì phì..." Rắn lao đến cắn vào miệng Nhím một phát. Nhím thè lưỡi liền vết thương kêu lên rồi lại tiếp tục lao vào chiến đấu. Rắn nói:

- Nọc độc của ta có thể làm chết người, ta sẽ lấy mạng mày - Dứt lời, Rắn lại lao vào cắn miệng Nhím.

Nhưng Nhím không sợ vì Nhím biết rất rõ bản năng trời cho của mình liền nói:

- Sợ gì chứ! Nọc độc của loài Rắn các người không hề có tác dụng đối với loài Nhím chúng ta.

Rắn vẫn cứ lao vào.

"Sắt... sắt..." Đầu Rắn đã lìa khỏi cổ, hàm răng sắc nhọn của Nhím đã bập xuống đúng lúc. Chiêu này của Nhím thật tuyệt, khiến chú vô cùng hả dạ. Sau trận chiến đấu, Nhím lấy lại bình tĩnh, chiếc mũi lại thò ra, bộ lông cũng xẹp xuống, trở lại trạng thái hiền lành tự tin ban đầu.

Bỗng nhiên Nhím con nghĩ đến mẹ mình. Mẹ Nhím có thói quen trước khi đàn con đi ngủ bao giờ cũng ôm ấp chúng vào lòng. Nghĩ đến đây, Nhím vội vã chạy về nhà. Trên đường về, Nhím nhìn thấy bên đường đang đỗ một chiếc xe màu xanh, có mấy người đang đứng. Một cậu bé đi về phía Nhím, thì ra là họ đi nhật củi. Nhím nhìn thấy vô cùng sợ hãi không biết xử trí ra sao, tiếp tục đi hay là nấp vào bụi cây. Nhưng Nhím chưa kịp quyết định, cậu bé đã lao tới hét to: "Một con Nhím, một con Nhím, mau đến xem này! Thật tuyệt". Những người kia nghe tiếng kêu liền chạy đến. Trong đó có bà lão và một bé gái. Bà lão nói: "Mau đi lấy đất sét đến đây, bọc nó lại nướng ăn rất ngon". Nhím không hiểu tiếng người nói, nhưng nó linh tính thấy sắp gặp chuyện nguy hiểm. Nó tự dặn dò mình: "Mình cứ cuộn tròn thật chặt thành quả bóng thì sẽ an toàn".

Thế nhưng bà lão lấy bình nước tưới lên mình Nhím. Không hiểu sao Nhím bỗng thả lỏng người mềm nhão cả ra. Bà lão bắt Nhím ném lên xe và đi đốt lửa.

Chú Nhím tội nghiệp phát hiện trên khoang xe chỉ có một mình mình. Chú nhìn ra cánh đồng cỏ xanh mướt: "Nếu mình được thả ra đồng cỏ thì tốt biết bao!" Chú lăn đến bên cửa xe, cửa xe rất cao. Nhím cuộn mình thành một khối rồi lăn xuống. Chú lăn thật nhanh về phía đồng cỏ và ẩn mình vào đó. Khi cô bé mang đất sét đến thì chẳng nhìn thấy Nhím đâu nữa, bọn họ trách móc nhau một hồi, tỏ vẻ tiếc nuối.

Khi màn đêm xuống, Nhím mới về nhà, nó thở phào nhẹ nhõm, liền đi tìm mẹ và anh em. Chú nơm nớp lo sợ bị mắng, nhưng mẹ Nhím không hề mắng chú. Mẹ vừa bắt được một con Chuột nēm rất vui mừng phấn khởi! Còn các anh em thì đang nhặt quả Táo, quả Lê rơi dưới gốc cây.

Sang thu, những chùm Nho trên giàn đã chín mọng. Bọn Sâu Xanh không dám bén mảng đến vì cả nhà Nhím vẫn luôn canh giữ cẩn thận cho khu vườn.

Con Quạ trong bộ lông Công

Ngày xưa có một con Quạ, một con Quạ bình thường nhất. Nó không có tí gì đặc biệt, so với những người bạn của nó cả. Nhưng nó lại rất

muốn khác người. Nhưng làm thế nào để đạt được điều đó thì nó không biết.

Một sự tình cờ đã giúp nó. Một lần, Quạ ta bay đến một lâu đài lớn. Nó không tin vào mắt mình, khi nhìn qua bức tường lâu đài, nó trông thấy những con chim có lông đuôi thật dài. Những con chim đẹp như vậy, đến chuyện cổ tích cũng chưa từng viết đến.

Đuôi của những con chim này xòe ra thành một chiếc quạt đầy lông lẩy. Những chiếc lông màu xanh, lấp lánh như ánh nắng Mặt Trời, lúc lại giống như đôi mắt vàng vậy. Cả cuộc đời Quạ nó chưa từng nhìn thấy con chim nào tuyệt diệu như thế. Quạ ta ngấm nhìn những con chim có bộ lông đuôi dài rất lâu, sau đó nó hỏi:

- Các bạn có thể nói cho tôi biết, các bạn là ai được không, những bạn chim tuyệt đẹp khiến tôi ngưỡng mộ.

- Chúng tôi là chim Công - Một chú chim đứng ngay trước mặt Quạ vẫn đang xòe lông đuôi rực rỡ trả lời.

- Rất hân hạnh làm quen với các bạn! - Quạ ta nói, rồi chào chim Công ra về.

Từ đó, Quạ ta mất ăn mất ngủ. Nhìn bộ lông đen và xám của mình, Quạ buồn rầu than vãn "giá như mình có được bộ lông đuôi của Công mình sẽ là con Quạ xinh đẹp nhất trần đời".

Nhưng làm thế nào có được những chiếc lông đuôi dài đó? Thế là ngày nào Quạ ta cũng bay đến tòa lâu đài và chăm chú nhìn xem có ai đánh rơi chiếc lông đuôi dài nào không? Và điều kỳ diệu đã xảy ra. Chiếc lông đuôi dài đang nằm giữa sân.

Quạ ta chờ cho đến lúc những con Công đã nghỉ, liền sà xuống cắp chiếc lông đem về. Một thời gian trôi qua, Quạ ta đã nhặt được bốn chiếc lông đuôi công. Quạ cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Giờ chỉ cần ít hồ để dính những chiếc lông đó vào đuôi của mình. Đó là những điều hoàn toàn không quan trọng.

Quạ không thể chịu đựng được cho đến sáng để khoe với các bạn mình bộ lông đuôi đẹp đẽ.

- Hãy nhìn bộ lông đuôi tuyệt vời của tớ này - Quạ ta kiêu hãnh đến trước mặt các bạn mình. Bây giờ thì các bạn phải hiểu là tớ không còn là một con Quạ đen nữa.

Những con Quạ lúc đầu còn tiến lại xem, sau đó chúng phá lên cười: thật nực cười khi một con Quạ lại có đuôi Công. Và một trong số chúng nói:

- Bạn có bốn chiếc lông đuôi Công, nhưng trước hết bạn vẫn chỉ là một con Quạ, như tất cả chúng ta, nhưng trông rất buồn cười.

- Tớ không thích tranh cãi với các cậu nữa đâu - Quạ ta bực bội nói - Các cậu không chỉ xấu, mà còn ngu dốt nữa. Tớ sẽ đi khỏi chỗ các cậu và tới sống với những con chim Công đây.

Nói xong, Quạ bay tới lâu đài. Những con Công nhận Quạ vì có lông đuôi. Chúng cho rằng đã có chuyện không hay xảy ra với nó, nên những chiếc lông không còn đủ. Chúng cố gắng động viên quạ. Thế là Quạ ta chẳng mấy chốc đã gắn đủ những chiếc đuôi cho mình. Giờ thì nó đã có đuôi to đẹp như một con Công thực sự. Vui quá, Quạ ta kêu lên: "Quạ! Quạ!" Vì những lời đó, Quạ ta đã để lộ ra thân phận của mình. Những con Công nhận ra đã bị lừa thì vô cùng tức giận, chúng nhảy vào rĩa hết chỗ lông đuôi của Quạ và đuổi nó ra khỏi tòa lâu đài. Quạ ta tiếc rẻ và đau khổ, trở về với đàn quạ, nhưng ở đó, mọi người cũng chẳng ai chào đón nó cả. Không có con Quạ nào lại thích mình có đuôi Công.

Sư Tử đã bố trí lực lượng chiến đấu như thế nào

Ngày xưa có một con Sư Tử. Mơ ước lớn nhất của nó là chiến tranh.

Một lần, nó cho họp tất cả các cố vấn và quan chức của mình và ra lệnh chuẩn bị quân đội với lời thông báo như sau: "Sư Tử ra lệnh cho tất cả

muông thú trong rừng phải đến gặp ngài ngay để nhận lệnh chuẩn bị chiến tranh".

Tất cả tập hợp theo thời gian quy định. Sư Tử trong tư thế nhà binh đã ra lệnh:

- Anh Voi, anh to lớn nhất, vì vậy anh hãy mang pháo và lương thực cho quân đội.

- Anh Cáo, anh khôn ngoan nhất, anh sẽ cùng ta để bàn kế hoạch tấn công kẻ địch.

- Anh Khi, anh có thể trèo lên cao, hãy nhận lấy nhiệm vụ tuần tra canh phòng. Anh có nhiệm vụ thông báo cho chúng ta biết khi có kẻ thù xuất hiện.

- Anh Gấu, anh khỏe và có sức chịu đựng tốt. Anh sẽ trèo lên thành lũy của kẻ địch và gieo rắc nỗi kinh hoàng cho chúng.

Trong số những người đến nhận nhiệm vụ còn có cả một chú Lừa và một con Thỏ Nhà. Vừa nhìn thấy chúng, những vị sĩ quan cho thấy buồn cười và một trong số họ nói:

- Thưa các vị sĩ quan, tôi cho rằng con Lừa đối với chiến tranh là hoàn toàn vô dụng, anh ta quá ư là hèn nhất.

Sư Tử nhìn Lừa, sau đó quay lại các cố vấn quân sự nói:

- Giọng của Lừa còn to hơn cả giọng ta. Theo ta Lừa có thể hô hiệu lệnh cho quân đội được.

Khi đó, những cố vấn quân sự lại chỉ cho Sư Tử nhìn chú Thỏ Nhà:

- Chẳng nhẽ chúng ta cũng mang con Thỏ này ra trận ư? Mọi người đều biết rất rõ là con Thỏ rất hèn nhát. Tốt nhất là hãy để nó ở nhà.

Con Sư Tử, vị chỉ huy quân đội suy nghĩ chốc lát, sau đó đến bên chú Thỏ và nói:

- Cậu Thỏ, cậu sẽ là liên lạc viên của ta. Tất cả các binh lính đều phải nhận lệnh đúng thời gian. Cậu nhỏ nhất, nhưng lại chạy nhanh nhất.

Sau đó, quay về tất cả muông thú, Sư Tử thông báo:

- Hãy nhớ rằng, trong bất cứ công việc quan trọng nào, không thể có sự phân biệt lớn hay bé. Mọi người đều quan trọng cả.

Con Chó săn tham lam

Ngày xưa có một con Chó Săn. Một lần nó may mắn lấy được một miếng thịt to. Nó chạy vào trong rừng để tìm một chỗ yên lặng ăn miếng thịt. Con Chó đến bên bờ sông và nhìn xuống nước, nó bỗng thấy bóng mình dưới đó. Nó không biết rằng hình dưới nước chính là của mình, mà là nghĩ đó là một con Chó khác, cũng đang ngoạm một miếng thịt như vậy.

"Sẽ không tồi, nếu ta kiếm được một miếng thịt nữa như thế". Con Chó tham lam nghĩ vậy và nhảy xuống nước. Đương nhiên là cái bóng bị biến mất. Thế là con Chó tham lam và ngu ngốc càng tìm kiếm bao nhiêu thì miếng thịt càng biến tằm mất hút.

Lúc này con Chó tham ăn mới hiểu là mình nhảy xuống nước và mang theo cả miếng thịt của mình, lúc đó đang ngậm giữa hai hàm răng, và khi cố lấy miếng thịt thứ hai, thì ngay miếng đầu tiên cũng đã bị rơi mất. Nó không những không lấy được thêm miếng thịt kia mà còn để mất luôn cả miếng thịt trước của mình.

Muốn lấy thêm có khi lại mất cả những gì mình đang có.

Vua Khi

Lại có chuyện kể rằng, ngày xưa ngày xưa, tất cả những muông thú trong rừng già sống với nhau rất hòa thuận và hạnh phúc. Chúng có một vị vua già Sư Tử thông minh và dũng mãnh. Nhưng khi vị vua Sư Tử chết đi, muông thú bắt đầu phải suy tính xem ai có thể thay thế vị vua cũ. Chúng nghĩ

mãi, nghĩ mãi và cuối cùng cũng nghĩ ra. Tất cả mọi muông thú trong rừng già đều đội thừ vương miện của nhà vua. Ai đội vừa, người đó sẽ được chọn làm vua rừng già.

Rất nhiều con thú đã thử, nhưng than ôi, chẳng có ai vừa cả. Con thì đầu lại quá bé, con khác thì đầu lại quá to, con thì vương cặp sừng, con thì lại vương đôi tai... Thực tế là chiếc vương miện của vị vua cũ chẳng thích hợp với ai cả.

Và rồi xuất hiện một con Khi. Nó chộp lấy chiếc vương miện rồi tụt chiếc vương miện xuống tận eo và bắt đầu quay tròn. Sau đó, nó lại để chiếc vương miện vào chân để quay, miệng nhăn nhó cười. Nói tóm lại là nó đã làm trò với chiếc vương miện khiến cho muông thú phải bật cười. Thế là tất cả quyết định rằng Khi sẽ trở thành vua của rừng xanh. Muông thú con nào cũng hài lòng, chỉ trừ có Cáo. Nó không thể chấp nhận quyết định của muông thú: "Một con vật ngu ngốc như thế, không thể trở thành vua của chúng ta được! Cần phải làm một việc gì đó để muông thú loại trừ con Khi đó khỏi chiếc vương miện".

Ngẫu nhiên, con Cáo đi đường bắt gặp cái bẫy của con người. Không cần nghĩ ngợi lâu, nó lấy chiếc bẫy, đem về đặt ở cái cây nơi Khi sống và phủ mấy chiếc lá khô lên trên. Sau đó nó nổi

chiếc bẫy với mấy quả chuối và với giòng ngọt ngào giả dối, nó nói với vị mới:

- Muôn tâu bệ hạ, hạ thần xin dâng lên bệ hạ những quả chuối ngon nhất. Nhưng hạ thần lại không biết leo cây. Kính mong bệ hạ xuống dưới này nhận chúng.

Không nghi ngờ gì cả, Khi ta tụt xuống phía dưới và rơi luôn vào cái bẫy.

- Hãy xem này, hãy xem này! - Con Cáo gọi to cho muông thú nghe thấy - Nhà vua của chúng ta đã bị rơi vào bẫy rồi. Mắc bẫy chỉ vì mấy quả chuối thôi. Liệu nó có thể lãnh đạo được chúng ta hay không, khi chính bản thân mình còn chẳng lo cho mình được?

"Có lẽ Cáo đã nói đúng" - Muông thú nghĩ và đòi lại Khi chiếc vương miện.

Kể từ đó, muông thú trong rừng già sống không còn có vị vua đứng đầu nữa.

Chuyện Cáo và Quạ

Có chuyện kể lại rằng, quạ làm tổ trên một cây đa cổ thụ. Dưới gốc đa có một cái hang. Đó là hang Cáo. Một hôm Quạ bay đi kiếm thức ăn cho đàn Quạ con. Nó tìm được một miếng thịt khá to

và ngon lành. Khi tha miếng thịt về, nó dừng chân ở một cành nhỏ cạnh tổ và vờ về đắc ý lắm.

Cũng lúc đó, Cáo chạy đi kiếm ăn. Nó ngẩng đầu nhìn lên thấy Quạ đang ngậm miếng thịt to và ngon lành, trông đến là thèm. Cáo há hốc mồm nhìn lên, chảy cả nước rãi ra. Nó nghĩ kế, liền đi tới chỗ Quạ và nói với giọng thân thiện:

- Chào bác Quạ! Bác có khỏe không?

Quạ không đáp.

Cáo lại nói:

- Bác Quạ thân mến ơi, các cháu khỏe cả chứ?

Quạ nhìn Cáo vẫn không nói một lời.

Cáo lại nói:

- Bác Quạ thân mến, bộ áo của bác mới đẹp làm sao! Bác trông khỏe hơn xưa nhiều! Giọng hót của bác thật tuyệt tôi cũng muốn nghe. Bác ca thử một câu xem nào!...

Quạ nghe những lời phỉnh nịnh, thích quá liền cất tiếng.

- Quạ!... Quạ!...

Quạ vừa mở miệng, miếng thịt liền rơi xuống đất. Chỉ chờ có thế, Cáo vội chạy tới ngoạm lấy miếng thịt rồi chạy vào hang.

Gà Trống kiêu ngạo

Vừa ra khỏi chuồng, Gà Trống đầu đàn có bộ lông màu đỏ tía đã nhảy phốc lên bờ rào, vỗ cánh dong dạc cất tiếng gáy:

- Ò ó o... không ai khỏe bằng ta!...

Ra oai xong, Gà Trống nhảy xuống vườn rượt đuổi, mổ đá lung tung các con Gà nhỏ yếu hơn nó. Nó đuổi theo đánh cả chú Cún Khoang chưa tròn một tuổi.

Từ hôm ấy, Gà Trống đầu đàn tự cho mình có đầy đủ sức mạnh, muốn làm gì thì làm. Đêm đêm, nó nhảy lên bờ đậu ngủ một mình cho thoải mái.

Một đêm nọ, có con Cáo đến chuồng gà. Thấy chuồng Gà chắc quá, Cáo thất vọng, định ôm bụng đói ra về.

Đúng lúc ấy, Cáo nhìn thấy trên bờ rào, chú Gà Trống đầu đàn đang nằm... Cáo chồm lên, vỗ thẳng vào đầu Gà Trống.

Vừa may Cún Khoang trông thấy, xông ra sủa ầm ĩ.

Cáo sợ hết vía, nên vồ trượt mất, chỉ ngoạm được ít mào của Gà Trống mà thôi.

Từ đó, Gà Trống không dám kiêu ngạo nữa.

Và nó phải chịu suốt đời mang cái mào hình răng cửa ở trên đầu, dấu tích những vết răng Cáo để lại.

Ba chú Lợn nhỏ

Có chú con Lợn nhỏ muốn xây nhà. Chú Lợn thứ nhất xây nhà bằng rơm. Chú Lợn thứ hai xây nhà gỗ. Chú Lợn thứ ba xây nhà gạch bởi vì nó muốn có một ngôi nhà vững chắc.

Chú Lợn thứ nhất và chú Lợn thứ hai hoàn thành nhà trước nên chúng cười nhạo chú Lợn thứ ba vẫn phải khó nhọc xây nhà chưa xong.

Một hôm, có con Hổ đói đi kiếm mồi. Nó đi đến nhà làm bằng rơm và gõ cửa. Chú Lợn nhỏ thứ nhất nhìn thấy Hổ, nó không mở cửa. Con Hổ nói:

- Nếu mày không mở cửa, tao sẽ thổi nhà đổ.

Chú Lợn nhỏ không mở cửa và con Hổ đã thổi đổ nhà.

Chú Lợn nhỏ thứ nhất vội chạy ba chân bốn cẳng đến nhà của chú Lợn nhỏ thứ hai và nói: "Hãy khóa cửa mau, Hổ sắp đến". Con Hổ đến gõ cửa. Nhưng hai chú Lợn nhỏ không mở cửa. Con Hổ nói: "Nếu chúng mày không mở cửa, tao sẽ

thổi cho nhà đổ". Nhưng hai chú Lợn không mở cửa. Con Hổ đã thổi cho nhà đổ.

Chú Lợn nhỏ lại vội chạy đến nhà của chú Lợn nhỏ thứ ba và nói với nó khóa cửa lại vì có con Hổ sắp đến. Con Hổ gõ cửa nhà chú Lợn thứ ba nhưng cả ba chú Lợn nhỏ đều không mở cửa. Con Hổ nói: "Nếu chúng mày không mở cửa, tao sẽ thổi nhà đổ". Nhưng ba chú Lợn nhỏ vẫn không mở cửa. Con Hổ đã thổi... và nó thổi... nhưng nó không thể thổi cho ngôi nhà đổ được.

Khi con Hổ thổi, chú Lợn nhỏ thứ ba nhóm lửa trong bếp và đun một nồi nước thật to - Lúc này con Hổ rất đói và cũng rất giận dữ. Nó trèo lên mái nhà và lặn xuống theo đường ống khói... nó đã rơi bồm vào nồi nước sôi.

Và thế là con Hổ hết đời!

Chó, Mèo và Gà trống

Trong ngôi nhà nhỏ xinh xinh nằm giữa một khu rừng già, ba bạn: Chó, Mèo và Gà Trống sống vui vẻ, hòa thuận với nhau. Ngày ngày Chó, Mèo vào rừng kiếm thức ăn, còn Gà Trống ở nhà coi nhà và nấu ăn. Sáng nào cũng vậy. Trước

khi ra đi Chó, Mèo đều dặn Gà Trống: "Bạn Gà ở nhà coi nhà cẩn thận, nhớ cài cửa kéo Cáo rình bắt Gà đấy".

Chó, Mèo đi rồi Gà bắt tay vào làm việc, dọn dẹp, quét nhà thật sạch sẽ, gọn gàng và chuẩn bị bữa ăn để hai bạn Chó, Mèo về là có cơm dẻo, canh ngọt ăn ngay. Một con Cáo gian ngoan và rất thèm thịt Gà, luôn nấp sẵn ở bụi cây gần đó chờ Chó, Mèo đi một lúc lâu, nó rón rén đến trước ngôi nhà và cất tiếng hát véo von:

Hỡi anh Gà Trống kia ơi

Mào anh đỏ thắm ai người chẳng khen

Lông anh vàng, đỏ, xanh, đen

Rõ ràng anh đẹp nhất trên đời rồi

Ra đây một tí anh ơi

Tôi mang thóc lại hai người cùng ăn

Gà Trống kiểng chân nhòm qua khe cửa thấy Cáo đang hát, Gà nói vọng ra: "Tôi không ra đâu, tôi mà ra để anh ăn thịt tôi à".

- Không đời nào, ai lại ăn thịt một chú Gà tuyệt đẹp thế kia - Cáo ngon ngọt trả lời.

Gà Trống lưỡng lự một lát rồi nó rút cái chốt cài cửa bước ra sân. Cáo lao ngay đến vồ chặt Gà rồi bỏ vào cái bẫy nó đã chuẩn bị sẵn đeo lên vai, đắc chí cười gian ác: "Hà, hà... phen này ta tha hồ chén thịt Gà béo ngậy".

Gà Trống hoảng sợ la thật to:

Bạn Mèo, bạn Chó ơi

Cáo bắt tôi mất rồi

Nó mang vào rừng thẳm

Nó mang xa ngàn dặm

Các bạn thân mến ơi

Ở đâu mau cứu tôi

Mèo, Chó nghe được tiếng kêu của Gà cả hai băng rừng lao tới. Cáo sợ hãi quăng cả bị chạy thực mạng. Gà Trống thoát nạn.

Một lần khác Chó, Mèo phải đi kiếm ăn ở một khu rừng xa, dặn Gà Trống cài cửa chặt, không được ra ngoài vì con Cáo gian ngoan vẫn quanh quẩn đâu đó trong rừng.

Gà dọn dẹp nhà cửa xong đâu đấy nó bắc một cái ghế rồi trèo lên ngó đầu qua ô cửa sổ ngắm xung quanh. Rừng hôm nay tuyệt đẹp, từng đàn bướm đủ màu sắc bay từ hoa nọ sang hoa kia như vậy gọi. Gà Trống ta rất muốn mở cửa dạo chơi cùng đàn bướm, song nó chợt nhớ đến lời dặn dò của hai bạn mình, nó vội vàng nhảy khỏi ghế, rồi đóng cửa sổ lại. Con Cáo gian ngoan, xảo quyệt lại mò đến, lần này nó chuẩn bị sẵn một nắm thóc mảy, vàng óng. Đến bên cửa sổ nhà Gà, Cáo cất tiếng hát véo von:

Hỡi anh Gà Trống kia ơi

Mào anh đỏ thắm ai người chẳng khen

Lông anh vàng, đỏ, xanh, đen

Rõ ràng anh đẹp nhất trên đời rồi
Ra đây một tí anh ơi
Tôi mang thóc lại hai người cùng ăn.

Vừa hát nó vừa tung nắm thóc xuống sân rồi vờ bỏ đi. Qua khe cửa, Gà thấy hết, nó cảm thấy bụng đói cồn cào và muốn ăn thóc vô cùng. Tưởng Cáo đã đi xa, Gà khê mở cửa bước ra sân, nó nhìn quanh một lượt, rừng rợn rợn tiếng chim, yên chí, Gà ung dung mổ từng hạt thóc nuốt ngon lành. Chỉ chờ có thế, Cáo bắt thần từ bụi rậm lao ra vồ gọn, bỏ Gà vào bị để chắc ăn, nó lấy dây thừng buộc chặt miệng bị rồi vác lên vai chạy về hang. Gà kêu cứu ầm ĩ:

Bạn Mèo, bạn Chó ơi
Cáo bắt tôi mất rồi
Nó mang vào rừng thăm
Nó mang xa ngàn dặm
Các bạn thân mến ơi
Ở đâu mau cứu tôi.

Mèo, Chó ở xa không nghe được tiếng Gà. Chiều đến khi về tới nhà, thấy cửa mở toang mà không thấy Gà đâu, Mèo, Chó đoán biết ngay là Cáo đã bắt Gà. Hai bạn vội vàng theo dấu chân Cáo chạy thật nhanh, đến một cái hang thì mất dấu chân, cửa hang đóng chặt, Chó, Mèo biết đây là hang Cáo - hai bạn thì thăm trao đổi cách dụ Cáo ra khỏi hang - Mèo lấy đàn ra gảy:

Tình tình, tang tang
Hỡi anh Cáo mũt đỏ
Xinh đẹp nhất vùng này
Hãy mau mau ra đây
Cùng chúng tôi múa hát

Cáo đang bắc nồi chuẩn bị thịt Gà, tiếng đàn du dương lọt vào tai - "Ai mà hát hay thế nhỉ? Ta thử ra ngoài xem sao". Cáo lẩm bẩm một mình, rồi bước ra cửa hang. Cáo bị gậy phang tởm tấp vào đầu, vào lưng, nó tối tăm mặt mũi ngã quay lơ trên mặt đất. Thế là hết đời con Cáo gian ác. Giết xong Cáo, Mèo, Chó chạy thẳng vào hang ôm lấy Gà trống. Gà cảm động cảm ơn hai bạn, rồi cả ba cùng về nhà. Từ đây chúng không lo ai bị quấy nhiễu.

Vịt con xấu xí

Một ngày nắng đẹp. Bên bờ hồ có một chị Vịt đang bòn chồn đi lại quanh ổ trứng. Đã đến ngày đàn con của chị chào đời.

Chợt những quả trứng khê động dậy, rồi một, hai, ba... chú Vịt con xinh xắn đội vỏ chui ra. Riêng quả trứng to nhất, hay được mẹ chú ý nhất, thì mãi không chịu nứt vỏ.

"Sao thế nhỉ? Có chuyện gì xảy ra chẳng? Con hãy mau ra đây để ngắm trời xanh, nắng vàng đi chứ!". Vịt mẹ lo lắng nghĩ và lay nhẹ quả trứng.

Nhưng quả trứng vẫn nằm im. Đúng lúc ấy một bác Vịt đi qua, ghé thăm đám vịt mới nở.

Bác khen chúng dễ thương và sau một hồi ngắm nghía quả trứng còn lại trong ổ, bác Vịt lắc đầu bảo:

- Tội e đây là trứng Gà tây. Tôi đã gặp chuyện này một lần rồi, rắc rối lắm! Cô quên nó đi, đưa bọn trẻ xuống nước cho chúng tập bơi kéo tới đến nơi rồi.

Vịt mẹ không đành lòng làm theo lời khuyên của bác Vịt kia, chị vẫn kiên trì ấp ủ hơi ấm cho quả trứng út ít. Và rồi cũng đến lúc vỏ trứng tách ra, một chú Vịt con to lớn hơn hẳn các anh chị lông xám xịt hiện ra. Vịt mẹ ngỡ ngàng nhìn nó hồi lâu và lắc đầu khẽ nói:

- Trời ơi! Sao con khác lạ xấu xí quá, chẳng lẽ lại là Gà Tây!

Hôm sau, Vịt mẹ dẫn cả đàn con ra hồ. Vịt con xấu xí bơi rất giỏi, nó luôn dẫn đầu cả đàn, theo sát sau mẹ. Vịt mẹ thấy vậy mừng lắm:

- Thằng bé đúng là con mình, không phải là Gà Tây, nó bơi giỏi thế cơ mà!

Khi đám vịt con đã cứng cáp, Vịt mẹ dẫn chúng đi chào họ hàng, bà con xóm giềng.

Nhưng đi đến đâu Vịt con xấu xí cũng bị cười cợt, chòng ghẹo.

Khi lũ Vịt con được chia quà là những con cá chạch tươi ngon thì Vịt con xấu xí cũng chỉ được nhận sau cùng. Bác Vịt đầu đàn nhìn nó chẳng mấy thiện cảm và còn hỏi:

- Ô, đứa trẻ xấu xí này là con cái nhà ai mà lạc vào đây thế?

Lũ vịt con thấy thế được thể bắt nạt Vịt con xấu xí suốt ngày. Cứ hễ khi nào vắng mẹ là chúng không cho chú cùng ăn, cùng chơi với chúng.

Vịt con xấu xí buồn quá, đành lủi thủi chơi một mình. Một hôm chú lang thang trong vườn, tình cờ gặp anh Gà Trống đang tâm sự với chị Gà Mái. Vừa nhìn thấy Vịt con, anh Gà Trống đã quát mắng cho nó một cái rồ đau rồi quát lên:

- Đồ nhóc con xấu xí, mò đến đây làm gì cho bẩn mắt ta! Biến ngay!

Vịt con sợ hết hồn hết vía, bỏ chạy thục mạng.

Cứ thế, ngày này qua ngày khác, Vịt con xấu xí luôn bị xua đuổi, bị đối xử ghẻ lạnh. Sống giữa bầy đàn mà chú luôn cảm thấy cô đơn. Không thể chịu đựng thêm được nữa, một hôm Vịt con quyết định bỏ đi.

Vịt con men theo bờ hồ chậm chạp bước đi. Chú không biết sẽ đi đâu. Đi đâu để tránh được những tiếng chê bai, giễu cợt? Chợt Vịt con giật

mình dừng lại. Thì ra đám Ếch đang ngồi chơi thấy Vịt con đi tới, đã đồng loạt nhảy xuống hồ, kêu toáng lên:

- Ộp ộp, con gì mà xấu xí quá, chắc không phải là vịt!

Vịt con tủi thân lắm. Chú nghĩ: "Mình xấu xí đến mức ma chê quỷ hờn hay sao mà ai thấy mình cũng muốn tránh xa thế nhỉ?".

Vịt con chán nản nằm bẹp xuống vạt cỏ. Bỗng chú nghe thấy tiếng đập cánh vui vẻ, tiếng trò chuyện xôn xao liền ngẩng lên nhìn. Một đàn Vịt Trời bay qua chỗ Vịt con, hạ cánh xuống phía hồ bên kia nghỉ ngơi. Vịt con vội nhảy xuống hồ bơi về phía đàn vịt, mong muốn được kết bạn với chúng. Nhưng đám Vịt Trời vừa nhìn thấy chú đã kêu lên ầm ĩ.

- Con vịt xấu xí này ở đâu ra vậy? Con cái của chúng ta làm gì có đứa khó coi thế này!

Ngay lúc ấy, tiếng súng nổ chột vang lên: Pằng pằng! và hai con Vịt Trời bơi gần Vịt con nhất bị trúng đạn không kịp kêu lên một tiếng nào.

Vịt con sợ hãi, run rẩy cố rúc đầu vào đôi cánh nhỏ, nấp cạnh khóm sậy.

Vịt con nghe thấy tiếng nước văng rào rào. Một anh Chó Săn to lớn lù lù tiến đến. Nhưng anh Chó chẳng thèm để ý đến Vịt con, chỉ ngoạm hai con Vịt Trời bị bắn chết lôi vào bờ.

Vịt con thở phào nhẹ nhõm: "May quá! Mình xấu xí đến nỗi ngay cả anh Chó Săn cũng chẳng thèm để mắt đến".

Đêm ấy, Vịt con vừa sợ vừa mệt, cuộn mình trong đám cỏ mềm nằm ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau chú lại tiếp tục lên đường. Chú vẫn ước mong tìm được chốn nương thân, tìm được những người bạn tốt. Nhưng mùa đông đã bắt đầu tràn tới, gió lạnh thổi ào ào. Cuộc hành trình của Vịt con càng khó khăn hơn. Vừa đói, vừa rét, Vịt con lảo đảo bước đi.

Mãi đến khi kiệt sức, Vịt con mới gặp một ngôi nhà nhỏ. Nơi ấy có một bà cụ phúc hậu sống cùng với chị Gà và anh Mèo.

Vừa nhìn thấy Vịt con, bà cụ đã xuýt xoa thương xót và đưa ngay chú vào nhà.

Bà cụ ủ ấm cho Vịt con rồi lấy cháo nóng cho chú ăn. Từ khi rời đàn ra đi, bữa ấy Vịt con mới được ăn ngon như thế.

Trong khi ấy thì anh Mèo và chị Gà cứ lượn lờ quanh Vịt con.

Anh Mèo gừ gừ hỏi:

- Này Vịt con xấu xí kia, mi có biết bắt Chuột không?

Còn chị Gà thì cục ta cục tác nặng nề lên:

- Trông chú mày vịt chả ra vịt, Gà chả ra gà, chú mày có biết đẻ trứng như chị không?

Vịt con không biết trả lời ra sao, chỉ biết lắc đầu. Thế là cả anh Mèo và chị Gà cùng đồng thanh:

- Đúng là đồ vô tích sự! Ở đây không có chỗ nào cho chú em đâu.

Vịt con nghe nói thế không biết làm cách nào, đành ngậm ngùi ra đi.

Một buổi chiều, chú đi đến một cái hồ lớn ven rừng. Trên mặt hồ có đàn Thiên Nga đang bơi lội, con nào cũng trắng muốt tuyệt đẹp.

- Ước gì mình cũng xinh đẹp như các anh chị ấy thì hạnh phúc biết bao! - Vịt con ao ước.

Chú cứ ngẩn ngơ ngẩn mãi cho đến khi đàn Thiên nga cất cánh bay khuất dần sau khu rừng. Trời bắt đầu tối rất nhanh. Vịt con không còn biết đi đâu nữa! Nghĩ đến thân phận mình, chú gục mặt xuống tuyết nức nở khóc.

Sáng sớm hôm sau, có một bác gác rừng đi qua thấy một chú Vịt con bị băng phủ kín, lạnh cóng nhưng vẫn còn thoi thóp thở. Bác đập vỡ đám băng bám quanh Vịt con, bế chú lên, quần vào vạt áo rồi đưa về nhà.

Vịt con sưởi ấm, dần dần hồi tỉnh. Từ đó, Vịt con xấu xí được ở lại trong căn nhà ấm áp của bác gác rừng tốt bụng. Mọi người trong nhà đều yêu quý chú. Vịt con vui lắm, nghĩ rằng sẽ được ở đây mãi mãi.

Nhưng rồi một ngày kia, cả nhà đi vắng hết, chỉ còn một mình Vịt con đang thiu thiu ngủ. Chợt vang lên những tiếng kêu chít, chít, chít... chú choàng tỉnh, lạch bạch chạy vào trong bếp. Một cảnh tượng lộn xộn diễn ra trước mắt chú: Cả đàn Chuột đang đánh chén ngon lành trên bàn ăn.

Thấy động, đám Chuột xô nhau bỏ chạy tán loạn làm bát đĩa, cốc, chén... rơi loảng xoảng, thức ăn vương vãi lung tung. Khắp phòng bếp bị đảo lộn bừa bộn, bẩn thỉu.

Vừa lúc đó bà chủ trở về. Thấy cảnh đổ vỡ ngổn ngang, còn Vịt con xấu xí thì đang ngơ ngác đứng giữa nhà, bà giận dữ la lớn:

- Con Vịt xấu xí kia! Mày đã làm gì thế này?

Vịt con hoảng sợ, vội bỏ chạy ra khỏi nhà.

Tuyết rơi trắng xóa khắp nơi. Vịt con rét run, lẩy bẩy bước đi. Bỗng chú thấy lấp ló sau bụi cây có một căn nhà xinh xắn.

Vịt con bước đến, rụt rè gõ cửa. Một bác Chuột Đồng vui vẻ bước ra, ân cần xoa đầu Vịt con:

- Tội nghiệp Vịt con bé bỏng, vào nhà với bác cho đỡ rét!

Nhà bác Chuột Đồng rất ấm và chất đầy thức ăn. Mẹ con bác Chuột thương Vịt con lắm, họ giữ Vịt con ở lại cho qua mùa đông giá rét. Lần đầu

tiên trong đời. Vịt con được yên tâm sống trong cảnh vui vẻ, đầm ấm thương yêu như vậy...

Thời gian thấm thoát trôi đi, chẳng mấy chốc mùa xuân đã trở lại.

Vịt con bây giờ đã lớn lên nhiều, chú bâng khuâng nhớ hồ nước trong xanh, nhớ cánh đồng đầy hoa, nhớ bầu trời cao rộng. Chú liền cảm ơn và bịn rịn chia tay mẹ bác Chuột Đồng để trở về hồ nước xanh.

Vịt con ra khỏi nhà, ngẩng mặt lên đón những tia nắng ấm áp của ông Mặt Trời và khoan khoái vẫy nhẹ đôi cánh. Chú chợt nhận thấy mình được nâng bổng lên cao.

Vịt con reo lên:

- Ôi, mình đã biết bay! Mình đã biết bay thật rồi!

Vịt con sung sướng dang rộng và vẫy mạnh đôi cánh. Trông chốc lát chú đã ở giữa bầu trời xanh bao la. Thật tuyệt vời! Vịt con thích thú liệng xuống sát mặt hồ. Chú ngỡ ngàng không tin vào mắt mình nữa. In hình trên mặt nước biếc xanh không phải là chú Vịt con xấu xí mà là một chàng Thiên Nga đẹp đẽ, trẻ trung.

"Thật là kỳ diệu, bây giờ sẽ không còn ai gọi mình là Vịt con xấu xí nữa!". Chàng Thiên Nga tự nhủ và cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chàng Thiên Nga kiêu hãnh vươn cao cái cổ

thon dài bơi ra giữa hồ. Nơi đó có đàn Thiên Nga vừa hạ cánh, chúng đang vui vẻ gọi chàng Thiên Nga nhập bầy cùng múa lượn đón chào mùa xuân.

Chim Chích và Hồ già

Có một con Hồ trở về già, vuốt mơn, chân chậm nên mỗi ăn cũng không sẵn như trước. Nằm bên một bụi tre rậm, Hồ rình những con mồi nhỏ bắt ăn ngay cho qua ngày. Một hôm đang lúc đói, có một con chim Chích sà từ ngọn tre xuống, Hồ quào lấy và bắt được. Chim Chích sợ quá nhưng nhanh trí bảo Hồ già:

- Tôi nhỏ quá, ngài ăn chẳng bõ bèn gì, để tôi gọi cả nhà tôi ra cho ngài ăn một thể. Hồ trừng mắt:

- Mày nói láo, buông mày ra để mày bay mất thì sao.

Chim Chích đáp:

- Nhà tôi ở ngay bên lưng của ngài thì làm gì mà thoát được.

Hồ già ngó qua cái bụi tre rậm và nhận lời. Chim Chích được thả ra, lách vào bụi tre rậm và nói vọng ra:

- Anh Hồ già ơi, tôi đã gọi cả cha mẹ, chú bác, anh em ra cho anh, anh cố lách vào đây.

Biết là mắc lừa con chim Chích bé tí, Hồ già tức lắm, găm thét om sòm, định nhảy vào xé xác chim, nhưng lại sợ gai đâm thủng mắt.

Chờ đến tối, Hồ quay về hang và chim cũng bay trở ra về với tổ ấm bình yên vô sự.

Cho đến nay Hồ rất ghét chim Chích, và chim Chích cũng ghét Hồ, hễ thấy Hồ đi tìm mồi là nó lại kêu lên để báo mọi loài lẫn tránh.

Chú Thỏ tinh khôn

Có một lần Thỏ đến bên bờ sông bứt ngọn cỏ nhai ngón ngấu. Cá Sấu ở gần đó, nằm im giả vờ như không nhìn thấy. Thỏ yên trí ăn cỏ. Cá Sấu liền giả bộ hiện lành từ từ bò đến bên Thỏ, rồi đột nhiên đớp gọn Thỏ vào mồm.

Cá Sấu kêu lên "Hu! Hu!" ở trong họng, cốt làm cho Thỏ sợ.

Thỏ đã nằm gọn trong hàm cá Sấu, Thỏ sợ quá nhưng vẫn bình tĩnh nghĩ kế.

Thỏ nói:

- Bác cá Sấu ơi, bác kêu "Hu! Hu" tôi chẳng sợ đâu. Nhưng nếu bác kêu "Ha! Ha!" thì tôi sợ chết khiếp đi mất.

Nghe Thỏ nói thế, cá Sấu liền há to miệng găm lên "Ha! Ha!".

Thỏ nhảy phốc khỏi miệng cá Sấu, quay lại cười nhạo rồi chạy biến vào rừng.

Chuyện Chó và Mèo

Chó và Mèo là đôi bạn thân nhau lắm, đi đâu cũng đủ cả đôi. Một hôm chúng rủ nhau vào chơi trong bếp. Ngửi thấy mùi cá kho thơm phức, Mèo ta thèm quá cứ loay hoay tìm cách mở vung xoong. Thấy thế Chó ngăn bạn:

- Không được, ăn vụng là thói xấu đấy!

Mèo không chịu nghe lời Chó, dùng tay đẩy vung rơi đánh xoảng rồi ngoạm nhanh một miếng cá chạy ra vườn. Chủ nhà nghe tiếng vung rơi, từ trên nhà chạy xuống. Thấy Chó còn đứng cạnh xoong cá, tưởng Chó ăn vụng, chủ nhà vục cho mấy cái đau điếng.

Bị đánh oan, Chó tức Mèo lắm. Từ đó hễ gặp Mèo ở đâu là Chó hục hoặc mắng Mèo.

Sên chạy thi với Thỏ

Ở giữa một khu rừng già có một cái hồ rộng, mặt nước trong veo. Ven bờ cỏ mọc xanh tươi, hoa nở bốn mùa. Họ hàng nhà Sên đang sống yên vui thì một hôm Thỏ Nâu đến quấy rối. Thỏ nghịch làm cho hoa cỏ nát nhừ. Lăn lộn chán trên bờ, nó lại hắt đất, sỏi xuống hồ làm nước đục ngầu.

Thấy động, Sên già lên tiếng trách móc Thỏ:

- Sao bác lại đến phá chỗ chúng tôi ở thế?

Thỏ Nâu hách dịch quát tháo:

- Chú im ngay đi! Yếu như Sên mà còn đòi giữ hồ nước à? Liệu có đủ sức cùng ta chạy thi ba vòng quanh hồ này không? Thua thì đừng có hòng ở lại mảnh đất này nữa!

Bị Thỏ Nâu coi thường, Sên già tức lắm. Chợt Sên nghĩ ra một mẹo, bèn thủng thỉnh đáp:

- Được, bác đã thách thì chúng tôi xin nhận vậy. Thỏ tin chắc là mình sẽ thắng, vội vã giục luôn:

- Thế thì thi ngay đi!

- Khoan, bây giờ đã chiều rồi. Sáng mai, bác lại đây chúng ta cùng thi.

Sáng hôm sau. Sương đêm còn ướt đầm hoa

cỏ ven hồ. Thỏ Nâu đã đến gọi Sên để chạy thi. Nghe tin có cuộc thi kì lạ, muông thú trong rừng tập nập rủ nhau đến xem. Gà rừng gáy lên một hồi dài, báo tin cuộc thi sắp bắt đầu. Chú Sóc chạy đi chạy lại để giữ trật tự. Chuẩn bị xong xuôi, chú nhẩy lên trên hòn đá cao ven đường vẫy đuôi ra hiệu cho Thỏ, Sên cùng chạy. Nhưng Thỏ Nâu khinh thường không chịu chạy ngay. Thấy Sên già khom lưng cặm cùi leo lên dốc. Thỏ Nâu bật cười khanh khách. Chơi đùa chán chê một lúc rồi Thỏ Nâu mới chạy một hơi, vòng quanh hồ. Nhìn trước nhìn sau không thấy Sên đâu, Thỏ lên tiếng hỏi:

- Sên đâu rồi?

Thì ngay từ lùm cây trước mặt, chú Sên chạy ra vẫy cái râu trả lời: "Sên đây rồi!".

Giật mình đánh thót một cái. Thỏ cup tai lại chạy miết một hơi. Liệu đã xa, Thỏ chạy chậm lại và lên tiếng hỏi:

- Sên đâu rồi?

Ngay từ một bụi cây trước mặt, chú Sên chạy ra vẫy cái râu trả lời: "Sên đây rồi!".

Thấy thế Thỏ tức lắm, tuy đã mệt nhoài, nhưng Thỏ cũng gắng dồn hết sức chạy một hơi nữa. Thỏ mới ngừng lại, chân cẳng rã rời, vừa thở hổn hển vừa cất tiếng hỏi:

- Sên... đâu... rồi?

Ngay từ một bụi cây trước mặt, một chú Sên vẫy vẫy cái râu trả lời: "Sên đây rồi!".

Vừa mệt, vừa xấu hổ, Thỏ Nâu lùi thúi định rút khỏi khu rừng thì Sên già gọi lại:

- Này bác Thỏ ơi, chúng tôi thắng được bác thực đấy, nhưng mời bác cứ ở lại đây chơi với chúng tôi, miễn là bác đừng có phá phách như trước là được!

Thỏ Nâu bèn lên nhận lời:

- Thôi thế cũng được. Tôi chịu thua cuộc rồi. Thật không ngờ bác Sên lại chạy nhanh đến thế!

- Ô có gì lạ đâu! Liệu dùng sức không thắng được bác nên chúng tôi chia nhau ra mỗi người đứng đợi sẵn ở một bụi cây ven đường đón đầu bác đấy thôi!

Nghe rõ mưu trí của Sên già, Thỏ Nâu càng mèn phục sự thông minh và đoàn kết của họ nhà Sên.

Ngày và đêm

Ngày xưa ngày xưa, Mặt Trăng, Mặt Trời và Gà Trống cùng sống với nhau ở trên trời. Mặt Trăng có một cái áo màu trắng. Gà Trống có một cái mũ

màu đỏ. Mặt Trăng thích cái mũ của Gà Trống lắm. Một hôm Mặt Trăng bảo Gà Trống:

- Này, Gà Trống! Chúng ta đổi áo và mũ cho nhau đi. Bạn đưa tôi cái mũ đỏ của bạn cho tôi, tôi sẽ đưa cái áo trắng của tôi cho bạn.

- Không! Gà Trống nói - Tôi chẳng thích cái áo trắng của bạn đâu. Tôi không đổi mũ lấy áo đâu.

Mặt Trăng cứ gạ đổi mãi nhưng Gà Trống nhất định không chịu. Mặt Trăng bực quá, giật mũ của Gà Trống và ném xuống đất. Gà Trống tiếc cái mũ quá, vội bay xuống đất để nhặt mũ. Mặt đất thì mênh mông và tối đen. biết tìm mũ ở đâu bây giờ? Gà Trống bay hết nơi này đến nơi khác, tìm mãi, tìm mãi vẫn không thấy mũ đâu. Bỗng Gà Trống sực nhớ tới Mặt Trời, bèn cất tiếng gọi:

- Mặt Trời ơi...! Mặt Trời ơi....!

Mặt Trời đang ngủ, nghe Gà Trống gọi vội vén màn mây nhìn xuống dưới đất. Những tia nắng rực rỡ tỏa sáng khắp nơi. Gà Trống nhìn thấy ngay mũ đỏ của mình đang mắc trên một cành cây. Nó sung sướng nhặt lấy mũ và đội ngay trên đầu. Gà Trống vỗ cánh định bay lên trời nhưng nó mệt quá, không còn đủ sức để bay lên nữa. Gà Trống cầu cứu Mặt Trời:

- Mặt Trời ơi, kéo em lên với.

Mặt Trời làm sao có thể kéo nổi Gà Trống lên trời được đành an ủi:

- Thôi Gà Trống chịu khó ở dưới đất vậy. Cứ khi nào ngủ dậy Gà Trống hãy cất tiếng gọi: "Mặt Trời ơi" thì Mặt Trời cũng sẽ thức dậy trò chuyện với Gà Trống.

Từ đó trở đi, mỗi khi thức dậy, Gà Trống cất tiếng gáy thật to để đánh thức Mặt Trời cùng dậy với mình. Mọi người gọi lúc đó là ngày. Còn Mặt Trăng thì giận Gà Trống không đổi mủ cho nên cứ đợi đến khi Gà Trống và Mặt Trời đi ngủ, mới xuất hiện. Mọi người gọi lúc đó là đêm.

Một trí khôn bằng trăm trí khôn

Một con Chồn chạy rong trên đồng cỏ, gặp một con Cò, Chồn nói:

- Chào anh Cò!
- Không dám! Chào anh Chồn
- Anh có muốn kết bạn với tôi không? - Chồn hỏi.
- Thế thì còn gì vui bằng! - Cò nhanh nhẩu trả lời.

Từ đó, Cò và Chồn kết thành đôi bạn, suốt

ngày không rời nhau. Mặc dầu chơi thân với Cò, Chồn vẫn thường khoe tài, khoe giỏi:

- Cò này, cậu có bao nhiêu trí khôn?
- Trí khôn à? Mình chỉ có một thôi!
- Trời! Ít thế thôi ư? Tớ ấy à? Tớ có hàng trăm!

Một buổi sáng trời quang, mây tạnh, đôi bạn dạo chơi trên cánh đồng. Chúng đi sóng đôi nhau, nhớn nhoe ngắm trời, ngắm đất. Ánh Mặt Trời chiếu trên thảm cỏ non làm cho những giọt sương long lanh như những hạt ngọc. Cò và Chồn đang say sưa ngắm cảnh đằng xa, một người thợ săn đi tới, vai khoác một khẩu súng.

Biết gặp sự chẳng lành, Cò vội bảo bạn:

- Trốn ngay đi!
- Nhưng trốn vào đâu?

Chúng nhìn quanh, thấy một cái hang bên gò đất. Chồn nhanh chân chui vào trước. Cò chui theo sau. Vừa mới nấp vào góc thì người thợ săn tới. Thấy dấu chân hai con vật, người thợ săn reo lên:

- May mắn chưa! Một con Chồn và một con cò, cùng chui vào một hang! Phải tóm cổ ra mới được!

Người thợ săn dựng súng bên gò đất, lấy gậy thọc vào hang. Cò thấy nguy, ghé tai hỏi Chồn:

- Cậu có hàng trăm trí khôn, cậu nghĩ kế gì đi! Chúng mình sắp bị tóm cả lũ rồi!

Chồn đau khổ thì thào:

- Trời đất ơi! Lúc này không còn một trí khôn nào trong óc mình cả. Cậu nghĩ hộ vậy.

Sau một lúc đắn đo, Cò bảo:

- Mình chỉ có mỗi một mẹo này thôi! Lúc nào lão lòi mình ra, mình sẽ giả chết. Lão ta sẽ vứt mình ra một bên sẽ tiếp tục thọc gậy vào bắt cậu...

Chồn sợ quá, rên rĩ:

- Khổ thân tôi chưa! Cậu thoát, còn tớ nhất định toi mạng.

- Đời nào tớ lại thế! Chờ lúc lão thợ săn loay hoay tìm cách bắt cậu, tớ sẽ kêu lên rồi vùng bay đi. Thế nào lão ấy cũng đuổi theo. Thừa dịp ấy, cậu lo mà chạy nhé!

Khi người thợ săn lòi được Cò ra khỏi hang, Cò giả chết nằm cứng đơ, không cử động.

- Tiếc chưa! Có lẽ nó chết ngạt!

Người thợ săn nói vậy rồi quẳng Cò xuống đám cỏ, cầm gậy thọc vào hang.

Thình lình Cò cất tiếng kêu, đập cánh bay đi. Người thợ săn luống cuống đuổi theo, Chồn chỉ chờ có thế. Nó vọt nhảy ra, ba chân bốn cẳng chạy miết. Thế là cả hai đều thoát nạn.

Ngày hôm sau, chúng mừng rỡ gặp lại nhau trên cánh đồng. Cò hỏi:

- Hàng trăm trí khôn của cậu, hôm qua cậu để đâu hết?

- Lúc ấy mình sợ quá, đánh rơi cả. Không có cậu thì hai chúng ta đã thành thức ăn cho lão thợ săn rồi. Chỉ một trí khôn của cậu cũng đáng giá bằng trăm trí khôn khác.

Từ đó, Chồn trở nên khiêm tốn, không huênh hoang khoe khoang nữa.

Cổ tích về loài Bướm

Thuở nhỏ, khi nhìn thấy những con bướm đêm màu nâu đất, tôi vừa ghét vừa sợ vì chúng quá xấu xí, không như những chú bướm có màu sắc rực rỡ khác. Cho đến một ngày, tôi đã thay đổi suy nghĩ khi nghe câu chuyện sau:

"Xưa lắm rồi, khi có những chú bướm đêm cũng có màu sắc rực rỡ như những loài bướm khác, thậm chí còn long lẫy hơn cả những chú bướm bây giờ. Một ngày nọ, những thiên thần thấy buồn bã khi mây đen che phủ bầu trời khiến họ không còn nhìn thấy loài người ở chốn trần gian. Họ khóc - nước mắt thiên thần rơi xuống tạo nên những giọt mưa trắng xóa. Những chú bướm đêm

hào hiệp vốn ghét nhìn thấy mọi người buồn phiền. Vì thế chúng rủ nhau làm một chiếc cầu vòng. Bướm đêm nghĩ rằng nếu nhờ những loài bướm khác giúp sức thì chúng chỉ cần cho đi một ít màu sắc của mình là có thể tạo ra một chiếc cầu vòng tuyệt đẹp. Thế là một chú bướm đêm tìm đến nữ hoàng của loài bướm khác để nhờ giúp đỡ. Nhưng những loài bướm khác quá đỗi ích kỷ và tự phụ nên không muốn cho đi màu sắc của mình, dù chỉ một chút.

Những chú bướm đêm quyết định làm việc đó một mình. Chúng vỗ cánh thật mạnh làm bột phấn trên cánh rơi rắc trong không trung tạo nên những đám mây ngũ sắc lung linh như thủy tinh. Những đám mây dần dần giãn ra tạo thành một đường viền dài. Nhưng chiếc cầu vòng vẫn chưa đủ lớn, vì thế những chú bướm đêm cứ tiếp tục cho đi màu sắc của mình, cứ thêm vào từng chút một cho đến khi chiếc cầu vòng kéo dài đến tận chân trời. Những thiên thần trông thấy cầu vòng trở nên vui sướng. Họ mỉm cười, nụ cười ấm áp chiếu rọi xuống trần gian làm nên những tia nắng rạng rỡ. Và những chú bướm đêm ấy chỉ còn lại duy nhất một màu nâu thô mộc bởi chúng đã cho đi tất cả những sắc màu long lanh nhất để dệt nên chiếc cầu vòng tuyệt diệu..."

Cọp thổi còi sừng Trâu

Mỗi khi cọp tới phá rẫy, người ta thổi còi để đuổi. Tại sao Cọp sợ tiếng còi sừng Trâu? Tích xưa như vậy:

Anh nọ giữ rẫy khoai, hằng đêm đốt lửa nướng vài củ khoai lang để ăn giải buồn. Gần chòi, có một con Cọp tới lui rình rập. Con Cọp bắt chước, móc khoai lên, thổi lửa nướng khoai như anh nọ.

Anh ta giận lắm vì mỗi khi Cọp đến, anh phải leo lên chòi cao để trốn. Hôm sau, anh bày ra một kế: mua dầu chai để về rưới lên mấy bó rơm chung quanh bếp lửa. Gần đó anh đặt hai bó củi, trong bó củi có hai cây pháo tre thật to.

Con Cọp ăn quen lại ngồi trên bó rơm. Dầu chai, rơm dính vô lông, Cọp ngơ ngác không hiểu chuyện gì bèn đem hai bó củi quăng vào bếp lửa, đốt lên cho sáng để coi chuyện gì. Dè đâu khi củi ngún lửa, bén qua hai cây pháo tre nổ lên và dầu chai phụt cháy khiến Cọp phải hoảng chạy. Lửa bốc phừng phừng thiêu rụi cả lông lẫn râu, làm phỏng da. Đồ quạo, hôm sau Cọp trở lại bên chòi chờ dịp trả thù.

Ngồi trên chòi cao, anh chàng nọ vô cùng sợ hãi, bèn ném dao, mác, hũ, chén xuống để đuổi

Cọp. Cọp không sợ, trái lại há miệng thật lớn hù dọa cho anh nọ sợ té xuống để nhai xương. Ném hết đồ vật chỉ còn lại cái còi sừng Trâu, anh ta liệng xuống rớt ngay cuống họng con Cọp... Con Cọp nuốt liền, nhưng thấy cảm thấy nghẹt thở, bèn hít thật mạnh để thở vào, hơi gió lọt vào còi kêu lên "Cò, cò". Thở mạnh ra, cái còi kêu "Kề... kè". Hoảng sợ Cọp phóng mình chạy miết về rừng. Càng sợ, thở càng mạnh cho nên dọc đường Cọp nghe trong họng mình "Cò kè, cò kè..."

Từ đó về sau, hễ Cọp nghe tiếng còi sừng Trâu là chạy cong đuôi.

Con Vạc ăn đêm

Thuở xưa chim Đa Đa, con Cò, con Vạc và con chim Rù Rì sống thân mật với nhau. Bắt được cá, tép, nhái chúng chia mỗi đồng đều.

Về sau mấy con vật đó đều sanh tật cờ bạc, mỗi lần đánh bạc đều thua con Cò. Vì vậy chúng phải làm giấy thiếu nợ cho Cò, nhờ con Chuột viết văn tự thiếu nợ. Dè dặt con Chuột thông đồng với con Cò để ăn gian.

Con Vạc thua có một vác, nhưng Chuột ghi là chín chục vác (một vác bằng sáu quan).

Chim Rù Rì bị Chuột ghi phải cầm tất cả đất đai.

Đúng ngày không con nào trả hết nợ, tất cả tài sản đều bị tịch thu. Con Cò nhờ vậy trở nên giàu có. Vạc tức giận, hằng đêm lên đi ăn cắp cá tôm trên đất của Cò. Vạc kêu:

Vạc, vạc, thua một vác,

Thua một vác!

Chim Rù Rì cũng tức mình than thở:

Đông tây tứ chi bán hết,

Mắn như ri cực, cực.

Mắn như ri cũng cực.

Đi mô cũng cực.

Đi mô cũng cực.

Chim Đa Đa nhớ món ăn cũ:

Tiếc rỏ tép, đa đa,

Tiếc rỏ tép, đa đa!

Vì làm văn tự gian xảo dùm cho Cò nên con Chuột vô cùng hối hận. Ngày đêm Chuột chui rút vào bụi rậm, dưới hang, sợ mấy con chim mắt của kia trả thù. Nó thở dài:

Chút chút, chín chục,

Chút chút, chín chục!

Con chim Nắc nước, con Thỏ và con Muỗi

Ngọc Hoàng đòi các loài cầm thú đến trước
bệ rồng.

Con chim Nắc Nước tâu:

- Trăm lạy bệ hạ, mình mẩy của con thì lớn
mà hai chân thì nhỏ xíu như chân nhang. Con e
rằng ngày kia phải gãy chân.

Ngọc Hoàng nói:

- Không hề gì. Chùng nào chân của con bị gãy
thì ta thay cho cặp chân khác.

Vì vậy, con chim Nắc Nước luôn luôn nhún
mình xuống thử cho hai chân gãy để thay cặp
chân khác to hơn. Nhưng ngày qua tháng lại, cặp
chân không gãy, chim phải mang thêm một thói
quen không đẹp mắt.

Con Thỏ tâu:

- Miệng của con nhỏ qua, xin bệ hạ ban cho
con cái miệng rộng hơn.

Ngọc Hoàng bèn gọi con Thỏ đến, lấy dao cắt
hai bên mép cho miệng rộng thêm.

Vì vậy con Thỏ còn hai lần theo ấy.

Đến lượt con Muỗi bay tới, than phiền với
Ngọc Hoàng:

- Muôn tâu bệ hạ, da thịt của con người quá
dày mà cái vòi của con thì nhỏ và ngắn. Như vậy
hút máu chậm quá, lâu no.

Ngọc Hoàng nói:

- Ta ra lệnh cho thiên hạ giúp con, đẽ cái vòi
của con xuống cho thật mạnh.

Con Muỗi khoái chí bay đi kêu vo ve. Đến
chừng châm vòi hút máu thì hỡi ôi! Bàn tay của
loài người đập mạnh xuống con Muỗi như giúp
con Muỗi chích sâu vào thịt. Vì vậy con Muỗi
đành chết toi.

Cọp, Thỏ và Gà

Ngày xưa, ngày xưa, từ thuở khai thiên lập
địa, loài người và muôn thú sống bình đẳng, ăn
chung, làm chung, ngủ chung và nói chung một
ngôn ngữ!? Trong cái cộng đồng "hầu lớn" này có
ba con thú: Cọp, Thỏ và Gà cùng ở chung một
nhà, nhưng tánh nết mỗi con mỗi khác. Cọp thì đi
kiếm thịt, Thỏ thì trồng rau cỏ, và Gà thì kiếm
côn trùng và ngũ cốc, cùng mang về tích trữ trong
kho để phòng khi đói kém.

Trước kia, cả bọn cùng sống trong hang động chật hẹp và nóng bức, tù túng không được tự do ngắm nhìn trời, mây, nước. Vì vậy cả bọn bàn với nhau cùng ra ngoài kiếm một chỗ cao ráo để cất nhà che mưa đỡ nắng. Cất nhà thì phải có vật liệu: gỗ và rơm. Cả ba cùng phân công nhau, hôm nay Cọp cùng Thỏ đi kiếm gỗ và rơm, thì Gà ở nhà nấu cơm. Ngày mai tới phiên Thỏ ở nhà nấu cơm, Cọp cùng Gà đi kiếm gỗ và rơm. Riêng Cọp là anh Cả có sức mạnh đảm trách những việc nặng nhọc, nên được miễn phần đầu bếp.

Ngày đầu tiên, Gà ở nhà nấu cơm. Sau khi đổ gạo vào nồi, vo sạch, bắc lên bếp, chờ lúc nồi cơm đang sôi, con Gà nhảy lên miệng nồi, cục ta cục tác ba tiếng, đẻ ra một quả trứng, trứng bị bể ra hòa vào nước cơm, trông trắng trông đỏ trộn lẫn vào cơm thành một món ngon bổ, đầy đủ chất dinh dưỡng.

Cọp và Thỏ kéo gỗ, rơm về. Mệt và đói. Tới nhà, Cọp quăng bó gỗ xuống đất, hộc tốc chạy vô hỏi cơm dọn chưa, hôm nay có món gì ngon. Con Gà chỉ vào nồi cơm đã dọn sẵn trên bàn mời các bạn cùng ăn cơm. Con Cọp to lớn, háu đói, không nói không rằng, ngồi vào bàn vừa lia lịa, loáng chốc đã gần hết nhẵn nồi cơm, chỉ chừa phần cơm cháy dưới đáy nồi cho Thỏ và Gà. Biết mình yếu kém, Thỏ và Gà lặng thinh ăn cơm không hó hé gì. Tuy vậy Thỏ cũng hỏi xem coi Gà

làm thế nào mà nấu cơm ngon thế. Con Gà kể lại cách thức mình nấu cơm ra sao cho Thỏ nghe, xong rồi cả hai dọn dẹp bàn ghế, cùng kiếm chỗ nghỉ ngơi.

Hôm sau, tới phiên Thỏ ở nhà nấu cơm. Cọp và Gà đi kiếm gỗ, rơm. Bắt chước Gà, Thỏ đổ gạo vào nồi đem đi vo, xong bắc lên bếp và chờ khi nồi cơm sôi, Thỏ nhảy lên miệng nồi "l" ra một đồng đen đen tròn tròn, mùi thơm "thum thum" vang lừng cả bếp. Thỏ lấy đũa bếp trộn lẫn thức ăn vào nồi cơm, bới ra đĩa làm ba phần, phần của Cọp nhiều phần ít cơm, phần của mình và Gà thì ít phần nhiều cơm. Thỏ phóng ra vườn hái một mớ rau "ngò thơm" xắt nhỏ rồi rắc lên trên mỗi đĩa cơm cho thêm phần hấp dẫn... Xong rồi quét nhà cửa cho sạch sẽ, dọn cơm lên bàn chờ Cọp và Gà về ăn cơm.

Trưa về, Cọp và Gà vừa mệt vừa đói, Cọp vẫn quen tánh háu ăn, nên vào ngồi trước, không nói không rằng và lia lịa... Đang ăn nửa chừng nghe có mùi hôi bốc lên, Cọp nhìn vào đĩa cơm thấy có những viên thịt tròn tròn, đen đen trộn lẫn trong cơm và rau, xem kỹ lại thì ra là phân Thỏ. Cọp tức quá vì bị Thỏ cho ăn phân, nên khạc ra và giơ tay tát con Thỏ. Thỏ né qua một bên, nhưng vẫn bị móng của Cọp quào rách một miếng trên miệng, máu chảy lia lịa. Còn con Gà hoảng sợ, vội xòe cánh nhảy ra ngoài cục ta cục tác om xòm:

"Đồ tai ác, đồ tai ác!" Và Gà chạy vào bụi cỏ kiếm lá thuốc nhai nát và đắp lên vết thương cho Thỏ chóng lành. Mầm móng chia rẽ cùng từ đó phát sanh. Thỏ rắp tâm trả thù.

Những ngày sau đó, Cọp và Thỏ lại cùng đi kiếm rơm về cất nhà. Thỏ nghĩ kế nói với Cọp: "Anh Hai à, anh vóc to sức mạnh, thay vì chở từng bó rơm nhỏ và lâu. Em đề nghị đem rơm cột thành từng bó lớn, chắt lên lưng anh rồi lấy dây cột chặt lại, anh đi trước chở, tôi đi sau đẩy, như vậy vừa mau và được nhiều, mà rơm không bị rơi rớt dọc đường". Cọp nói: "Ừ, phải đấy, làm nhanh lên". Nói xong Cọp nằm xuống cho Thỏ chắt rơm lên lưng và lấy dây cột chặt lại. Xong rồi, Cọp ngồi dậy khoan thai bước từng bước vì thấy vẫn còn nhẹ, thẳm vào đâu so với sức vóc của mình. Đi một hồi, Thỏ lấy trong lưng ra hai hòn đá lửa, đánh lửa lên và châm vào đồng rơm trên lưng Cọp rồi phóng chạy trước về nhà rủ Gà cùng lánh nạn. Đang tà tà bước, bỗng Cọp nghe nóng trên lưng, không biết chuyện gì, một hồi lửa bén rơm cháy bùng bùng. Cọp hoảng sợ phóng nước đại. Rơm gặp gió cháy càng nhanh, lưng bị nóng và bỏng rát. Cũng may lửa đốt cháy dây buộc rơm, nên rơm bị rớt xuống đất. Cọp thoát nạn chết cháy, nhưng những mảng lông trên bị cháy nham nhở, loang lổ những mảng thịt đỏ hỏn. Khi thịt da lành, chỗ bị cháy thành những vết đen vàng rằn rỉ. Vì

thế có tên Cọp rằn. Và cũng từ đó Cọp và Thỏ có mối thù "bất cọng đại thiên", hễ gặp Thỏ là quyết rượt bắt cho được để trả thù.

Cọp và Cóc nhảy thi

Con Cọp ý mình mạnh, chạy và nhảy nhanh, nên thường hay bắt nạt các con vật nhỏ bé, yếu đuối. Có một lần Cọp ta thấy con Cóc đang ngồi trầm ngâm trên bờ cỏ, không chịu tránh đường cho mình đi tới. Con Cọp mới lấy chân hất con Cóc té lăn cù, và nói:

- Nhỏ như mày không đủ cho tao ngoạm một miếng, đã không tránh đường còn ngồi lì như thách thức, tao cho một đạp là dẹp lép như con tép!

Cóc ta bị Cọp hất té lăn, tối tăm mặt mày, lật đật ngồi lại, nghiêng răng kèn kẹt, bảo với Cọp rằng:

- Anh đừng vội tự đắc, và coi chừng cái mạng của anh đấy! Anh há không nghe người ta nói: "Con cóc là cậu ông trời, hễ ai đánh cóc thì trời đánh cho!" Anh đừng ý mạnh mà hiếp yếu, tôi tuy nhỏ hơn anh nhưng vẫn dư sức thách anh nhảy thi với tôi. Anh chịu không?

Con Cọp nghe con Cóc thách mình nhảy thi, buồn cười quá, nói rằng:

- Mày nhảy xa bao lắm mà lớn lỏi quá vậy, một bước chân của tao cũng bỏ xa mày rồi huống là một cái nhảy. Được tao chấp nhận nhảy thi với mày.

Nói xong con Cọp và con Cóc bắt đầu cuộc thi, mức đến là gốc cây sồi bên bờ suối, con Cọp nói:

- Tao lớn hơn này, xin nhường mày chân trước.

Con cóc nói:

- Tôi tuy nhỏ hơn anh, nhưng xin nhường anh đứng trước, tôi xin đứng ở đằng sau cái đuôi của anh, khi nào tôi đếm một, hai, ba là bắt đầu nhảy, anh chịu không?

- Được! Nào bắt đầu đếm.

Con Cóc đếm một, hai, ba xong thì miệng vội ngậm chặt vào chót đuôi của con Cọp. Con Cọp khom lưng, chụm bốn vó, cụp đuôi xuống bắt đầu vọt tới, chỉ cần phóng tới hai lần là con Cọp đã tới gốc cây sồi. Nhìn quanh quẩn không thấy con Cóc đâu, chợt nghe bên kia bờ suối, có tiếng nói:

- Anh sao chậm thế, tôi tới trước anh từ lâu rồi.

Con Cọp nhìn sang bờ suối thì thấy con Cóc ngồi chồm hổm bên đó từ hồi nào, nó liền phóng mình qua bờ suối bên kia đến gần con Cóc để hỏi xem, làm cách nào mà nó tới trước mình nhanh thế. Con Cóc chờ con Cọp lại gần liền nói:

- Anh xem, tôi tới nơi trước anh và mới vừa ăn thịt xong một con cọp con. Anh không tin, nhìn vào miệng tôi sẽ thấy lông cọp còn vương trong hàm răng của tôi đây!

Nói xong, con Cóc hả miệng ra cho con Cọp xem. Con Cọp nhìn vào trong miệng con Cóc, quả thật có một mớ lông dính trong răng, nó vội vàng phóng nhanh một nước vì sợ con Cóc ăn thịt mình.

Trí khôn hơn sức mạnh phải không các em.

Chúc các em hưởng những ngày cuối tuần vui vẻ trong gia đình.

Trí khôn ở đâu?

Thuở xưa loài vật sống chung bình đẳng với nhau, không có nạn ý mạnh hiếp yếu. Từ khi có loài người xuất hiện, vì lẽ sanh tồn loài người đã dùng trăm mưu nghìn kế: săn bắn, bắt giữ và nuôi dưỡng các loài vật để giúp đỡ mình trong công việc nặng nhọc như kéo xe, cày bừa v.v... tùy theo sức lực, vóc dáng của mọi loài. Câu chuyện dưới đây sẽ chứng minh điều đó:

Có một con Cọp từ trong rừng xuống đồng bằng để tìm mồi, nó thấy một con trâu và người

nông phu trên một cánh đồng. Con trâu to lớn đang lê từng bước chậm chạp, trên cổ đeo một cái ách kéo một bấp cày có mang một lưỡi cày sáng loáng, lật đất thành những đường cày thẳng tắp theo tiếng vó, thá của người nông phu. Mỗi khi con trâu búng bình, dừng bước hay đi chậm, người nông phu một tay điều khiển sợi dây dầm cột nơi mũi con trâu (chỗ yếu nhất), một tay dùng cây roi đánh mạnh vào lưng con trâu để thúc nó đi tới.

Trông cảnh tượng đó, con Cọp ngồi trên bờ ruộng thấy bất nhẫn và nghĩ rằng: "Không hiểu con người nhỏ bé, yếu đuối như thế lại có thể khuất phục được một con trâu to lớn và mạnh hơn mình. Ngay như mình đây, chỉ một cái tát cũng đủ vật chết tươi người nông phu...". Con Cọp quyết tâm hỏi cho ra lẽ điều vừa thắc mắc.

Đến trưa, người nông phu ngừng cày, cởi ách, tháo dây thả con trâu tự do đi tắm mát hoặc ăn cỏ tùy thích. Con trâu được xỏ lồng, liền chạy xuống vùng nước gần đó để tắm mát. Thấy có cơ hội, con Cọp liền mon men lại gần con Trâu hỏi rằng:

- Này anh! Anh to lớn và có sức mạnh đến tôi còn phải nể cặp sừng nhọn hoắc của anh. Thế mà vì sao anh lại chịu cúi rạp mình trước sợi dây và cây roi của con người nhỏ bé đó. Họ có bí quyết gì, anh có thể nói cho tôi được rõ không?

Con Trâu trầm mình dưới làn nước mát,

miệng sùi bọt mép trắng toát, nghe con Cọp nói thế liền cười đáp rằng:

- Tôi sợ cái trí khôn của họ!

Con Cọp ngạc nhiên hỏi:

- Cái trí khôn là gì? Anh có thể nói rõ hơn không?

- Anh muốn biết thì tìm đến người ta mà hỏi, tôi không thể nào giải thích cho anh hiểu được.

Con Cọp nhìn về phía gốc cây đa cổ thụ nơi có người nông phu đang ngồi phe phẩy cái nón lá, ngực áo phanh ra để hứng làn gió mát phát ra từ nơi chiếc nón, miệng đang bập bập rít từng hơi điều thuốc rê, nhả khói thành từng vòng tròn tan loãng vào không khí. Thái độ của người nông phu có vẻ thong dong tự tại trước cảnh vật êm ả của một buổi trưa hè.

Con Cọp từ từ tiến lại, ngập ngừng hỏi:

- Này anh! Anh có thể nói cho tôi biết cái bí quyết dùng để khuất phục một con vật to lớn hơn mình của anh không?

Người nông phu từ tốn nhìn con Cọp, cười nói:

- Bí quyết của tôi là cái trí khôn.

- Cái trí khôn là gì, ở đâu?

- Tôi để nó ở nhà.

- Anh có thể về nhà mang cái trí khôn ra đây cho tôi xem được chứ!

- Lẽ dĩ nhiên là được, nhưng tôi đi rồi anh vật chết con trâu của tôi thì làm sao đây! Hay là thế này, để bảo đảm anh không thể vật chết con trâu của tôi, anh vui lòng cho tôi trói anh vào thân cây này rồi sau đó tôi sẽ lấy cái trí khôn của tôi cho anh xem. Anh đồng ý không?

Con Cọp ngu ngốc vì muốn xem cái trí khôn, nên bằng lòng để cho người nông phu trói mình vào thân cây. Người nông phu thấy Cọp bằng lòng, liền lấy dây thừng trói con Cọp năm sáu vòng thật chặt vào thân cây. Xong rồi anh ta lấy bắp cày đập túi bụi vào mình con Cọp, vừa đập vừa nói:

- Đây! Cái trí khôn của tao đây!

Con Cọp bị đập đau điếng rống lên dữ dội, cố vùng vẫy cho thoát, nhưng vô hiệu đành chịu chết. Con Trâu nằm trong vũng nước cười sảng sặc:

- Ha, ha! Cái trí khôn, cái trí khôn.

Gấu và Rùa

Sau một vụ cháy rừng dữ dội, Gấu bỏ ra sống ngoài bờ biển. Thấy quá đơn độc, Gấu quyết định tìm vợ. Sau khi tìm rất lâu, nó gặp một cô Rùa, bèn ước hỏi. Cô Rùa bằng lòng và theo Gấu về hang.

Đi hơn một ngày đường, cả hai mới về đến nơi và thấy một bác Rắn đang ngủ trên một tảng đá trước cửa hang chắn mất cả lối vào. Gấu lầu bàu một chút nhưng không dám để vợ một mình, đành ngủ ngoài trời bên cạnh vợ.

Sáng ra, Gấu bị cả người đau mỏi và rất bức mình. Gấu đi kiếm thức ăn, lúc về mang rất nhiều hoa quả, mật ong tặng Rùa.

Nhưng cô Rùa kêu lên:

- Sao anh lại cho em những thứ này? Đây không phải là thức ăn của loài Rùa!

Thế là cô Rùa tự đi kiếm lấy thức ăn, trong lúc Gấu nhìn vợ bắn khoăn.

Sau đó, Gấu rủ vợ chơi đùa, nó lăn lộn, nhảy nhót. Cô Rùa nhìn chồng rồi phá lên cười, bảo chồng là kỳ quái. Gấu tự ái ngừng lại ngay.

Cố gắng thử lần cuối cùng, Gấu mời vợ nghỉ dưới bóng một bụi cây. Lần này thì cô Rùa nổi giận thật sự:

- Anh muốn tôi chết hay sao mà bắt tôi ngủ dưới bóng râm lạnh lẽo? Tốt hơn là tôi nằm phơi nắng trên tảng đá. Anh chẳng có ý thức gì cả!

Gấu đành nhẫn nhục làm theo, nhưng chỉ một chút sau, bộ lông dày làm nó nóng bức quá. Đã thế Rùa còn chế nhạo, nói Gấu không tự bảo vệ được, trong khi cô ta muốn rút vào mai lúc nào cũng được cả.

Gấu không còn chịu được cô Rùa nữa, nó lẳng lặng bỏ đi tìm một cô vợ khác, thề sẽ bắt Rùa trả giá về thái độ nhạo báng và tính tình khó chịu của cô ta.

Từ đó, Gấu và Rùa ghét nhau, không bao giờ kết bạn lại với nhau nữa.

Tại sao Mèo lại rửa mặt sau bữa ăn

Một buổi sáng nọ, Chim Sẻ sà xuống sân nhà Mèo để kiếm thức ăn.

Chim Sẻ vừa nhảy vừa mổ những hạt thóc trên sân nên không để ý ở góc sân Mèo đang rình bắt nó. Đợi Chim Sẻ đến gần, Mèo nhảy xổ ra vỗ được cánh Chim Sẻ, nó gầm gừ.

- Tốt lắm, ta đang đói đây, từ sáng đến giờ ta chưa được lót dạ tí nào cả, mày sẽ là món ăn lót dạ của tao.

Chim Sẻ hoảng hốt kêu lên:

- Ôi, anh Mèo ơi, anh định ăn thịt tôi đấy à?

- Chứ còn gì nữa, không lẽ để ngắm mày ư?

Nói xong Mèo định bẻ cổ Chim Sẻ. Chim Sẻ kêu toáng lên:

- Thật là không biết xấu hổ. Chẳng lẽ anh

quên rửa mặt trước khi ăn à? Tất cả mọi người đều rửa mặt trước khi ăn.

Mèo ta gật gù thấy đúng, nó thả Chim Sẻ và dùng hai tay rửa mặt. Nhanh như cắt Chim Sẻ vụt bay lên cao. Mèo giật mình không kịp giữ lại, nó nhìn theo Chim Sẻ và hồi tiếc. Mèo tự bảo mình: Từ giờ ta sẽ không nghe ai hét mặc cho mọi người rửa mặt trước khi ăn, ta sẽ ăn xong rồi mới rửa mặt.

Những cái đuôi

Trong rừng có tin đồn rằng mỗi con vật sẽ được chia phần một cái đuôi. Những con sáo bay cùng khắp rừng, khắp đồng khắp bãi, gặp con gì cũng thông báo:

- Ngày mai mời tất cả các bạn đến bìa rừng nhận đuôi nhé.

Các loài xôn xao:

- Đuôi à? Đuôi gì? Đuôi để làm gì?

- Thôi gì gì cũng được, miễn là người ta đã cho thì nên nhận, còn để làm gì thì sau hãy hay.

Từ sáng các loài kéo nhau ra bìa rừng, con chạy, con nhảy, con bay, con nào cũng muốn có đuôi cả.

Thỏ con cũng chuẩn bị đi, nó thò đầu ra khỏi hang và thấy mưa to tạt cả vào mặt. Thỏ con sợ quá, nó tự nhủ: "Mưa này mình đến ngã mất", nên nó lại tụt vào hang. Nó ngồi và nghe tiếng "Tu úp, tu úp, tu úp". Đất rung chuyển, cây cối rung lắc. Ấy là ông Gấu đi qua.

Thỏ vật nài:

- Ông Gấu ơi, đằng ấy người ta chia đuôi, ông lấy cho cháu một cái nhé.

- Được rồi! - Ông Gấu đáp. - Nếu tao không quên, tao sẽ lấy.

Gấu đi rồi, Thỏ vẫn vợ nghĩ: "Ông ấy già rồi ông ấy chả nhớ đến mình đâu, phải nhờ người khác vậy".

Nó lại nghe tiếng "Túp, túp, túp"

Ấy là bác Sói đi qua. Thỏ chui đầu ra bảo:

- Bác Sói ơi, bác lấy đuôi cho bác thì bác chọn cho cháu một cái nào cũng được nhé.

- Được rồi! Nếu còn, tao sẽ lấy cho. - Nói rồi Sói bước đi. Thỏ ngồi trong hang nghe thấy tiếng cò ràn rạt biết là Cáo chạy qua.

- Phải nhờ chị này mới được - Thỏ nghĩ.

- Chị Cáo ơi, chị đi lấy đuôi thì lấy hộ em một cái nhỏ nhé.

- Được rồi, thằng nhãi, tao sẽ lấy cho mày một cái đuôi con - nói rồi Cáo chạy đi.

Ngoài bìa rừng biết bao nhiêu súc vật.

Trên những cành cây to treo bao nhiêu là đuôi, chẳng thiếu loại nào cả, loại xù lông, loại xòe nan quạt, loại xòe như chổi, loại trơn như gãy chống, loại uốn cong, loại ngắn, loại dài, loại nào cũng đẹp.

Cáo lấy đầu tiên, nó chọn một cái xù lông, mềm mại rồi ra về, về thỏa mãn, vừa ngoáy đuôi vừa tự ngắm.

Ngựa chạy đến lấy một cái đuôi dài sợi. Đuôi ra đuôi, vung một cái là chấm tai. Đuôi này đuổi ruồi mới hay. Ngựa ra về hồ hởi.

Bò cái đến, nó thử vừa một cái đuôi dài như cái gậy, chôm đuôi có túm lông như cái chổi. Bò khoái chí nó quạt đuôi sang hai bên sườn đuổi bọ.

Một con Sóc nhảy nhót trên đầu, trên vai lữ súc vật, nó chọn được một cái đuôi nhỏ lông xù xinh đẹp rồi nhảy đi mất.

Một bác Voi chậm chạp, cứ dẫm phải hết chân con này lại móng con nọ, lúc đến nơi thì chỉ còn mỗi một cái đuôi lông chôm. Voi không lấy làm thích nhưng chẳng làm thế nào được, vì không còn cái nào khác.

Lợn ta đến nơi, chị không cắt được cái đầu lên cao, đành lấy đuôi treo thấp nhất ấy là cái đuôi nhẵn như khúc dây phơi. Lúc đầu lợn không

thích. Sau chị thử vấy như hình số 8 thì thấy cái đuôi đẹp tuyệt trần, nên chị rất thích.

Gấu ta chậm chân, trên đường đi còn ghé thăm nhà Ong. Đến nơi thì đuôi đã hết. Gấu tìm thấy có một mảnh da có ít lông tơ, đành nhặt lấy làm đuôi may mà nó lại màu đen.

Đuôi đã hết, các loài kéo nhau về.

Thỏ ngồi trong hang đợi hoài, đợi mãi chẳng thấy ai đem đuôi về cho. Bỗng nó nghe tiếng ông Gấu về.

- Ông Gấu ơi, ông có mang đuôi về cho cháu không?

- Làm gì có đuôi cho mày? Đền tao cũng chỉ có mẩu đuôi thể này thôi này. - Nói rồi Gấu đi thẳng.

Thỏ lại nghe tiếng Sói chạy đến.

- Bác Sói ơi bác có đem đuôi về cho cháu không?

- Làm gì đến phần mày, tao phải cật lực mới chọn được một cái to rậm thể này đây - Sói nói rồi chạy mất.

Chị Cáo chạy đến.

- Chị Cáo ơi, chị có mang đuôi về cho em không đấy?

Thỏ hỏi.

- Chị quên khuấy mất rồi! - Cáo nói. - Nay em xem, chị chọn được cái đuôi tuyệt không?

Rồi Cáo vẩy tung đuôi lên. Thỏ ta tủi quá, suýt khóc. Bỗng nó nghe thấy tiếng ồn, tiếng sủa, tiếng rít. Nó nhìn ra thấy Mèo và Chó đang cãi nhau xem ai đẹp hơn. Lờ qua tiếng lại thành ra ầu ẩu. Chó cắn đứt ngay của Mèo một khúc đuôi. Thỏ liền chộp lấy cắm vào mình thành cái đuôi và lấy làm khoái: dẫu có bé thật nhưng cũng là cái đuôi chứ sao.

Chuyện Sẻ Vàng

Tại một dòng suối trong xinh đẹp tại miền nam nước Úc có nhiều loài động vật sinh sống. Ở một khu rừng nọ, có nhà của cô Thú Mỏ Vịt tọa lạc sát mặt nước dưới gốc cây Trám. Trên cây là nhà của Chim Sẻ Vàng, chim Cầm và chim Gõ Kiến.

Mỗi buổi sáng khi ông Mặt Trời nhả những sợi tơ vàng óng ánh phủ khắp nơi thì Chim Cầm cất cao giọng mở màn cho một buổi sáng bắt đầu.

Chim Gõ Kiến bắt đầu công việc khám chữa bệnh cho cây cối. Cô Thú Mỏ Vịt bận rộn với công việc ở nhà.

Riêng chim Sẻ Vàng rất cần mẫn với công việc xây tổ. Ngày nào cũng bay đến tận bờ sông, bãi

biển nhạt các vỏ sò nhiều màu sắc, hay như những mảnh thủy tinh lấp lánh mang về xây tổ. Nó cần mẫn làm việc, xây nên ngôi nhà thật lộng lẫy huy hoàng. Có một điều là Sẻ Vàng mãi mê công việc nên quên cả việc ăn uống và nghỉ ngơi. Những người láng giềng tốt bụng bắt đầu lo lắng cho Sẻ, rủ nhau đến khuyên bảo Sẻ. Chim Gõ Kiến nói:

- Sẻ Vàng này, cậu cứ làm mãi như thế sẽ sinh ốm mất!

Sẻ Vàng cười trả lời:

- Tôi chỉ muốn có ngôi nhà đẹp, còn những điều khác tôi không quan tâm!

Cô Thú Mỏ Vịt nghe thấy cũng nhanh mồm khuyên nhủ:

- Tổ của cháu thật đẹp, nhưng cháu cũng nên tiếp thu ý kiến của người khác...

Sẻ Vàng lại không hề biết lịch sự với mọi người, hồ đồ liến thoắng:

- Ai cần cô lo, xem cô đấy! Vừa đen nhem vừa xấu vừa bẩn thỉu, ba phần giống chim bảy phần giống vịt - Nói đoạn nó quay đầu bay đi.

Ngày tháng qua đi, hễ ai khen ngôi nhà của Sẻ thì Sẻ sung sướng cho rằng người đó là bạn tốt, còn ai nói lời khó nghe thì Sẻ không nể nang chửi cho một trận.

Một buổi sáng hôm đó, ánh Mặt Trời chiếu

qua màn sương vào nhà Sẻ, làm nên các dải sắc màu thật đẹp mắt. Sẻ thỏa thích thưởng thức vẻ đẹp của kiệt tác do mình làm ra.

"Ồ, đẹp tuyệt vời! Thật là một ngôi nhà đẹp tuyệt vời!", một giọng nói nham hiểm từ đâu vọng đến. Sẻ bèn nhìn đảo dác khắp nơi xem ai vừa mới khen mình. Thì ra là một gã rắn độc mình dẹt như hình tam giác trườn đến bên cửa sổ.

- Cậu là ai? - Sẻ vội vàng hỏi kẻ lạ mặt.

- Tôi là Rắn Khoang Vàng, là hàng xóm của cậu đấy mà! Ngôi nhà thật đẹp, cậu thật giỏi! Thật giỏi!

Lời nói của Rắn khiến Sẻ Vàng say sưa. Nó đắc ý ngẩng đầu cười, chỉ đợi có thể, Rắn lao thẳng vào nhà, vây lấy chủ nhân, hùng hổ vồ lấy Sẻ làm nó rụng ba chiếc lông đuôi. Sẻ Vàng khôn đốn, hét lên: "Cứu, cứu!" rồi ngất lịm. Ngay lúc gian nguy đó, cô Thú Mỏ Vịt, Chim Gõ Kiến và Chim Cầm đều có mặt. Rắn trừng cặp mắt hung dữ, lè lưỡi đỏ chót, hậm hực nói với Thú Mỏ Vịt:

- Sẻ Vàng chẳng phải đã chửi bà đó sao? Tại sao lại phải bảo vệ nó chứ. Tôi đến báo thù cho bà đấy! - Rắn hung hăng lao vào.

Thú Mỏ Vịt lập tức xoay người, tung một cú xông phi vào đúng cổ họng Rắn. Rắn nghẹo cổ đổ xuống giây đành đạch một lúc rồi bất động.

Lúc này Chim Sẻ Vàng đã tỉnh lại, Chim Gõ

Kiến và Chim Cầm dìu Sẻ lên ngọn cây. Khi nghe nói Rắn bị cô Thú Mỏ Vịt trị cho mất mạng thì Sẻ vô cùng xúc động, bay đến trước mặt cô Thú Mỏ Vịt nói:

- Cảm ơn cô đã cứu mạng.
- Gã Rắn Khoang Vàng này là kẻ khốn kiếp. Nếu không có cô ấy thì hôm nay cậu đã mất mạng rồi - Chim Cầm nói.

Gõ Kiến cũng nói với Sẻ Vàng.

- Hàng ngày cậu không chú ý đến việc ăn uống, cứ bữa đói bữa no sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đấy!

Chim Sẻ Vàng vô cùng hối hận và cúi đầu hỏi xem cô Thú Mỏ Vịt có bị thương không. Thú Mỏ Vịt nhắc một chân lên nói:

- Xem này, bàn chân sau của cô cũng có "nọc độc", vừa rồi cô đã rấn một cái chất độc trong bàn chân cô đã tiết ra xâm nhập vào mình Rắn, nên lập tức giết chết nó đấy.

- Cô không sợ Rắn độc cắn sao? - Sẻ Vàng tò mò hỏi.

- Cháu ngốc ạ. Ta mà bị rấn độc cắn thì cũng toi đời, nhưng vì cứu cháu, ta không ngại nguy hiểm.

Sẻ nghe xong vô cùng cảm động. Nó nhìn cô Thú Mỏ Vịt hiền từ, hòa nhã lại nghĩ đến tính ích kỷ, hồ đồ của mình, cảm thấy vô cùng xấu hổ, không biết nói gì.

Vịt Trời

Sáng tinh mơ, cả nhà Vịt Trời đã thức dậy, kéo nhau ra hồ nước.

- Các con hãy ngoan nào, bám sát theo mẹ, chúng ta cùng quây quần bên nhau tập bơi, tập lặn, các con nhanh chóng lên nào! - Vịt mẹ nhắc nhở: - Nạ Na ngẩng cao đầu lên, Tì Tì đập chân sang trái, Đa Đa đừng nói nhiều!

- Chúng ta hãy men theo bờ hồ. Bây giờ hãy bơi theo hàng lục bình này. Các con thấy đấy, lục bình chia hồ nước thành hai phần. Mỗi khi gặp nguy hiểm các con có nơi ẩn nấp. Bây giờ các con hãy bắt đầu tập luyện một chút. Khi nghe mẹ gọi: "Nguy hiểm, nguy hiểm" thì hãy ẩn trốn. Các con phải chú ý nghe, nhớ lời của mẹ đấy!

- Chúng ta đã bơi đến vịnh Hoa Sen rồi, đây là nơi yên tĩnh. Sau này các con lớn lên có thể đến đây bắt Ếch, Nhái. Các con hãy bơi men theo bờ hồ, không được tách riêng khỏi đàn đấy. Phải chú ý nghe lời mẹ dặn.

Vịt Mẹ tiếp tục dẫn dắt con bơi lội trong hồ nước. Bây Vịt con rất muốn bơi tới chỗ tảng đá ngầm, chỗ những đám lau sậy để chơi. Thế nhưng Vịt mẹ thấy các con bơi đã thấm mệt, liền dẫn chúng về tổ.

Ngày tháng qua đi, đàn Vịt con càng ngày càng lớn. Ngày ngày, chúng quần quýt bên mẹ từ sáng đến tối. Vịt mẹ làm gì, chúng đều bắt chước làm theo, chúng phải học những kỹ năng cơ bản như: bơi, lặn, nhổ cỏ...

Giờ đây đàn vịt con vẫn còn lo lắng một điều là chưa biết bay. Chúng nghĩ: "Nếu bay bổng lên không trung thì thú vị biết bao!". Vịt mẹ nhìn thấy đàn con trưởng thành trong lòng vô cùng sung sướng. Đàn con vây quanh bên mẹ, nói:

- Mẹ ơi, chúng con muốn bay.

Mẹ vịt dùng đôi cánh vỗ về đàn con:

- Cạc, cạc, cạc... Hãy đợi đã các con ạ! Ngày các con du hành cũng sắp đến rồi. Vào ngày ấy, chỉ cần các con dang cánh ra thì có thể bay lên được.

- Thế nhưng mẹ ơi, phải đợi đến khi nào ạ?

Vịt mẹ trả lời:

- Các con hãy chú ý cây Càn Nước. Khi chúng nở hoa là lúc các con bay được rồi!

- Mẹ ơi thế mẹ làm sao biết được điều đó ạ?

- Dòng họ cổ xanh chúng ta có một câu hát rất lâu đời như sau:

Tháng Ba: Hoa Tán Vàng nở rộ

Tháng Tư: Vịt con ra đời

Tháng Năm: Hoa Bướm Vàng nở

Tháng Sáu: Vịt con đã lớn

Tháng Bảy: Càn nước nở hoa

Tháng Tám: Vịt đã biết bay, thật là tuyệt!

Tháng Chín: Khi hoa sen tàn, lá trụi.

Tháng Mười: Vịt thay lông đổi áo.

Cuối cùng, ngày ấy cũng sẽ đến, khi hoa sen cuối cùng nở tàn, gió bắt đầu làm gợn sóng mặt hồ, bốn bề một màu trắng bạc. Đây là lúc họ nhà vịt tới đoàn tụ lại, dang rộng đôi cánh bay về Phương Nam.

Đàn Vịt con há chiếc mỏ xinh xắn, nghe Vịt Mẹ kể. Từ ngày hôm đó trở đi, đàn Vịt con sau khi thức giấc liền bơi đến bên cạnh đám Càn Nước. Màu xanh non của lá Càn Nước giờ đây đã chuyển sang màu xanh thẫm. Nhưng vẫn chưa trở hoa.

Tì Tì và Na Na là hai chú Vịt bơi lội cừ nhất trong bầy. Hai chú Vịt lại rất ham chơi, thích tung tăng đây đó!

Ngày nào cũng vậy hai chú đều đi sớm về chậm. Một ngày giữa tháng bảy, khi các anh em của chúng đang hóng mát thì hai chú vẫn còn mãi chơi trò đuổi bắt bên đám lục Bình. Tì Tì vừa bơi vừa muốn khám phá một con đường mới xuyên đám cỏ rói. Nó bơi thật xa. Na Na thấy thế liền nhắc nhở: "Cạc, cạc, cạc, không được bơi xa thế, mau quay lại, mau quay lại!".

Tì Tì đang mãi chơi, không hề nghe thấy. Còn Na Na thì cố đuổi theo, đuổi mãi, đuổi mãi bỗng nhiên chú dừng lại vì mất phương hướng. Ở đây không có Càn Nước cũng không có Lục Bình chỉ mênh mông là nước! Chú đã ra tận giữa hồ nước lớn, lúc này chú đã quên hết mọi việc, quên cả lời mẹ dặn. Trong đầu chú chỉ có một ý nghĩ là phải cố bơi sang tận bờ bên kia.

Và cuối cùng, Na Na cũng leo lên được bờ bên kia. Chú giữ đôi cánh. Cảnh vật trước mắt chú thật ngoài sức tưởng tượng: Đồng cỏ xanh mơn mơn trải dài xa tít, lại có cả đồng ruộng cây cối và đồi núi. Từ trước đến nay chú chưa từng nghĩ đến trái đất lại rộng lớn đến thế. Chú mạnh dạn bơi về phía trước, thỉnh thoảng dừng lại ăn cỏ, bắt Châu Châu. Bỗng nhiên có tiếng sữa: "Gâu... Gâu" từ đâu vọng lại, Na Na vội nấp vào trong đám lúa mạch quan sát thấy một con vật: thân hình to lớn, không có cánh, cái đầu thì to, không có mỏ, có bốn cái chân và một cái đuôi trông rất buồn cười. Đây là một con Chó. Na Na nơm nớp lo sợ, chỉ mong được trở về hồ nước nhà mình. Nhưng lúc đó cổ họng chú nghẹn lại, không sao cất tiếng kêu cứu được.

"Gâu... Gâu... Gâu...". con Chó lao tới. Na Na quên bẳng đi, nó cứ tưởng đang bơi trên hồ nước, chú cúi đầu hụp xuống muốn lặn trốn, nhưng đầu

chú lại đập xuống nền đất cứng như băng, con Chó chỉ còn cách vài bước.

Lúc đấy, Na Na đã làm nên một kỳ tích phi thường. Chú dang rộng hai cánh lấy hết sức vỗ, bỗng nhiên đôi chân chú nhấc bổng khỏi mặt đất. Chú đã cất cánh được rồi! Chú lên cao dần, lên cao dần rồi bay thẳng lên bầu trời thảo nguyên. Từ trên cao, chú kêu "Cạc... Cạc..." như để vẫy gọi. Tiếng kêu của chú trở nên thanh thoát vang vọng khiến mẹ Vịt cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Con cá nhỏ và người đi câu

Trời mà để cho sống thì con cá nhỏ bé đó sẽ lớn, nhưng câu được nó rồi mà lại thả ra để chờ khi nó lớn sẽ câu lại, đối với mộ người là chuyện đại dột vì sau này bắt lại được nó chuyện ấy nào đã chắc gì.

Một người câu cá câu được một con cá nhỏ. Nhìn kết quả không lớn lắm nhưng anh ta nói:

- Góp nhiều cái nhỏ thành lớn. Đây là sự mở đầu cho các món của bữa tiệc. Ta bỏ nó vào giỏ.

Con cá khốn khổ liền van vì anh ta:

- Tôi còn bé bỏng lắm, chẳng đủ lấy nửa miếng nhắm của người, chẳng bỏ để người dùng.

Xin hãy để cho tôi lớn thành chép thực thụ. Tối ngày đó người sẽ câu lại tôi và khách sộp sẽ mua tôi với giá đắt, có hơn là bây giờ thịt bao nhiêu cá chép như tôi cho đủ lấy một bữa đãi cho người dùng, tôi thật chẳng bỏ bèn gì.

- Nay anh bạn lấu cá, chẳng bỏ bèn gì ư! Đừng phí lời kêu ca vô ích, chiều nay tôi sẽ rán anh.

Một cái đã cầm chắc trong tay còn hơn là hai cái tương lai sẽ có. Cái đã cầm trong tay là cái chắc chắn. Cái sẽ có dù có lớn hơn nhưng nào đã chắc gì!

Con Lừa mang kiệu thánh

Một con Lừa lưng mang thánh cốt, ngỡ tưởng người ta tôn sùng nó lắm nên nghênh ngang đón nhận một sự tán tụng, ngợi ca. Có một người thấy rõ sự ngộ nhận của nó liền bảo nó rằng:

- Nay, Lừa tiên sinh, ngài hãy dẹp sự hờn hĩnh lỗ lã này đi! Mọi người có mặt ở đây đón rước ngợi ca thánh cốt chứ không phải ngợi ca ngài đâu nhé!

Một viên quan tòa ngu ngốc chẳng xứng đáng nhưng vẫn được mọi người chào hỏi chẳng qua vì đang khoác áo quan tòa.

Con Rắn và cái dưa

Người ta kể chuyện rằng có một con Rắn nọ sống gần người thợ chữa đồng hồ. Đối với người thợ chữa đồng hồ con Rắn ấy là một hàng xóm bất hảo. Một hôm con Rắn đó mò sang cửa hàng đồng hồ kiếm ăn, nhưng mò mãi lục lợi mãi không thấy thứ gì ăn được, mà chỉ thấy một cái dưa thép. Nó liền bò tới gặm thử. Cái dưa sắt tức giận mắng nó rằng:

- Con vật ngu dốt này, mày định làm gì vậy? Mày định nuốt cả thứ rắn hơn cả mày sao? Thật là đồ ngu dốt, quân điên đầu! Mày chỉ cần gặm một chút nữa thôi là mày rụng hết răng. Để gặm mòn ta, họa chẳng chỉ có sức mạnh của thời gian.

Chuyện con Nai mù

Trong khu rừng nọ, Nai Mẹ vừa sinh hạ được một cô Nai Con xinh xắn. Nai Mẹ vô cùng yêu quý Nai Con. Sinh sống trong khu rừng rất nhiều kẻ thù này, Nai Mẹ ngay từ đầu đã dạy con cách để làm sao có thể sinh tồn.

Mỗi ngày, khi ông Mặt Trời vừa ló rạng ở đằng đông, Nai Mẹ đã đánh thức Nai Con bắt học thuộc những giới luật của loài Nai, nội dung như sau: "Trước khi ăn lá cây, phải dùng mũi ngửi kỹ, bởi vì có một số lá cây có chất độc". "Trước khi xuống sông uống nước phải quan sát kỹ xem ở đó có Cá Sấu không". "Cứ nửa tiếng đồng hồ phải ngửa lên ngửi gió để phát hiện có Hổ dữ không". "Khi ăn cỏ phải luôn luôn thận trọng với loài Rắn Độc ở gần đấy".

Tất cả Nai Con phải ghi nhớ giới luật này. Đợi Nai Con học thuộc lòng rồi, Nai Mẹ mới yên tâm để con mình đi dạo.

Vào một buổi tối hoàng hôn, Nai Con đang loay hoay trong rừng cây gặm cỏ non, bỗng nhìn thấy một cây gỗ mục, trên cành cây có treo một quả cầu nhỏ kì lạ, quả cầu có màu đen giống màu của tảng đá. Đây là gì nhỉ? Nai Con hơi ngạc nhiên. Vốn là đứa nghịch ngợm, nó bước đến gần dùng đầu hích một cái rồi bỏ chạy. Chạy được một đoạn, nó ngoái đầu lại nhìn, thấy quả cầu bị nứt ra, có một thứ nước chảy xuống và bay ra vô số nhưng con Ong Ruồi nhỏ màu vàng, bụng thon. Chúng đảo dắc bay đi bốn phía. Nai Con trấn tĩnh bước lại gần. Đám ong không hề đốt nó. Nó cẩn thận liếm từng giọt chảy xuống từ quả cầu vỡ, và cứ thế liếm sạch không còn giọt nào. Những giọt

mật mùi vị tuyệt vời! Thì ra quả cầu kia chính là tổ ong mật. Loài ong này không đốt vì chúng không có nọc độc. Thường thức xong món ăn đặc biệt. Nai Con vô cùng đắc ý chạy về nhà, đem chuyện thuật lại cho mẹ nghe.

Nai Mẹ nghiêm khắc dạy con một bài học:

- Nay Nai Con, con phải cẩn thận một chút đấy. Mật ong là thức ăn ngon, nhưng con làm thế thì thật là nguy hiểm. Từ nay về sau, không được bén mảng đến gần tổ ong nữa nhé!

Nai Con lại tự tin nói:

- Chúng nó không hề đốt con, mẹ ạ! Ong Mật không biết đốt.

- Ái chà! - Nai mẹ thở dài. - Con này, con đã sai rồi. Hôm nay chẳng qua con gặp vận may thôi, từ nay con phải cẩn thận đấy. Mẹ không muốn nói nhiều nữa, con phải nhớ lấy, chớ có làm mẹ đau lòng đấy.

- Mẹ à! Con nhớ rồi - Nai con đáp.

Nhưng sáng hôm sau, Nai Con lại Ngựa quen đường cũ, chạy đi tìm tổ ong. Và cuối cùng nó đã tìm thấy mục tiêu. Nhưng lần này, ong lại có màu đen trên lưng còn có vằn màu vàng. Nhìn thấy Nai, bầy ong tỏ vẻ lo lắng bay vo ve. Tổ ong cũng có hình dạng khác. Nai Con lại nghĩ rằng: "Nếu như ong to hơn một chút có nghĩa là mật ngon hơn". Nó chợt

nghe đến lời cảnh cáo của mẹ, nhưng lại cho rằng mẹ chẳng qua nói quá lời mà thôi! Rồi không ngần ngại, nó dùng đầu húc mạnh vào tổ ong. Ôi thôi! Lập tức cả bầy ong vỡ tổ bay ra phủ lấy Nai Con, đốt lên mặt, lên chân, đốt lên cả đầu, cả bụng và đuôi, tệ hại nhất là đốt vào hai mắt.

Nai Con vô cùng đau đớn, thét lên co cẳng chạy. Chạy mãi, chạy mãi đến khi không còn nhìn thấy gì nữa thì dừng lại.

Nó bị đốt sưng cả hai mắt! Hoàn toàn không nhìn thấy gì! Hai mí mắt tấy đỏ đau như dao cắt, nhức nhối không sao chịu được! Nó vừa sợ, vừa phát run lên, kêu gào thảm thiết: "Mẹ ơi!... Mẹ ơi!...".

Nai Mẹ cũng đang đi tìm con, vì Nai Con đã đi quá lâu. Nhìn thấy đôi mắt con bị ong đốt, Nai Mẹ vô cùng đau đớn và thất vọng. Nai Mẹ cố chịu đựng dìu Nai Con lên vai đưa về nhà. Trên đường về, ai nhìn thấy cũng xót xa cho đôi mắt của Nai Con.

Những con Sói và bầy Cừu

Sau hàng ngàn năm chiến tranh liên tiếp, nay đột nhiên giữa Chó Sói và Cừu thỏa thuận chung sống hòa bình với nhau. Nhìn bề ngoài dường như

cả hai bên đều có lợi. Những con Cừu lạc từ nay không lo bị Chó Sói ăn thịt, Chó Sói cũng chẳng lo bị những người chăn Cừu săn bắt và lột da. Chưa bao giờ không khí tự do hòa bình lại tràn ngập đến như vậy. Hai bên từ nay an hưởng cuộc sống ấm no. Để bảo đảm cho sự cam kết hai bên trao đổi con tin cho nhau. Phía Chó Sói thì giao con tin là các con Sói còn non. Phía Cừu thì giao bầy chó của mình. Hai bên tổ chức giám sát sự trao đổi hẳn hoi. Ít lâu sau những con Sói nhỏ lớn lên, trở thành những con Sói thực thụ với bản năng khát máu ưa giết chóc. Thừa dịp hôm những người chăn Cừu vắng mặt đã cắn giết gần nửa đàn Cừu tha vào rừng, rồi ngấm báo cho đồng loại tới tha đi làm mồi. Những con Chó "con tin" vô tình đang ngủ bình yên thì bị lũ Sói xâu xé giết hết chẳng còn con nào chạy thoát.

Gấu và đàn Ong

Một con Gà đang ngủ yên thì một con Ong bay qua và đốt nó. Tức giận vì điều này, Gấu ta điên lên và buộc hết tội cho cả tổ Ong. Nó phá tan tổ Ong để báo thù.

Những chú Ong không chịu được sự sỉ nhục này và họp cả đàn lại để dạy cho Gấu một bài

học. Gấu ta phải nhận lấy những vết chích vô cùng đau đớn.

Sau bài học đó, Gấu tự nhủ: "Sẽ là khôn ngoan hơn nếu ta để một vết thương qua đi hơn là phải nhận lấy quá nhiều vết thương như thế này".

Chú Gà ngốc nghếch

Một ngày, một chú Gà đứng cạnh bờ ao nhìn những chú Vịt đang bơi qua. Nó ước ao cũng có thể bơi được như Vịt. Nhưng mẹ nó đã nói rằng bàn chân, cánh và lông vũ của nó không được cấu tạo để bơi. Bà cảnh Cáo nó không được cấu tạo để bơi. Bà cảnh Cáo nó không được đi gần bờ ao, vì nó có thể bị ngã xuống nước và chết đuối. Nhưng vì muốn được giống như những con Vịt, Gà ta lao thẳng xuống ao và sau đó thì đã quá muộn. Chú Gà đáng thương đã bị chết đuối.

Quạ đen và Thiên Nga

Một con Quạ đen ghen tị với bộ lông trắng muốt của Thiên Nga. "Thật là đẹp làm sao! Thật trắng và sạch sẽ! Có lẽ màu trắng đó là do Thiên Nga thường

tắm trong hồ", Quạ nghĩ. "Mình ước sao cũng có thể rửa sạch hết màu lông đen của mình".

Nói rồi, Quạ bay tới bên hồ. Nó tắm, tắm mãi, tắm mãi. Nhưng khi nhìn lại thì vẫn chẳng có sự thay đổi nào với vẻ ngoài của mình. Quạ ta đen hoàn đen và vẫn không hài lòng với chính mình.

Cọp và Thỏ

Hồi xưa có một vương quốc trong một khu rừng, vương quốc này được cai trị bởi một ông Cọp rằn độc tài, độc đoán, độc địa, độc ác..., bởi có nhiều thứ độc nên ông có nhiều tên, nào là ông Hồ, ông Ba mươi, ông chúa sơn lâm, ông "Chăn cà mum" v.v... Ông Cọp rằn này ý mình có sức mạnh vô địch nên không thèm làm gì hết, bắt bần dân thiên hạ mỗi ngày phải đem một con vật tế thần tới để cho ông soi. Nào heo, gà, chó, ngỗng v.v.. cứ lần lượt chui vào cái miệng tham ăn của ông Cọp rằn hung ác.

Tới một lúc nào đó, bần dân thiên hạ mới nhìn lại con cháu mình cứ lần lượt ra đi không hẹn ngày về, rồi không biết đến ngày nào tới phiên mình đây, nên họp với nhau bàn kế trừ

khử ông lãnh chúa. Nhưng nhìn đi ngoảnh lại không thấy ai là người tài đức, thông minh có phương cách diệt trừ ông này, ngoài con thỏ, vì con thỏ và con cọp có một mối thù truyền kiếp đã dẫm cả gan dục mưu đốt ông chúa sơn lâm một trận thừa sống thiếu chết, để rồi ngày nay trên mình ông chúa này có những vết đen trắng, vằn vện, nên gọi là Cọp rằn. Ông lãnh chúa này thù dai họ hàng nhà thỏ, hễ thấy mặt ở đâu là quyết tâm rượt bắt cho được. Nhưng nhờ sự nhanh nhẹn và thông minh, bao giờ cũng vậy thỏ ta đều thoát nạn.

... Một ngày nọ, thỏ nhà ta đang thông thả dạo chơi bên bờ suối, ngắm trời trăng mây nước, tung tăng nhảy múa, khi chọc ghẹo chị ốc sên, khi vui đùa cùng chú rùa... Thành linh con cọp đói đánh hơi thấy mùi thịt, vì đã lâu không ai đem đồ tế thần đến nấp nên Cọp đói phải tự mình đi kiếm mồi. À đây rồi, oan gia đường hẹp, phen này đồ mầy chạy đi đâu? Cọp "cà um" lên một tiếng rồi nhắm thẳng hướng con thỏ lao tới... Thỏ ta nghe tiếng rống của con cọp, lập tức trở mình phóng nhanh như tên bắn, hai chàng kẻ rượt, người chạy đều trở tài thi sức, khoảng cách ngày càng ngắn dần, nhưng thỏ vẫn bình tĩnh...

Vừa qua khỏi một khúc quanh, thỏ trông thấy một cái tổ ong trên một cành cây, liền nghĩ ra một

kẻ, bình tĩnh dừng lại núp vào một bụi rậm chờ con cọp tới. Từ xa con cọp vừa tới dóm dáo dác không thấy bóng con thỏ đâu, chợt nghe tiếng con thỏ nói:

- Anh cọp ơi! Anh mệt rồi phải không, bây giờ tôi xin giúp vui anh một chút cho hết mệt. Đằng kia trên cây có một cái trống to tổ bố, anh thấy không? Phải chỉ tôi có sức mạnh như anh, sẽ dùng hai tay làm dùi đánh lên những hồi trống oai hùng, kinh thiên động địa vang động cả núi rừng.

Con cọp nhà ta có tánh hay quên và lại quá ngu, hễ nghe nói có chuyện gì hay lạ là theo nên quên đi cái chuyện đang rượt theo con thỏ, lập tức lên tiếng hỏi:

- Đâu? Cái trống nào đâu chỉ ta coi?

- Đó, trên cành cây gần gốc đó, anh thử xem. Nhưng mà khoan đã, để em chạy ra xa một chút, vì em sợ anh đánh mạnh quá làm em điếc tai!

- Ừ! Chạy lẹ đi. Nói rồi cọp chồm mình lên dùng hai chân trước đánh vào cái tổ ong.

Than ôi! Bầy ong thấy có kẻ xâm phạm vào lãnh thổ của mình bèn túa nhau bay ra bám vào mình con cọp đốt cho một trận. Con cọp bị đàn ong đốt đau quá, rống lên long trời lở đất vang động cả núi rừng, làm khiếp đảm muôn loài, tất cả đều chui rút vào hang ổ. Con cọp không cách

nào diệt trừ bầy ong quái ác, nên phóng nhanh vào một đám cỏ tranh, lăn lộn trong đó để đè bẹp mấy con ong.

Chỉ chờ có thế, thỏ ta bèn cho một mối lửa, thế là đám cỏ tranh cháy bùng bùng theo làn gió, con cọp nào biết cứ lăn lộn mãi, đến lúc đám cháy bao phủ, khói bụi mù mịt, hơi nóng hừng hực mới biết mình mắc kẹt con thỏ quỷ quyết, bèn quên đau, hộc tốc phóng nhanh ra khỏi đám lửa, tìm con thỏ rượt theo trả thù.

MỤC LỤC

Một lời khuyên hữu ích.....	5
Cáo và những con cá.....	6
Con Cáo và vườn nho.....	7
Chó Sói và các loài vật.....	8
AI hơn ai?.....	10
Chiếc bàn ma quái.....	10
Dùng mưu mắc mọ.....	16
Dê và Cừu.....	19
Độ sức không bằng độ trí.....	22
Lạc Đà làm xiếc.....	23
Gã cá Sấu tham lam.....	26
Hoán đổi chiếc đuôi.....	30
Kẻ nào trộm trứng.....	32
Mưa lạ đêm trăng.....	35
Mặt trăng - Chuột Nhắt.....	37
Mèo con không biết vâng lời.....	41
Nước mắt cá Sấu.....	46
Nước mắt Khủng Long.....	50
Ếch và Châu Chấu.....	55

— ❶❷❸ TRUYỆN CỔ TÍCH HAY NHẤT VỀ LOÀI VẬT —	
Quạ và Công	58
Thỏ muốn thay đổi chính mình	60
Vịt con luyện giọng	64
Cò, Công và Vẹt	66
Đà Diêu chặn Cừu	69
Quyển lịch của chim Sơn Tước	73
Hươu soi mình trong bóng nước	77
Lừa và các ông chủ của nó	78
Người nhà quê và con Rắn	79
Sư Tử ốm và Cáo	81
Con Diệc	81
Lừa và Chó	83
Khỉ và Báo	85
Chó Sói và con Chó gầy	86
Mèo và Cáo	87
Khỉ và Mèo	89
Rùa và đôi Vịt trời	90
Chó sói và những người chặn Cừu	91
Cáo, những con Muối và Dím	93
Kiến và Dế Mèn	94
Kiến đền ơn	96
Quốc vương Khỉ	98
Quạ và Bồ Câu	101
220	

— ❶❷❸ TRUYỆN CỔ TÍCH HAY NHẤT VỀ LOÀI VẬT —	
Gà hoa, Rắn hoa	103
Gà rừng và Hổ	105
Chuột đồng quê và Chuột thành phố	109
Thỏ và Nhím	112
Con Voi nhỏ và chú Thỏ lớn	115
Cáo và Cò	116
Chuột, Mèo và Gà trống	118
Bài học cho Thỏ	120
Con Quạ khôn ngoan	122
Kiến và Châu Chấu	123
Ông già và con Lừa	124
Ai sẽ đeo chuông cho mèo?	126
Cáo và Dê	127
Sư tử si tình	128
Chiếc ủng trong rừng	129
Nho vẫn còn xanh	130
Hai chú Mèo và miếng pho mát	131
Con Chó và khúc xương	132
Chó già giữ xương	133
Chú chó tham lam	133
Hươu và Ngựa	134
Nhện nước con	136
Nhím	139
221	

Con Quạ trong bộ lông Công.....	143
Sư tử đã bố trí lực lượng chiến đấu như thế nào ...	146
Con Chó săn tham lam	148
Vua Khi.....	149
Chuyện Cáo và Quạ.....	151
Gà Trống kiêu ngạo	153
Ba chú Lợn nhỏ	154
Chó, Mèo và Gà trống	155
Vịt con xấu xí.....	159
Chim Chích và Hổ già	167
Chú Thỏ tinh khôn	168
Chuyện Chó và Mèo	169
Sên chạy thi với Thỏ	170
Ngày và đêm	172
Một trí khôn bằng trăm trí khôn.....	174
Cổ tích về loài Bướm.....	177
Cọp thối còi sừng Trâu	179
Con Vạc ăn đêm.....	180
Con chim Nấc nước, con Thỏ và con Muối	182
Cọp, Thỏ và Gà.....	183
Cọp và Cóc nhảy thi.....	187
Trí khôn ở đâu?.....	189
Gấu và Rùa.....	192

Tại sao Mèo lại rửa mặt sau bữa ăn	194
Những cái đuôi	195
Chuyện Sẻ Vàng.....	199
Vịt Trời.....	203
Cọn cá nhỏ và người đi câu.....	207
Con Lừa mang kiệu thánh.....	208
Con Rắn và cái dưa.....	209
Chuyện con Nai mù	209
Những con Sói và bầy Cừu.....	212
Gấu và đàn Ong.....	213
Chú Gà ngốc nghếch.....	214
Quạ đen và Thiên Nga.....	214
Cọp và Thỏ.....	215

101 TRUYỆN CỔ TÍCH HAY NHẤT VỀ LOÀI VẬT
NGỌC HÀ (Sưu tầm và biên soạn)

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Số 9 - Ngõ 26 - Phố Hoàng Cầu - Q. Đống Đa - TP. Hà Nội
VPGD: Số 45 TT2 KĐT Văn Phú - Q. Hà Đông - TP. Hà Nội
Tel: (04). 66860751 – (04). 66860752
Email: nxbdantri@gmail.com Website: nxbdantri.com.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản

BÙI THỊ HƯƠNG

Chịu trách nhiệm nội dung

NGUYỄN PHAN HÁCH

Biên tập : **Dinh Đăng**

Biên tập viên Huy Hoàng : **Hà Bùi**

Vẽ bìa : **Bùi Phước Quang**

Sửa bản in : **Kim Dung**

Chế bản : **Hồng Nhung**

Liên kết xuất bản:

CÔNG TY CỔ PHẦN VĂN HÓA HUY HOÀNG

110D Ngọc Hà, Ba Đình, Hà Nội

Tel: (043) 736.5859 - 736.6075 Fax: 043.7367783

Email: info@huyhoangbook.vn

CHI NHÁNH PHÍA NAM

357A Lê Văn Sỹ, P1, Q. Tân Bình, TP. HCM

Tel: (083) 991 3636 - 991 2472 Fax: (083) 991 2482

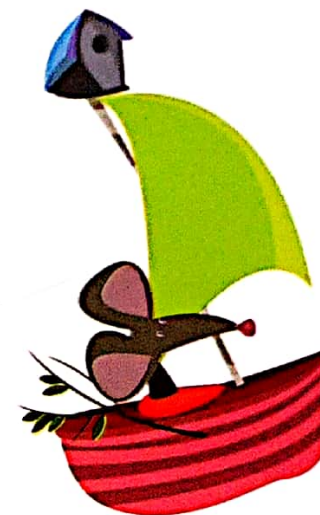
Email: cnsaigon@huyhoangbook.vn

www.huyhoangbook.vn

www.facebook.com/huyhoangbookstore

In 2.000 cuốn khổ 13.5x 20.5 cm tại: Công ty CP In Sao Việt
Số 9/40 Ngụy Như Kôm Tum-Nhân Chính- Hà Nội
Số xác nhận đăng ký xuất bản: 2614-2014/CXBIPH/05-108/DT
Số QĐ của NXB Dân Trí: 2614-5/QĐXB/NXBĐT ngày 10/12/2014
Mã ISBN: 978-604-88-0816-7
In xong nộp lưu chiểu năm 2015

101
TRUYỆN CỔ TÍCH
hay nhất
về loài vật

101
TRUYỆN CỔ TÍCH
hay nhất
về loài vật

ISBN: 978-604-88-0816-7

8 935095 607907

www.facebook.com/huyhoangbookstore

32.000 VNĐ